

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 156

I Legislatura

Any 1983 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 79

Primera reunió,
tinguda dimarts 20 de desembre de 1983

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí.

Abans d'encetar el primer punt de l'ordre del dia, el M. H. Sr. President recorda a les I. Sres. Diputades i als I. Srs. Diputats que aquest mes de desembre s'escau el setè centenari de la constitució Volem i estatuíem, aprovada per les Corts catalanes; i, d'altra banda, s'escau també el cinquantenari de la mort del President Macià (p. 5066).

*Es passa a tractar del primer punt de l'ordre del dia: **Debat General sobre l'Organització de l'Administració i la Funció Pública a Catalunya.** L'H. Sr. Conseller de Governació pren la paraula per donar compliment al punt 17 de la Resolució 114/I sobre l'orientació política del Consell Executiu quant a l'organització de l'Administració i la Funció Pública a Catalunya (p. 5067).*

La sessió se suspèn a dos quarts i sis minuts d'una del migdia i es reprèn quan manquen dos minuts per a tres quarts de cinc de la tarda.

Hom continua tractant del primer punt de l'ordre del dia. En el torn d'intervenció dels grups, pren, primerament, la paraula el Diputat I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes (p. 5080). Respon el M.H. Sr. Conseller de Governació (p. 5082). En segon lloc, intervé el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 5084). Respon l'H. Sr. Conseller (p. 5086). Replica el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 5088). Pel G. Mixt, pren, primerament, la paraula el Diputat I. Sr. Viñals (p. 5089). Respon l'H. Sr. Conseller (p. 5090). Replica el Diputat I. Sr. Viñals (p. 5091).

Segonament, intervé el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 5091). Respon l'H. Sr. Conseller (p. 5092). Replica el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 5092). Pel G. p. del PSUC, intervé el Diputat I. Sr. Ribó (p. 5092). Respon l'H. Sr. Conseller (p. 5097). Replica el Diputat I. Sr. Ribó (p. 5099). Pel G. Socialista, intervé el Diputat H. Sr. Armet (p. 5100). Respon l'H. Sr. Conseller (p. 5105). Replica el Diputat H. Sr. Armet (p. 5107). Intervé de nou l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 5110). Replica el Diputat H. Sr. Armet (p. 5110). Finalment, pel G. p. de Convergència i Unió pren la paraula el Diputat I. Sr. Pla (p. 5111).

La sessió se suspèn a les nou i deu minuts del vespre (p. 5114).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 79

S'obre la sessió a tres quarts d'onze del matí. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Debat General sobre l'Organització de l'Administració i la Funció Pública a Catalunya, en compliment del punt 17 de la Resolució 114/I.*

2. *Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial, sobre el Projecte de Llei sobre la utilització dels immobles alienats per l'Institut Català del Sòl.*

3. *Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, sobre el Projecte de Llei de pròrroga del termini de presentació del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1984.*

4. *Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya.*

5. *Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que substituirà el Sr. Joaquim Ferrer i Roca, que dimití, d'acord amb l'article 4.1 i 2 de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya.*

6. *Presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats per a regular les relacions entre la institució del Defensor del Pueblo i les figures similars en les diverses Comunitats Autònomes.*

7. *Proposta de constitució d'una Comissió d'Investigació sobre el conjunt d'actuacions del Consell Executiu en relació amb l'empresa lletera Rania, SA.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'informació i assessorament al ciutadà.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la Llei de Cooperatives.*

10. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports públics, suburbans i estacions de transport de viatgers per carretera.*

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre els Consells Comarcals d'Esport, que formularà el Diputat I. Sr. Daniel Terradellas, del G. Socialista.*

12. *Interpellació al Consell Executiu sobre la intervenció en el procés de reordenació de SEAT.*

13. *Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de reconversió industrial.*

14. *Interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'informació i d'assessorament a la població treballadora.*

15. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les empreses vitivinícoles afectades per l'expropiació de RU-MASA.*

16. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa en la Formació Professional.*

17. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Formació Professional.*

18. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les centrals nuclears a Catalunya.*

19. *Preguntes amb resposta oral.*

**Recordatori del setè centenari
de la Constitució Volem i estatuïm
i del cinquantenari de la mort del President Macià**

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia d'aquesta sessió, que serà l'última d'aquest període i d'aquest any 1983, i que serà —com vostès saben, ja, a la vista de l'ordre del dia— molt llarga, de manera que preveiem que durarà no solament avui i demà i demà passat, sinó també probablement el divendres al matí, amb la possibilitat que si els debats s'allarguen haguem de fer alguna sessió nocturna, a fi d'acabar el divendres al migdia, doncs, abans de començar, voldria recordar a les senyores i als senyors Diputats dos aniversaris importants d'aquest mes de desembre. Primerament, el més allunyat en el temps, el de la reunió a Barcelona, a la Catedral, l'any 1283 —aquest desembre farà set-cents anys— de les Corts convocades pel rei Pere el Gran. Aquestes Corts van tenir en la nostra història una importància excepcional perquè establiren que en el futur la capacitat legislativa suprema rauria en el Parlament i no en el rei. És la constitució *Volem i estatuïm*. És a dir que qualsevol nova constitució demanaria l'aprovació de les Corts, diferència cabdal amb les Corts d'altres països, on només les Corts es limitaven a acordar impostos.

Bé, aquestes Corts del 1283 van ser també importants des d'altres punts de vista, especialment per a la ciutat de Barcelona, ja que s'aprovà el cèlebre *Recognoverunt proceres*.

I l'altre aniversari d'aquest desembre del 1983 ja és prou conegut de tots vostès: és el cinquantenari de la mort del President Macià, el primer President de la Generalitat restaurada, que feia aproximadament dos anys havia estat elegit pel Parlament, també; exactament el dia 14 de desembre del 32 havia estat elegit President.

Bé, em sembla que per la meua banda és inútil que faci cap comentari sobre el que ha significat el President Macià en la història de Catalunya; voldria recordar només la sessió necrològica que li va dedicar, quatre dies després de la seva mort, el Parlament de Catalunya, el dia 29 de desembre de 1933. La sessió va obrir-se amb unes paraules, amb un petit discurs del President provisional, el senyor Serra Húnter; va continuar amb unes paraules del Conseller primer, el senyor Miquel Santaló, i tot seguit van intervenir Ventura Gassol, en nom del Govern, i després els Portaveus de tots els Grups parlamentaris i de tots els partits representats en el Parlament, de manera que va parlar el President Companys, que pocs dies després havia de succeir el President Macià en la presidència de la Generalitat, el senyor Abadal, en nom de la Lliga Catalana; el senyor Pau Romeva, en nom de la Unió Democràtica de Catalunya; el senyor Pere Lloret, en nom del Partit Catalanista

Republicà, el senyor Ruiz i Ponsetí, en nom d'Unió Democràtica de Catalunya; el senyor Lluhí i Vallescà, en nom del Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra; el senyor Simó i Bofarull, en nom dels radicals autònoms, i, finalment, el senyor Mora, en nom dels federals... Perdó, he fet un lapsus, el senyor Ruiz Ponsetí, d'Unió Socialista de Catalunya; és el senyor Pau Romeva, que era d'Unió Democràtica de Catalunya. Prego que em disculpin.

I seria, evidentment, massa llarg voler recordar ni tan sols l'essencial d'aquestes intervencions, però sí només tres petites citacions.

El President Companys va manifestar exactament el sentiment de tot Catalunya en aquells moments amb unes paraules, dient: «Tot Catalunya s'ha cobert de dol per la mort de l'alliberador de la nostra terra».

El senyor Abadal, que parlava en nom del principal partit de l'oposició, va dir, entre altres coses, referint-se al President Macià: «Durant la seva presidència s'ha establert l'Estatut de Catalunya i durant la seva presidència, al mateix temps, ha re-nascut aquest nostre Parlament, rebrot d'aquell Parlament que en els temps més gloriosos de la nació catalana era no sols el símbol de les nostres llibertats sinó la primera institució d'Europa que fonamentà en la llibertat la vida dels pobles. I aquests dos fets transcendents van units al nom del President Francesc Macià, i sempre que la història parli d'ell, parlarà també del primer President de la Generalitat de Catalunya.»

I, en fi, per acabar, voldria citar unes paraules de Ventura Gassol: «Macià —va dir Gassol—, en aquest sentit no ha mort. Moren els homes que no deixen res; moren els homes que darrere seu només deixen el buit i el mal exemple. Els que deixen una obra no moren mai. Queda la seva obra, i quan només la deixen començada encara poden morir d'anys. Els que quedem, els hereus, no hem d'ésser purament hereus de les coses positives i dels avantatges materials i espirituals que ens hagin pogut llegar, sinó també d'aquelles dolors i d'aquelles sofrances que ha costat fer créixer allò que els nostres avis i els nostres pares plantaren.»

Em penso que aquestes paraules de Ventura Gassol són encara també aplicables. Tots nosaltres, tot aquest Parlament, crec que també és hereu de Francesc Macià i és hereu dels dolors i de les sofrances que ens costa i que costarà fer créixer allò que Francesc Macià va plantar.

Debat General

sobre l'Organització de l'Administració i la Funció Pública a Catalunya

Comencem ara amb el primer punt de l'ordre del dia, que és el Debat general sobre l'Organització de l'Administració i la Funció Pública a Catalunya, en compliment del punt 17 de la Resolució 114/I, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguada el dia 29 de setembre de 1983.

Aquest punt de l'ordre del dia es descabdellarà d'acord amb les normes habituals; és a dir que aquest matí hi haurà la intervenció del Govern, aquesta tarda la intervenció dels Grups parlamentaris, demà al matí, exactament a les 8,55, a les 8,55 reprendrem la sessió, i a les 9 obrirem el termini de presentació de propostes de resolució. Aleshores, la Mesa es reunirà per a qualificar-les a dos quarts de deu, i farà conèixer les propostes

de resolució presentades pels Grups, i a les 10 s'obrirà un nou termini per a presentar propostes transaccionals, que acabarà a les 11. De manera que la sessió podrà reprendre a dos quarts de dotze, a fi de debatre i votar les propostes de resolució.

Hem intentat abreujar els terminis al matí, tenint en compte la llargada de l'ordre del dia. Com saben els Grups parlamentaris —als quals va ser comunicat ahir—, el Govern en aquest cas no ha presentat cap document escrit, però ha fet arribar la llista de totes les comunicacions que el Govern havia adreçat al Parlament en matèria de funció pública.

En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, dono compliment a la Resolució d'aquest Parlament —114/I— sobre orientació política del Consell Executiu pel que fa a l'apartat 17, relatiu a l'organització de l'Administració pública i de la Funció Pública a Catalunya, i tinc, per tant, l'honor de dirigir-me a aquesta Cambra seguint el procediment establert en l'article 121 del Reglament.

La construcció de l'autonomia presenta molts reptes. Un dels més importants és la transformació d'una Administració adaptada a un Estat centralista en una Administració eixada sobre les autonomies. Repte per a l'Administració central i repte per a les Administracions autonòmiques.

Aquesta gran transformació es fa enmig d'una crisi de concepció dels aparells administratius dels Estats del món occidental, amb el desig —fins ara mal aconseguit— d'introduir criteris de gestió, previsió, selecció, execució i control provinents de canvis aportats aquests últims anys en la gestió de les corporacions privades.

Vull començar, doncs, destacant la importància cada vegada més gran, des del punt de vista econòmic i social, de l'Administració pública en la vida d'un país modern.

El volum de prestacions que l'Administració dona als ciutadans, els ajuts que ofereix, les regulacions que fa sobre diverses qüestions, ens indiquen la importància de l'Administració i de la seva acció, realitzant els objectius polítics que li assenyalava el Govern; acció que els ciutadans perceben a través de tota mena de serveis —sanitaris, educatius, culturals, de seguretat pública, de multiplicitat d'ajuts de tota classe—, així com de la forma com els reben i del grau de qualitat d'aquests. La ineficàcia de l'Administració pot arribar a desfigurar els objectius polítics desitjats i volguts pel Govern. El nombre de persones que treballa en el servei de l'Administració, el volum dels recursos econòmics que utilitza, constitueixen un fort impacte en tota la vida social, econòmica i política d'un país i justifiquen plenament una atenció prioritària.

D'aquí, doncs, la transcendència que té que l'Administració sigui veritablement eficaç; d'aquí la necessitat de control de com l'Administració compleix els objectius que li han estat assenyalats i la importància que té dintre l'Administració el conjunt de les persones que la serveixen en aquestes funcions.

Perquè puguem tenir una idea del volum de la nostra Administració i per corregir alguns errors que d'entrada s'han donat en conferències de premsa prèvies a aquest debat, sintetitzo aquí, per començar, i per aclarir fets, i per situar on ha d'estar el tema —és a dir, dins el debat parlamentari—, l'estat numèric del nostre personal. Entenem que això ens donarà una idea de

la complexitat i importància d'aquesta. Aquestes informacions havien estat donades diverses vegades en aquest Parlament, però ja dic que les repeteixo per corregir errors que precisament estan en els mitjans de comunicació d'avui.

El personal o dotacions transferides de l'Estat, cossos i places de l'Estat: 63.692 funcionaris; personal contractat en règim laboral o en règim administratiu, procedent de l'Estat: 4.981. D'aquí potser prové l'error sobre el personal contractat, nosaltres, en el total de personal transferit de l'Estat, que són 68.673 persones, hem rebut 4.981 persones, que és personal contractat, però personal contractat per l'Estat, perquè l'Estat, l'Administració central, té també molt personal contractat. Personal contractat per la Generalitat, contractes administratius transitoris: 1.852; contractes administratius temporals: 279; bombers contractats: 384; contractes d'organismes autònoms: 137; contractes laborals: 284. Total personal contractat per la Generalitat: 2.936. Personal cedit per l'Administració local: 276, i bombers i mossos d'esquadra transferits de les Diputacions: 545. Total general: 72.430.

Dit això, vull posar de manifest els fonaments dels criteris que ha tingut i que té el Consell Executiu respecte al tema que ens ocupa.

L'article 103 de la Constitució ens diu: «L'Administració pública serveix amb objectivitat els interessos generals i actua d'acord amb els principis d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació, amb sotmetiment ple a la llei i al Dret.»

Tenim aquí una concepció de servei a uns interessos generals, i, si volguéssim dir quins són aquests, hauríem d'anar, al meu entendre, al mateix preàmbul de la Constitució, del qual destaco les idees de la convivència democràtica subjecta a dret, a un ordre econòmic i social just, a una digna qualitat de vida, a una protecció dels drets humans, les cultures, tradicions, llengües i institucions, coses totes que es poden resumir quan parla d'establir una societat democràtica avançada. Aquests principis queden també recollits dintre del nostre mateix Estatut, quan el seu article 8.2 diu: «Correspon a la Generalitat, com a poder públic i en l'àmbit de la seva competència, promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què aquest s'integra siguin reals i efectives, remoure els obstacles que impedeixin o dificultin llur plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social.»

L'Estatut d'Autonomia té també dos articles, el 9 i el 10, on ens dona la visió general d'actuació. L'article 9.1 diu: «La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents: organització de les seves institucions d'autogovern en el marc del present Estatut». I l'article 10.1 diu: «En el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: 1. Règim jurídic i sistema de responsabilitat de l'Administració de la Generalitat i dels éns públics que en depenguin, així com el règim estatutari de llurs funcionaris.»

Dues coses, per tant, hem de destacar: una capacitat d'organització del nostre autogovern, regulada en el marc de l'Estatut, una competència legislativa i d'execució pel que es refereix al règim jurídic i de responsabilitat en el camp de l'Administració i en el règim estatutari dels funcionaris, però

—recordem-ho, i això és molt important— en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableix.»

He volgut fer referència a tots aquests textos, plenament sabuts i coneguts per tots vostès, per dues raons. La primera, per coherència de la meua exposició, ja que, en parlar dels criteris del Consell Executiu en matèria d'organització i de funció pública, vull fer-ho des de les seves arrels fins a la darrera de les actuacions concretes més importants.

La segona, perquè recordem i tinguem present que tenim moltes limitacions, que no es tracta d'allò que podria ser o que podríem desitjar, sinó d'allò que podem fer amb l'ordenament jurídic vigent. I vull recordar aquí les paraules d'un Diputat de l'oposició en aquest Parlament, recollides en el *Diari de Sessions* del 19 de febrer de 1981, en ocasió del debat d'una moció presentada davant d'aquesta Cambra, que ens diu —i ho cito literalment—: «El conflicte permanent que viuen les institucions públiques de Catalunya per tenir una funció pública molt difícil d'ordenar, i que podem ordenar amb moltes limitacions, perquè, de moment —això ho han de saber les senyores i els senyors Diputats—, només podem fer unes mesures puntuals i d'urgència i després podem fer una llei de funció pública, limitada pel respecte als criteris, principis i directrius de la legislació estatal vigent, i no ens podem enlluernar amb més perspectives —almenys de moment—, mentre no es facin les bases de l'Estatut de la Funció Pública per part de les Corts Generals d'Espanya.»

Aquestes bases, en el dia d'avui, encara no existeixen. Vull, doncs, al llarg de la meua exposició donar compte de la realitat, dels criteris utilitzats, de les raons d'actuació, dels problemes i de les mesures concretes preses pel Consell Executiu al llarg d'aquests tres anys i mig de manera que, quan arribin a la llei de la funció pública, la seva aplicació sigui molt més fàcil i planera.

S'ha dit en aquest Parlament que haviem d'encetar una nova Administració. Àdhuc s'ha dit que no havia de tenir els defectes de l'Administració anterior. Cal distingir entre el pla teòric, que comporta una creació *ex novo*, i la pràctica concreta de cada dia. En aquest nivell pràctic cal constatar quina ha estat la realitat, i el fet, senyores i senyors Diputats, és que els serveis de la Generalitat s'han anat configurant al pas de les transferències, i que aquestes no han estat abstraccions teòriques, sinó realitats, entre les quals la incorporació dels serveis perifèrics de l'Estat ha estat la columna vertebral.

Hem d'entendre aquest nou encetar una Administració, del qual se'ns parla, com una ferma voluntat política de transformar o reformar i d'ampliar l'Administració que, de fet, hem rebut, i transformar-la per una altra de nou disseny, de tal manera que, per la seva eficàcia, fos realment nova, però tot això comporta, evidentment, un procés de reforma.

Tots hem sentit parlar —i continuem sentint-ho, i, si no ho fem bé, continuarem sentint que l'Administració ha d'ésser reformada. Malauradament, molts parlen massa lleugerament de la reforma de les grans Administracions públiques. Hom diu que han de ser àgils, eficaços, modernes, eficients, però no s'indica gairebé mai quin és el conjunt de mesures concretes que cal prendre.

Per a d'altres, en canvi, l'Administració es jutja per experiències individuals, per anècdotes, pel bé o malament que van

ser atesos, per la forma en què varen veure resoldre's llurs problemes. És a dir, dues vessants: o generalitats o minúcies. La complexitat d'aquest desig de reforma es pot observar quan, en moltes ocasions, es parla de mesures provisionals, puntuals, transitòries o urgents, o es formulen promeses o declaracions respecte de reforma total, però la gran Administració espanyola no ha arribat a tenir mai aquesta autèntica reforma en el ple sentit d'aquest mot.

Cal preguntar-se per què no s'ha fet la gran reforma administrativa. No parlo aquí de la reforma de la nostra Administració, sinó, en conjunt, de totes les grans Administracions espanyoles, malgrat les repetides promeses. Jo m'atreviria a indicar les raons fonamentals següents.

Primer, parlem de l'Administració, i, de fet, hi ha la central, l'autonòmica, la institucional i la local, i en parlem com si fos un ens únic, però, a més a més, i sobretot en l'Administració central, en l'autonòmica i en la institucional, es tracta d'uns ens complexíssims, constituïts per una xarxa immensa de sistemes organitzatius interiors.

La reforma, en segon lloc, i la mateixa paraula ja ho diu: significa redreçar coses que no estan tal com haurien d'estar, i l'Administració és composta per multitud de col·lectius en diferents situacions, amb drets adquirits o pseudo-adquirits, amb interessos diferents i, a vegades, contraposats. És un tema extremament delicat que requereix un coneixement, una atenció i un tacte exquisit en el seu tractament, i que ha de dur, en la mesura que sigui possible, la pròpia acceptació de la reforma per part d'aquells qui pot afectar; és essencial avui dia en la reforma de l'Administració el diàleg i la concertació.

Tercer, la voluntat de reforma no pot ser mai producte d'una decisió momentània, àdhuc explicitada en lleis o decrets. És, fonamentalment, una voluntat política ferma i continuada, ja que aquesta reforma o nou disseny no és la tasca d'uns dies o d'uns anys, sinó una llarga tasca que ha de transcendir la brevetat dels governs.

Quan disposarem del desenvolupament de l'article 149.1.18 de la Constitució, podrem fer la nostra pròpia llei de la funció pública; tindrem, aleshores, el marc constitucional i legal per a la reforma, però seran solament les línies per a la reforma, i la realitat diària i quotidiana del funcionament de l'Administració ens enfrontarà continuament amb problemes; tasca que serà no solament de redreçament sinó de control, per tal d'evitar que aquest redreçament, amb el pas del temps, s'hagi de plantejar novament.

Cal prendre —i l'Administració les pren— mesures de manera continuada per atendre necessitats puntuals, però quan parlem d'una reforma d'aquesta envergadura, aquest sistema de treball aïllat no serveix. No es tracta de prendre decisions parcials de moment, encara que per necessitats concretes s'hagin de prendre, sinó d'arribar a tenir aquestes decisions dintre d'una xarxa global que, almenys a grans trets, ens dibuixi l'Administració a la qual volem arribar. Malauradament, no ha disposat el nostre país d'una anàlisi global i completa de la problemàtica de l'Administració. Tenim estudis genèrics sobre què podria ser una Administració eficaç; estudis que, d'altra banda, no són suficientment concrets per enfrontar-se amb els problemes reals i quotidians. Tenim anàlisis dels defectes de l'Administració, del poder de determinats cossos de l'Administració, del seu comportament, estadístiques parcials.

Recordem les paraules de fa pocs mesos de rellevants persones de l'Administració central, del mateix Secretari d'Estat de la Funció Pública de l'Administració central, reconeixent la poca fiabilitat de dades tan bàsiques com el nombre de funcionaris i el nombre de cossos i escales de l'Administració. Vull citar aquí les paraules d'un professor de dret administratiu en una revista catalana de l'any 80, quan va estudiar el tema de la reforma de l'Administració de Catalunya. Deia, concretament: «La reforma administrativa haurà de ser, doncs, discreta i decidida, feta de manera progressiva, per etapes calculades, començant de forma gairebé insensible, evitant els paranys de les solucions massa teòriques o massa precipitades; cal tenir, certament, un sistema com a objectiu polític a llarg termini, però cal avançar des de la millora del que ens serà transferit, introduint-hi els nous elements correctors i sense produir cap ruptura que no s'estigui segur de guanyar.» Senyor Ribó, ha endevinat l'autor d'aquesta cita... Era fàcil, sí.

Fetes aquestes consideracions, quina és la realitat dels fets? L'actual Govern de la Generalitat es va trobar des de l'inici immers en un procés de transferències que s'han anat fent al llarg d'aquests tres anys i mig, i que no dubtem a qualificar d'importants, tant quantitativament com qualitativa: seixanta-vuit mil persones i els serveis que aquestes desenvolupen és, òbviament, un volum respectable per a una Administració que adquireix les seves primeres responsabilitats, que rep aquests serveis amb una estructura determinada, amb unes normes de funcionament i amb un tarannà propi d'una altra Administració amb tradició centralitzada. Però, quan parlem del procés de transferències, hem de veure'l en la seva perspectiva real, és a dir, conèixer com s'ha desenvolupat al llarg del temps, perquè no ens pensem que aquestes ja estaven fetes fa tres anys i mig, sinó que grups importants de les transferències s'han realitzat després de més d'un any d'actuació del Govern. Per tant, l'assimilació d'aquest col·lectiu ha disposat de poc temps. Voldria donar algunes dades respecte a això: en finalitzar l'any 80, les transferències representaven, en persones, cinc mil quatre-cents set persones o dotacions vacants; a mitjan 1981, aquest nombre s'havia elevat a trenta-sis mil quatre-cents cinquanta-una; en finalitzar el 1981 arribàvem a seixanta-sis mil nou-cents deu; el nombre era de seixanta-vuit mil dues-cents noranta-quatre en finalitzar el 82, fins a arribar als actuals seixanta-vuit mil sis-cents setanta-tres que he citat al principi.

Un criteri fonamental ha orientat l'actuació del Consell Executiu, fermament arrelat a la realitat dels fets, fruit de la més elemental prudència política, i va ser la decisió de creure que la nostra primera responsabilitat era fer que aquest procés de transformació administrativa, d'un Estat centralitzat a un Estat autonòmic, fos la de mantenir i millorar el nivell d'eficàcia i prestació de serveis. I aquesta ha estat la nostra línia de conducta perquè no hi hagués cap sotrac en la transformació autonòmica, i aquest objectiu ha estat aconseguit.

Però el manteniment i millora del que havien estat els serveis perifèrics de l'Estat havia de completar-se creant els serveis centrals de la Generalitat, que havien de dirigir aquesta Administració perifèrica, que havia restat, per dir-ho d'alguna manera, decapitada en deixar de dependre dels serveis centrals de l'Administració de l'Estat, i aquesta era una tasca important i urgent; important per la seva transcendència, i urgent perquè, com he dit, els antics serveis perifèrics de l'Estat hauri-

en vist col·lapsades al poc temps les seves possibilitats d'acció, si des d'aquests serveis centrals no haguessin emanat les instruccions i els criteris harmònics d'actuació.

Per tot això, no restava al Consell Executiu més solució que la de treballar en dues vies: d'una part, fer-se càrrec de l'estructura perifèrica de l'Estat, millorant-la en la mesura que fos possible; de l'altra, crear l'estructura central. Però, a més, calia analitzar la situació real de l'Administració rebuda, calia adquirir un coneixement no teòric, sinó experimental, de la multiplicitat de problemes concrets, amb els quals ens havíem d'enfrontar cada dia, i, en resum, obtenir i començar a obtenir aquella anàlisi global de què hem fet esment fa uns moments: començar a adaptar el model teòric a la realitat, preparar els instruments de control i anàlisi necessaris per prendre decisions importants i adoptar les mesures puntuals indispensables per enfrontar i resoldre els problemes quotidians.

D'acord amb els criteris que reflecteixen les paraules anteriors, basades en una situació real, el Consell Executiu va fixar un mètode de treball que permetés d'afrontar degudament la situació. Aquest mètode es basà sobre els punts següents: Primer, analitzar la situació de l'Administració que ens havia estat transferida, i no fent aquesta anàlisi com una acusació, sinó com un punt de partida necessari. Cercàvem les arrels profundes dels possibles defectes, sense que això obsti perquè també reconeguem les virtuts que hi ha i l'experiència adquirida durant tants anys de funcionament. Per això, la Conselleria de Governació va preparar una anàlisi respecte a aquest tema, acabat el mes de setembre de l'any 82, al llarg del qual s'analitza l'estructura i l'organització de l'Administració central, les condicions de treball dels funcionaris, la selecció, formació i perfeccionament d'aquests, la direcció dintre de l'Administració pública, la sindicació i participació en l'àmbit d'aquesta, així com la problemàtica de l'Administració pública catalana d'aquells moments i uns possibles criteris i principis operatius de l'actuació futura, i que, posteriorment, van donar lloc a l'estudi i aprovació d'uns criteris operatius sobre funció pública, que, aprovats pel Consell Executiu de la Generalitat, van ésser tramesos a aquest Parlament, i estan publicats en el *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament, 115, del 7 de febrer de 1983, i que, com que són coneguts per vostès, no els els explico.

Voldria dir, per això, que en l'anàlisi efectuada sobre el camp de la funció pública, hem donat més importància a les causes dels defectes que als defectes en ells mateixos. Hem cercat aquestes causes i, per poder-les tractar adequadament, no hem volgut quedar-nos en els símptomes de les malalties de l'Administració, sinó conèixer-les, per tal de poder aplicar els remeis necessaris. Hi ha, però, algunes qüestions profundes, arrelades a l'Administració de l'Estat, que aparentment no es veuen i potser són producte de criteris soterrats i centenaris. Una anàlisi global de les normes jurídiques que, en conjunt, determinen l'acció de l'Administració, ens posaria de manifest, tal vegada, una desproporció entre seguretat jurídica per a l'administrat i eficàcia administrativa. Aquests conceptes —que s'entengui bé— no són contradictoris, però el primer ha adquirit un volum molt important, manifestat a través de multiplicitat de disposicions legals o reglamentàries, de dades i d'informacions, de tràmits i de papers. I, el segon, és a dir, l'eficàcia administrativa, amb mètodes sovint calcats de l'administració privada, de la definició d'objectius i del seu control,

comença a ser tema de preocupació per a algunes administracions europees. Aquest és el camí pel qual hem d'anar, tot i conèixer la seva dificultat i els escassos resultats que està obtenint en les administracions europees.

Aquesta tasca d'estudi havia d'anar completada amb les mesures puntuals que fossin necessàries per raó d'urgència dels problemes detectats, i, com he dit abans, havien d'anar dirigides a fer més planera la possibilitat de reforma. Crec que és necessari que aquest Parlament conegui amb detall quines han estat aquestes mesures, i, això, ho faré detingudament després.

En tercer lloc, preparar els instruments de treball, d'anàlisi de la realitat, per a conèixer fins a l'últim detall la situació del personal de la Generalitat. És un conjunt d'instruments d'informació i de control que puguin permetre una actuació respecte a aquest tema, i que ens doni una informació suficient respecte a allò que el personal representa dintre del nostre pressupost i que, pel volum de persones i situacions, els mitjans manuals i mecànics no poden arribar a obtenir. Es tracta del programa de control de la plantilla orgànica i de la pressupostària, de la valoració dels llocs de treball, així com de la informatització d'aquestes qüestions.

Quart punt. Analitzar les principals idees i directrius per arribar a tenir una funció pública pròpia, no una simple descentralització. Volem i desitgem una funció pública d'acord amb el sostre autonòmic, una funció pública pensada per nosaltres i dirigida al nostre poble. En aquest sentit, la LPA i el Projecte de Llei de Reforma per a la Funció Pública, que poden limitar la creació de cossos propis, l'estabilitat dels contractats i la nostra política, des de Catalunya, de la funció pública, presenten greus inconvenients polítics.

Sobre la funció pública, la meua anàlisi se centrarà precisament en l'àrea administrativa o burocràtica i en la problemàtica que comporta, explicitant les mesures puntuals preses per resoldre els problemes reals a què ens enfrontem, relacionant-los amb els criteris existents. Crec que en abordar aquestes qüestions les hem d'analitzar dividint per grups les qüestions que plantegen: primer, problemes de selecció, formació i perfeccionament del personal; segon, problemes de carrera administrativa; tercer, problemàtica retributiva del funcionariat; quart, problemes de gestió i control d'aquest personal; cinquè, participació sindical en aquest àmbit; sisè, condicions de treball.

Comencem pels problemes de selecció, formació i perfeccionament del personal. Indubtablement, la primera necessitat en l'àrea de la selecció de personal va tenir el seu origen en la manca d'uns serveis centrals de la Generalitat, cosa que va enfrontar, mitjançant la contractació temporal, establerta per Decret del 25 de setembre de 1978 —estic parlant, doncs, de la Generalitat provisional—, complementat per un altre, del 19 de febrer de 1979 —continuo en la Generalitat provisional—, on s'estableixen les categories de col·laboradors tècnics, tècnics de serveis especials, administratius i subalterns, categories que foren ampliades amb la d'auxiliar administratiu, pel Decret 346/81, del 10 de setembre, en el qual, a més, es van explicitar les funcions pròpies dels administratius així com les dels auxiliars que creaven. Aquest Decret, per cert, va ser recorregut per l'Administració central davant del Tribunal Constitucional, i aquest Tribunal va confirmar el correcte criteri del Govern de la Generalitat, en voler explicitar més àmpliament que la Llei articulada de funcionaris les tasques assigna-

des als auxiliars i als administratius, així com la possibilitat de determinar una jornada de treball, encara que fos lleugerament diferent de la jornada fixada en la Llei assenyalada per als funcionaris de carrera.

La fita vertaderament important va ser la Llei de Mesures Urgents, del 4 de juny de 1981, que també va ser impugnada per l'Administració central, i després va ser confirmada —la seva validesa jurídica— pel Tribunal Constitucional, és a dir, vam guanyar el recurs. Pel que fa a l'accés de personal en nous llocs de treball a l'esfera administrativa, regulava aquesta qüestió sobre la base dels criteris de publicitat, de mèrit i de capacitat, establint un sistema objectiu mitjançant l'establiment de barems de mèrits i proves de selecció. Creava els òrgans tècnics com a elements de selecció, òrgans en els quals, a partir de l'Ordre del 31 de gener d'enguany, hi ha de participar necessàriament un representant de l'Escola d'Administració Pública, amb la qual cosa s'inicia la participació que entenem que ha d'ésser fonamental, de l'Escola, en el camp de la selecció de personal.

Pel Decret 166/81, del 25 de juny, es va regular el contracte administratiu transitori —fórmula pròpia de la Generalitat, i que està essent utilitzada per altres Comunitats—, mitjançant el qual s'ha aconseguit l'estabilitat del personal contractat, mentre la Llei de la Funció Pública no determini la manera d'accés a funcionaris de carrera de la Generalitat. Recordo que aquest era un dels greus problemes que sempre havien sorgit en aquest Parlament en debats anteriors sobre la funció pública.

L'experiència obtinguda en la celebració de les primeres convocatòries va donar lloc a les Ordres del 31 de gener i del 21 d'octubre d'enguany, cercant-ne una major objectivitat i transparència, així com facilitant el màxim de publicitat, objectius que es van reflectir duplicant el termini per a la presentació d'instàncies i obrint un termini per a presentar reclamacions davant els òrgans tècnics, és a dir, ampliar el que deia la Llei, en el terme de transparència i publicitat.

Igualment es van objectivar les proves de selecció, assenyalant-hi uns temaris concrets per a alguns dels exercicis, per a totes les categories de contractats, i, igualment, es van unificar els barems de mèrits, evitant així diferències entre convocatòries segons els Departaments. Convé aquí assenyalar quin és el paper que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya té en el camp de la selecció. Certament, la Llei 4, de Mesures Urgents, no li va atribuir la selecció del personal, donat que no es tractava de selecció per a funcionaris de carrera i que restava reservada als òrgans tècnics. Això no obstant, ja he dit que, a partir de l'Ordre del 31 de gener de 1983, un representant de l'Escola forma part, necessàriament, de tots els òrgans tècnics.

Pel que fa al personal de l'Administració local, la selecció correspon als ens locals, però l'Escola, en virtut del Reial Decret 712/82, del 2 d'abril, i d'acord amb el conveni subscrit amb l'Institut de Estudios de Administración Local, designa un membre, en tant que professor oficial, per als tribunals que han de jutjar la selecció de personal que pretén accedir a la funció pública local. Igualment, l'Escola, d'acord amb allò que estableix el mateix conveni citat, ha fet la selecció per a noranta-una places de secretària de tercera categoria d'administració local, en dues convocatòries, i es troba pendent una

altra convocatòria per al proper 14 de gener. Igualment s'ha fet selecció per a secretaris habilitats.

Si passem a l'àmbit de la formació i perfeccionament i n'assagem una anàlisi en funció de l'activitat realitzada fins avui, comprovarem l'abast de la feina feta. Donaré només les dades més importants: s'han realitzat vuitanta-quatre activitats de diversa naturalesa —cursos, seminaris— a les quals han assistit més de 4.200 persones, bé fossin de les corporacions locals o de la Generalitat, atès que la pràctica totalitat de les activitats ha anat adreçada al funcionariat, malgrat que a algunes hagin pogut assistir persones d'altra formació i procedència. Aquestes xifres representen una mitjana d'assistència de cinquanta persones per activitat. Però aquestes xifres quedarien excessivament nues si no les relacionéssim amb la tipologia de l'activitat pròpiament dita. Així, podem dir que més de la meitat de les activitats s'han adreçat a la formació i al perfeccionament, d'entre les quals podem remarcar quatre cursos de formació general per a secretaris habilitats i secretaris de tercera categoria d'ajuntament, i tretze cursos de perfeccionament a auxiliars i administratius d'ajuntament, secretaris habilitats, secretaris —escala a extingir— de tercera, secretaris de segona... Dins l'àmbit del perfeccionament, però amb un caràcter no general i sí especial, podem citar deu cursos més per a l'Administració local, programadors i operadors, urbanisme, procediment administratiu, procediment econòmic-administratiu, serveis socials, intervenció i dipositaria.

Pel que fa a l'àmbit de la Generalitat, en matèria de formació i de perfeccionament, s'han fet quinze cursos d'abast i contingut molt diferent en atenció al personal al qual anaven dirigits. Així, podem citar els cursos per a col·laboradors tècnics, els cursos de procediment administratiu, els cursos d'inspecció de disciplina de mercat, els de gestió de seguretat social i contractació de personal, el curs de contractació i curs de formació del personal adscrit als serveis econòmics administratius de les diverses Conselleries.

Finalment, cal fer una referència breu a aquells cursos que no han tingut un destinatari concret i que sí que han estat oberts tant als funcionaris de la Generalitat com als de l'Administració local. Han estat uns cursos que han tingut un caràcter més específic i sectorial. Citem, a títol d'exemple, els de disciplina urbanística, prevenció d'incendis, tècnics al servei de l'Administració, gestió urbanística, normativa financera de les Comunitats Autònomes, fundacions, cooperatives, etcètera. Convé recordar algunes activitats amb una qualificada presència estrangera, com és el cas de les Sessions sobre l'estat de les autonomies i l'administració autonòmica a Catalunya, organitzada per l'Escola sota els auspicis de la Conferència Permanent de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa, o el Col·loqui sobre llengua i administració, o el Cicle de conferències sobre la comarca com a ens territorial. Donada la importància que dintre del camp del perfeccionament del personal té l'atenció als directius, després d'un llarg i meditat procés de preparació, ja ha estat convocat, en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 16 del mes que som, un extens i complet curs de perfeccionament directiu, de 145 hores lectives, a nivell de subdirectors generals i de caps de servei.

Per acabar l'exposició de la tasca realitzada per l'Escola en aquest àmbit, hem de fer referència, també, a una activitat que té uns trets ben específics. Ens referim als cursos de català per a

funcionaris, amb els quals l'Escola ha tingut un protagonisme important en el procés de normalització lingüística a Catalunya, d'acord amb la Direcció General de Política Lingüística. Aquesta activitat, que avui és conseqüència del compliment del mandat que estableix l'article 24 de la Llei de Normalització Lingüística, es caracteritza per la seva realització a través de cursos de llarga durada, amb set nivells diferents, entre els dedicats a catalanoparlants i no-catalanoparlants. Perquè es tingui idea de la tasca feta entre els anys 80-81 a 82-83, podem dir que s'han organitzat 546 cursos, amb un total de 10.900 matrícules i amb la xifra remarcable de 51.000 hores de classe professades, sense comptar l'any acadèmic 83-84 ja iniciat, en el qual s'han organitzat 260 cursos, compresos els específics de llenguatge administratiu i els continguts en l'administració perifèrica de l'Estat, com els de la Delegació d'Hisenda, Correus, Trànsit, Junta de Ports i Govern Civil.

Hem parlat d'algunes activitats de l'Escola, però crec que, atesa la finalitat d'aquesta institució, és convenient que aprofitem la circumstància per parlar-ne detingudament.

Examinar l'actuació de l'Escola d'Administració Pública durant aquest període i fer-ho amb rigor i seriositat exigeix analitzar també, i de forma prèvia, algunes qüestions que ens permetran, d'una banda, de tenir una visió més completa i, de l'altra, de tenir uns elements de comparació que faran possible el judici de valor que calgui. Hem d'examinar, doncs, els àmbits d'actuació de les institucions que, com l'Escola, tenen per objecte l'Administració Pública, el marc jurídic que delimita l'actuació de l'Escola, quina és la interrelació amb la legislació de la funció pública, i, finalment, veure el panorama de la reforma de l'Administració pública. Punts que analitzem breument.

Un punt de partida indispensable pot ser l'anàlisi de la responsabilitat d'aquelles institucions que tenen per objecte l'Administració pública, ja sigui en l'àmbit de l'Administració central, ja sigui en l'àmbit de l'Administració local. En el primer supòsit ens trobem amb l'Institut para la Administración Pública, l'INAP, i, en el segon, amb l'Institut de Estudios de Administración Local. En ambdues esferes es pot afirmar que l'activitat preferent d'aquestes institucions es desenvolupa en una triple direcció: la selecció, la formació, la investigació i publicacions.

Les activitats de selecció i de formació són activitats que cal relacionar directament amb la normativa reguladora de la funció pública, de la qual ara depèn. En aquest sentit, són activitats sense autonomia pròpia, cosa, d'altra part, lògica, ja que aquesta mena d'institucions han de servir a una realitat jurídica que els ve donada. És, doncs, la normativa de la funció pública la que delimita l'àmbit d'actuació d'aquestes institucions, tant pel que fa a la selecció com a la formació. Adquireixen aquí especial relleu els fets ja remarcats quan abans he alludit a les qüestions generals de la funció pública. Em refereixo a la inexistència —cal insistir-hi, perquè és així— de la legislació bàsica que preveu l'article 149.1.18 de la Constitució, inexistència que impossibilita l'establiment d'una normativa catalana completa sobre la matèria. Cal no oblidar igualment que fins al passat dia 2 de novembre el Consell de Ministres no aprovà un Proyecto de Ley de Medidas para la Reforma de la Función Pública, que avui es troba al Congrés i del qual desconeixem, per tant, el resultat. Si volem ser realistes i no tenir una visió hi-

pertrorrida de les coses, cal que donem una ullada al panorama en què es troba l'Administració en general. Creiem que això és necessari perquè les institucions s'han d'emmarcar en la realitat socio-política en què es troben, extrapolar-les per donar lloc a fer nostàlgia institucional o ciència ficció no seria bo. Així, doncs, convé recordar, com ja hem dit abans, que estem en una etapa de profunda revisió de l'Administració Pública, conseqüència obligada, d'una banda, de l'estructuració de l'Estat en les autonomies, que exigeix una nova administració, i, d'altra banda, d'una inequívoca voluntat política de reforma. Però què hi ha de tot això en el món de les disposicions legals? La contestació és negativa. De moment, encara res que no siguin projectes i una clara voluntat de reforma. Aquesta és la realitat que cal tenir present i que, jurídicament, ens condiciona a tots. I aquest és, per tant, el marc en què s'ha desenvolupat i es desenvolupa la nostra funció pública i la nostra Escola d'Administració. Prescindir d'això és fer voluntarisme, és voler negar la realitat, és no veure les coses tal com són. És, en definitiva, un exercici de retòrica. Són aquests antecedents i circumstàncies que acabem d'exposar els que hem de tenir en compte a l'hora de fer un judici de l'activitat desenvolupada per l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en les circumstàncies actuals. Per tal de tenir una visió al més completa possible, crec que serà bo de veure què fan aquelles institucions de l'Estat que tenen unes responsabilitats similars en els àmbits de la selecció, de la formació i de la investigació i publicacions. El tema de la selecció del personal per l'Administració constitueix un dels punts més importants, però per a tractar-lo amb seriositat requereix reflexionar sobre dues qüestions íntimament relacionades i que, alhora, cal tractar conjuntament. Aquestes són: qui fa la selecció i què s'ofereix o què es presenten per ésser seleccionats. Per contestar la primera pregunta, és a dir, qui fa la selecció, amb la suficient amplitud, crec que és d'interès analitzar qui la porta a terme en les diverses esferes de l'Administració, ja sigui central o autonòmica o local, per tal de poder introduir els necessaris elements de contrast i així, amb el suficient coneixement del que succeeix a totes les esferes, arribar a la conclusió que calgui. Sense que el nostre ànim sigui de copiar de manera mimètica el que fa l'Estat, sembla oportú examinar què succeeix en l'esfera estatal quan es tracta de la selecció de personal. A l'Estat, curiosament, la regla general per als cossos que han tingut i tenen més prestigi fins a l'actualitat, és la rigorosa oposició. Els exemples dels advocats de l'Estat, dels lletrats del Consell d'Estat, dels lletrats de Corts o dels inspectors financers i tributaris són prou clars i no requereixen cap aclariment addicional. En alguns supòsits, determinats funcionaris ingressen per oposició a una escola especial, que és la que, en definitiva, realitzarà la selecció en últim terme. Això succeeix a la carrera diplomàtica i a la carrera judicial, entre altres; per això té un caràcter excepcional. Arribat aquest punt, convé que ens demanem quin és el paper i el protagonisme que a nivell d'Estat correspon a l'organisme més important en matèria de selecció i informació, és a dir, l'Institut Nacional para la Administración Pública, l'INAP.

La competència que aquest organisme té atribuïda és, en l'àmbit estatal, la següent: fa la selecció dels auxiliars, dels administratius i dels tècnics d'administració general. En definitiva, doncs, selecciona el personal que ha d'integrar els cossos d'administració general. Aquest alt organisme mai no ha

tingut cap mena de responsabilitat en la selecció en els cossos de més prestigi, com són els que abans he esmentat. Vull sortir al pas de possibles crítiques que, en aquest moment i pel que acabo de dir, es poden argumentar. Ben segur que algú pot dir que tot això s'ha de canviar, que aquí està el moll de la reforma de l'Administració i de la funció pública, i nosaltres creiem que la política de cossos ha d'anar, evidentment, per un altre camí. Ara com ara, hi ha una clara indeterminació jurídica i una voluntat de reforma, però tot això encara no ha assolit la realitat jurídica. Això, doncs, ara com ara, és així i encara és com dèiem.

És sabut de tothom que tant abans de la Constitució com després de proclamada per aquesta l'autonomia municipal, la selecció de tot el personal dels municipis, i, en definitiva, dels ens locals, ha estat feta per ells mateixos. Certament, algú podrà plantejar per això que no ha estat feta pels municipis, sinó mitjançant uns tribunals de composició variada, segons els tipus de plaça. Això és veritat, però els tribunals han estat majoritàriament de participació municipal, encara que l'Estat i la Generalitat hi hagin tingut uns vocals. En aquest sentit, doncs, els ens locals han seleccionat els subalterns, els auxiliars, els administratius, els tècnics d'administració general i el personal d'administració especial. El principi de selecció del personal de l'administració local pels mateixos ens només té una excepció de caràcter també general: em refereixo a la selecció dels secretaris, interventors i dipositaris, que és l'única que s'ha reservat l'Estat i que s'instrumenta a través de l'Institut de Estudios de Administración Local. Aquesta institució no fa per a l'àmbit de l'administració local cap altra selecció, cap més. Es pot plantejar la qüestió de l'existència de certes escoles de formació especial en l'àmbit de l'administració local, com és el cas d'alguna escola de policia municipal d'algun ajuntament. En aquest supòsit, no hi ha cap variació que, de forma substancial, alteri l'afirmació que nosaltres hem fet al principi, com no sigui el funcionament d'una doble selecció, la d'accés a l'escola de la policia i la de la superació dels cursos de formació.

La Generalitat, per fer cara a les competències i serveis traspassats, ha hagut també de fer selecció de personal, però qui fa la selecció del personal? D'acord amb la Llei 4, del 4 de juny del 81, i el Decret 166/81, del 25 de juny, de reglamentació parcial de la dita Llei, les convocatòries s'aproven per ordre del Conseller corresponent, si bé es tramiten a través de la Direcció General de la Funció Pública. Per tant, podem dir que, la selecció, la fa cada Departament, encara que sigui a través d'un tribunal o òrgan tècnic de diversa representació, entre la qual també hi ha, a partir de l'Ordre del 31 de gener del 83, un representant de l'Escola. Algú podria preguntar-se, i no pas sense motiu: per què, aquesta selecció, no la fa l'Escola d'Administració? Aquesta pregunta té una resposta que indirectament ja hem avançat, perquè la Llei 4/81 no li atribueix aquesta funció, però encara que això no fos així i es tractés d'un tema que depengués del Govern de la Generalitat, també podríem arribar a la mateixa conclusió: en efecte, l'anàlisi seriosa d'allò que la Generalitat ofereix als qui accedeixen a les prestacions del seu treball i les condicions jurídiques en les quals això s'ofereix, aconsellarien que tampoc no fos l'Escola la responsable, ja que aquesta ha de seleccionar, en tot cas, funcionaris, no contractats. Aquí, una vegada més, hem de ser realistes, i hem de veure quina és la situació en què es troba la Generalitat en

relació amb les Administracions central i local pel que fa al que s'ofereix. L'Administració central i la local ofereixen sempre, com a mínim, les garanties següents: ofereixen places de funcionaris, la qual cosa vol dir estabilitat, seguretat, possibilitat de promoció, un ampli ventall de llocs de treball. De vegades, a més a més, i en els supòsits dels cossos més importants, ofereix una bona retribució, un indiscutible prestigi social i la possibilitat d'arribar als llocs d'assessorament i de comandament més qualificats. Però quina és la situació de la Generalitat? La resposta és diferent. La Generalitat només pot oferir en la seva situació actual en l'activitat burocràtica un contracte administratiu temporal o transitori —aquesta és la realitat dels fets— amb la indeterminació jurídica que això avui representa, i, sobretot, amb el Projecte de Llei de Reforma de l'Administració, encara que la nostra voluntat sigui evidentment una altra. Des d'un punt de vista de nivell administratiu, com a màxim, i d'entrada, només pot oferir la plaça de col·laborador tècnic, amb una retribució neta que no arriba a les 90.000 pessetes. No ofereix res més. Ben segur que algú pot estar pensant que, malgrat tot això, la Generalitat ofereix també els nivells de cap de servei i de caps de secció com a més qualificats. Això és veritat, però uns i altres tenen també remarcables limitacions. El cap de servei és un càrrec de comandament, i, per tant, de lliure nomenament i cessament. El cap de secció té igualment que els altres càrrecs de comandament la seva problemàtica particular. Tots els nomenaments, a partir del juny de 1982, han estat impugnats davant la Sala Segona del Contenciós-administratiu de l'Audiència Territorial de Barcelona, per decisió del Delegat del Govern de Catalunya. A més, hem d'afegir que la primera sentència recaiguda en aquesta matèria és contrària a la Generalitat, i es troba avui pendent davant del Tribunal Suprem.

Un cop referides les actuacions dutes a terme per l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en matèria de selecció i de formació, aturem-nos ara en el darrer dels tres apartats que ens hem marcat a l'inici: la recerca i les publicacions.

Quant a la recerca, hem de destacar l'edició de tesis doctorals, fins ara una sobre la història de l'Escola i una altra sobre el Tribunal de Cassació. La creació de la publicació semestral d'investigació, *Revista de Llengua i Dret*, de la qual ja han aparegut dos números i que promou i aglutina treballs de recerca sobre el llenguatge jurídic i el dret lingüístic, l'organització de seminaris diversos sobre matèries administratives d'interès actual, el projecte de crear unes beques per a la promoció de la recerca sobre matèries seleccionades amb l'Administració. Cenyint-nos ja a les publicacions, cal esmentar, d'una banda, la col·lecció d'actes de colloquis, que inclou fins avui el llibre *Autonomia i Administració*, actes del colloqui de Barcelona i colloquis sobre llengua i administració. Així mateix, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya edita una col·lecció de formularis pràctics, pensats com a eines de treball quotidià: *Formulari de Procediment Administratiu* i *Formulari de Documentació Municipal*.

Finalment, l'Escola ha publicat els programes de llenguatge administratiu i ha coeditat amb la Direcció General de Política Lingüística les programacions de llengua catalana i llenguatge administratiu per als cursos d'adults, totes dues publicacions amb els programes oficials de la Junta Permanent de Català, organisme en el qual aquesta Escola té la deguda representació. Ha preparat *Apunts de català pràctic*, dedicat monogràficament

al llenguatge administratiu, i ha col·laborat amb la Direcció General de Política Lingüística en les publicacions periòdiques *Llengua i Administració* i *Com ensenyar català als adults*.

Pel que fa a l'àmbit de la selecció a la Generalitat, es manifesta el propòsit de portar a terme la selecció dels cossos propis que la Generalitat creï, d'acord amb l'article 10 de l'Estatut.

Lamentablement, però, he de dir que la creació d'aquests cossos té dues importants limitacions: la manca d'una legislació bàsica de l'Estat en matèria de funció pública i la llei del procés autonòmic, LPA, que, com és sabut, reserva a l'Estat la determinació dels cossos o escales de funcionaris que hagin de tenir caràcter estatal i llurs atribucions. També obliga que en les Comunitats Autònomes aquestes funcions hagin de ser exercides per aquests funcionaris pertanyents als cossos estatals. En l'àmbit de l'Administració local, a més de les actuacions que fins ara es realitzen, es gestionarà l'ampliació de les actuacions per a la selecció dels funcionaris anomenats d'habilitació estatal en l'esfera local. Pel que fa a la formació de personal d'aquest àmbit es propiciarà l'establiment de convenis i col·laboracions amb els ens locals interessats d'acord amb la normativa que ho regulin.

En l'àmbit de la Generalitat cal destacar la voluntat d'intensificar el reciclatge del personal que presta els seus serveis en tasques burocràtiques de la Generalitat, objectiu que es portarà a terme mitjançant la celebració de cursos específics per als diversos cossos i nivells, tant per al personal transferit com per al contractat. Paral·lelament al fet mateix del reciclatge hi ha l'objectiu que l'esmentat personal obtingui el reconeixement de l'aprofitament dels cursos esmentats, ja sigui en el cas del personal transferit com a mèrit en el moment de la seva promoció, o bé en el cas del personal contractat com un mèrit de valoració per al seu accés a la funció pública amb plenitud de drets, sens perjudici de les mesures que s'instrumentin. Tenim el convenciment i la voluntat que la situació transitòria en què es troba aquest personal contractat tingui una solució definitiva.

La mateixa línia de perfeccionament és prevista d'ésser desenvolupada a través de diversos cursos per als diferents nivells de comandament. En aquest capítol mereix especial atenció el perfeccionament del personal en tasques directives. En aquest sentit ja ha estat convocat el curs —com deia abans— de perfeccionament directiu. L'esmentat projecte forma part, encara, d'un altre de més ambiciós, el resultat del qual fóra expedir el diploma de *master* en administració pública i que constituïria, sens dubte, una rigorosa novetat i una resposta a les exigències d'una moderna i eficaç administració. En el procés de normalització lingüística l'Escola seguirà les directrius de l'article 24 de la Llei de Normalització Lingüística de 18 d'abril i promourà els treballs d'elaboració d'un llenguatge administratiu català modern i eficaç.

El trasllat de l'Escola i l'ampliació dels seus locals serà, sens dubte, un element que facilitarà aquest projecte i permetrà també de desenvolupar les activitats del Centre d'Estudis i Documentació, entre els projectes del qual cal destacar l'establiment d'uns encontres entre especialistes i alts funcionaris d'altres administracions autonòmiques, espanyoles o estrangeres, amb el benefici de constants i recíprocs intercanvis de treball. Pel que fa al tema de recerca i publicacions, l'Escola d'Administració Pública té previst de crear uns premis per a tesis doctorals i beques per a la realització d'estudis sobre matèries

d'administració pública, i es proposa incrementar el nombre de les seves publicacions tant de recerca com de divulgació i de consolidar les col·leccions de llibres i les publicacions periòdiques que ja s'han iniciat.

En acabar, no ens hem de deixar endur, doncs, per una excessiva tendència a la nostàlgia històrica o a les comparacions fetes sense el necessari realisme o amb institucions estrangeres que disposen de mitjans i sortides incomparables. Així, tan inadequada resulta avui i ací la pretensió que l'actual Escola d'Administració Pública de Catalunya tingui com a model els antecedents de la seva etapa republicana que atorgà el diploma de llicenciat en administració pública i que, d'acord amb la Llei Municipal Catalana, el legitimava amb determinats condicionants per fer de secretari municipal o, posem per cas —perquè se'n parla sovint—, de l'ENA francesa, des de la qual s'ingressa per rigorosa i difícil oposició —abans dels vint-i-cinc anys— i a la qual s'accedeix a càrrecs molt rellevants dins de l'Administració, com poden ser el d'inspector de finances o secretari d'assumptes estrangers; tot això **no** és la nostra realitat. En qualsevol cas, a l'hora de fer una valoració de la tasca exposada, és imprescindible tenir present el marc en què s'ha emprès. Sens dubte, s'ampliarà amb les línies d'actuació futura que acabem d'exposar.

Voldria parlar ara de carrera administrativa després d'haver-ho fet dels problemes de selecció i de formació i de l'Escola. Dins d'aquesta denominació de carrera administrativa es poden comprendre una sèrie de qüestions relatives a la permanència, a la professionalització i a l'ascens i millorament dintre del Servei de la Funció Pública. L'expressió «carrera administrativa» es pot utilitzar fonamentalment en dos sentits. En el d'ascensos a llocs de major responsabilitat tècnica i de comandament dins del propi cos o col·lectiu i en el d'accessos a cossos o col·lectius de nivell superior. Tots sabem que l'Administració és estructurada en cossos, en funció normalment de la titulació i d'un camp concret d'actuació. Cossos que formen, d'altra banda, una estructura tancada, a la qual no s'accedeix més que per oposició o pel concurs-oposició, amb independència que de vegades es tingui la plena capacitat per a desenvolupar les funcions, àdhuc per raó de titulació, però aquesta compartimentació estricta impedeix el funcionari preparat d'acudir a determinades tasques i l'administració a utilitzar els seus serveis. Creiem que per al futur la nova llei de la funció pública haurà d'estudiar el problema de la permeabilitat dels cossos per a una més àmplia utilització de llur personal, així com l'accés a cossos o col·lectius de nivell superior mitjançant la promoció interna.

L'accés a llocs de comandament, una de les formes de carrera administrativa, es va contemplar en la Llei 4/81, de mesures urgents, que conjuntament amb el Decret 166/81, del 25 de juny, va determinar la manera de cobrir aquests llocs de comandament, assenyalant els requisits de convocatòria pública i barem de mèrits, per a cobrir places de cap de negociat i de secció i utilitzant també la convocatòria com a requisit necessari per a cobrir les places de cap de servei, encara que aquestes fossin de lliure designació i cessació. L'experiència va aconsellar que en aquests concursos de mèrits per a cap de secció i de negociat es donés la màxima objectivitat en valorar les taules de mèrits, fixant-se en l'Ordre del 31 de gener de 1983 una taula comuna per a tots els Departaments. A fi de donar la

necessària seguretat als funcionaris el Decret 47/82, del 25 de febrer, va separar clarament els nomenaments de confiança o eventuais d'aquells que corresponien als funcionaris, tallant així el camí a qualsevol tipus de discrecionalitat per aquesta via. Determinats funcionaris transferits per l'Estat desenvolupaven tasques administratives mitjançant una contractació laboral, cosa que els negava el dret d'accedir a llocs de comandament. La previsió que al respecte es va fer en la Llei 4, en la seva disposició addicional segona, es va acomplir mitjançant l'acord del Consell Executiu del 3 de juny de 1982. La seguretat en la carrera administrativa és una necessitat profundament sentida pel personal i en aquest sentit es van prendre dues mesures puntuals: la primera, que es referia a funcionaris de l'Estat que es van integrar en l'època pre-autonòmica, però que posteriorment no van ésser transferits formalment a la Generalitat i que, per tant, no s'adaptaven a les previsions de la disposició transitòria sisena, apartat cinquè, de l'Estatut, situació que també es va preveure en l'article sisè de la Llei 4, de mesures urgents, i que el Govern de la Generalitat va resoldre en impulsar l'aprovació i publicació del Reial Decret 3042/82, del 15 d'octubre.

La segona fou per acabar la possible discrecionalitat que permetia l'administració de resoldre lliurement els contractes administratius i que afectava greument l'estabilitat del personal contractat, i per això es va produir, per Decret 32/83, del 31 de gener, el Reglament Disciplinari per al personal contractat, el qual preveu que solament en virtut d'un expedient disciplinari justificat es podrà rescindir la contractació. Voldria tractar un altre gran tema, que és la problemàtica retributiva del funcionariat.

Hem hagut de treballar amb una mesura puntual en el camp de les retribucions. És ben coneguda la problemàtica plantejada a la Generalitat com a conseqüència de la integració en ella de personal procedent de diverses administracions, com podrien ser l'Administració central de l'Estat, la institucional, les diputacions o els ajuntaments, així com l'existència del mateix personal contractat. Però no es pensi que dintre d'aquests col·lectius existia uniformitat. Dintre de la xarxa burocràtica administrativa rebuda per la Generalitat de l'Estat hi ha una sèrie de problemes i de greuges comparatius, i no són iguals les retribucions de tots aquells que pertanyen a ens locals, i aquesta era una qüestió urgent i que calia començar a resoldre per evitar, en la mesura que fos possible, la problemàtica que produiria en el moment de posar en pràctica la futura llei de funció pública de Catalunya.

Abordar aquest tema no ho podia fer de manera unilateral el Consell Executiu, sinó que es va jutjar absolutament necessària la col·laboració de les diverses centrals sindicals i associacions de funcionaris, donant també compliment a una resolució d'aquest Parlament, del setembre del 1982, on s'indicava, com a criteri d'actuació del Consell Executiu, la implantació gradual d'aquesta homogeneïtzació retributiva en funció de les disponibilitats pressupostàries.

Els contactes amb els diversos sindicats i associacions van cristallitzar en una sèrie d'acords signats en data 22 de juny de 1983, i entre aquests acords figurava l'homogeneïtzació.

La disposició addicional setena del Pressupost per al 1983 assenyala una reserva de crèdit de fins a 250 milions de pessetes per atendre aquest tipus d'homogeneïtzació; programa que co-

mençarà a ésser efectiu des del primer del proper gener i respecte al qual, prèvia la conformitat de tots els sindicats i associacions, s'ha produït l'acord corresponent del Consell Executiu perquè els nivells de subaltern, auxiliar i administratiu que es vulguin acollir voluntàriament a aquest programa ho puguin fer.

La característica d'aquest primer programa és la d'estendre la possibilitat d'homogeneïtzació a totes les persones dels nivells esmentats que s'hi vulguin acollir i no de forma limitada com s'havia fet anteriorment. El fet d'acollir-se voluntàriament a aquest programa d'homogeneïtzació comporta l'obligació d'adaptar-se a l'horari propi de la Generalitat, amb jornada de matí i de tarda cercant així que progressivament tinguem un sol horari bàsic a la Generalitat en les tasques administratives.

Un altre tema plasmat en l'acord esmentat, del 22 de juny, amb diverses centrals sindicals i associacions va ser el relatiu a l'augment de retribucions per a l'any 83, que es varen fixar en un nou per cent fix per a tothom i un dos i mig per cent a repartir, prèvia consulta formal amb els sindicats i associacions, haguessin o no signat els esmentats acords del 22 de juny. Donat que hi va haver conformitat entre l'Administració de la Generalitat i totes les centrals i associacions, el Consell Executiu, per acord del 8 de setembre, va reglamentar la distribució de l'esmentat dos i mig per cent per als funcionaris transferits amb la fórmula aprovada en general per als funcionaris de l'Estat, i, pel que fa al personal contractat, es va fer en virtut d'uns coeficients reguladors determinats que afavorien els nivells més baixos.

Aquesta consulta formal amb les centrals i associacions ja s'havia utilitzat l'any 82 quan es tractà de la distribució d'un complement de productivitat del 0,5 per cent que figurava en el Pressupost de la Generalitat i destinat a ser distribuït entre el personal en règim de contracte administratiu, i que va quedar regulat per acord del Consell en la sessió celebrada els dies 29 de novembre i 2 de desembre del 82. D'aquesta realització, se'n va donar la corresponent informació en aquest Parlament.

Els greuges comparatius es donen quan existeixen factors objectius pels quals un determinat col·lectiu obté una situació retributiva, que d'altres col·lectius consideren inadequada. És evident que aquest tipus de qüestió, i d'altres de personal, es poden evitar quan s'estudien, no aïlladament, sinó en el conjunt d'una Administració, és a dir, quan es dona un tractament interdepartamental a aquesta classe de problemes, ja que això permet de veure quins greuges comparatius pot representar en el conjunt de la institució. Per això, per acord del Consell Executiu, s'ha donat suport legal a una Comissió que ja funcionava de fet i que reuneix tots els Secretaris Generals dels diversos Departaments i el Director General de la Funció Pública, Comissió a la qual, en virtut de necessitats específiques, podran ésser cridats els experts que hom consideri necessaris.

Voldria parlar ara d'un altre gran tema, com són els problemes de gestió i control del personal.

No tractem aquí de la pura gestió burocràtica de les situacions administratives, sinó d'aquells mitjans instrumentals que ens poden donar les informacions bàsiques necessàries per a una presa de decisions correcta i que contemplin, per tant, la globalitat del personal de la Generalitat. Són instruments que requereixen no solament, en alguns casos, una llarga prepara-

ció, sinó, sobretot, una ferma voluntat política i administrativa de perfeccionar-los i mantenir-los al dia. Aquests instruments són els següents: la plantilla orgànica, la plantilla pressupostària, la relació de llocs ocupats, la valoració de llocs de treball, l'aplicació informàtica en el tractament de les dades.

La plantilla orgànica, definida descriptivament —com diu algun tractadista—, és un document en el qual es recullen els llocs de treball d'una unitat administrativa concreta, que conté una classificació d'aquells, la seva atribució als cossos o als col·lectius que les han de desenvolupar en virtut de les seves característiques, el seu nivell dintre de l'organització, així com el sistema per arribar a aquells llocs i les condicions de llur exercici. Aquest concepte té la seva base en el principi d'organització i divisió del treball, amb la delimitació de l'autoritat i responsabilitat en l'exercici de les tasques encomanades a cada lloc. Permet de conèixer la relació jeràrquica i, en el fons, és l'inventari de tots els llocs de treball possibles —possibles, ho repeteixo— dintre d'una organització.

Com ja és conegut per aquest Parlament, les disposicions quarta i cinquena de la Llei 7/82, del Pressupost de la Generalitat, van ordenar al Consell Executiu la confecció d'una plantilla orgànica de la Generalitat de les unitats dependents del Consell Executiu. Establerts els criteris per a la seva confecció, aprovats el 16 de setembre del 82 pel Consell Executiu, i aprovades les plantilles orgàniques per acord del 28 de març del 83, han estat ja trameses —com saben les senyores i els senyors Diputats— a aquest Parlament.

Les plantilles orgàniques no són dintre d'una organització tan complexa com és la nostra quelcom estàtica, sinó dinàmica, i l'atenció respecte al seu manteniment és tasca prioritària. Per això, l'acord d'aprovació indicava la manera de variar-la, així com que en dates 30 de juny i 31 de desembre la Direcció General de la Funció Pública hauria de recollir totes les variacions aprovades, perquè tant aquest Parlament com el mateix Govern de la Generalitat disposessin d'aquesta informació actualitzada.

Si la plantilla orgànica és una relació de llocs possibles, la plantilla pressupostària —que és un concepte diferent— és el conjunt de llocs de treball assenyalats als pressuposts i que tenen la corresponent dotació econòmica, cosa que suposa l'autorització al Govern per cobrir aquestes places.

La relació de llocs de treball ocupats —que és un altre concepte— és el document que inclou aquells llocs previstos en la plantilla pressupostària i l'orgànica que estan efectivament ocupats. Crec que es veu clarament la utilització a efectes de control que el joc d'aquests tres documents dona per poder fer un seguiment exacte de la situació de la despesa pública, pel que fa al Capítol de personal, tan important en tot pressupost d'una Administració pública.

Valoració de llocs de treball. És aquesta una eina de treball que produeix fruit en dues vessants. En la primera, quan en determinar les condicions necessàries per desenvolupar un lloc de treball permet d'obtenir-ne definicions col·lectives o singulars, que poden ser la base d'un sistema de retribucions justes i equitatives. En la segona, en determinar-se el perfil dels llocs de treball, permet una millor assignació del personal.

S'ha preparat l'estudi bàsic per iniciar aquesta tasca, que sabem llarga i difícil, i ha estat ja tramès als Departaments i als diversos sindicats i associacions per al seu estudi i millorament.

L'aplicació informàtica en el tractament de les dades de personal és un tema del qual ja hem parlat i que és de la màxima importància.

Una Administració moderna és la que està, en els seus mitjans tècnics, a l'alçada de la societat en què es desenvolupa, i, en aquest cas, ens referim al tractament informàtic de les dades de personal. Per això, el Consell Executiu es va plantejar aquesta qüestió, tot i saber que la seva implantació és llarga i difícil, i va prendre l'acord que, conjuntament, la Direcció General de Serveis d'Informàtica i la Direcció General de la Funció Pública perfeccionessin els treballs iniciats per aquesta darrera, per tal de realitzar un programa informàtic.

Establerts els condicionaments indicats, es va procedir a realitzar, o s'estan realitzant, les tasques següents: l'anàlisi, Departament per Departament, dels diversos col·lectius per determinar llurs característiques pròpies quant a sistemes de retribucions, llocs de comandament, cossos i col·lectius integrats, sistemes de provisió de llocs de treball, tipus de descomptes per a seguretat social o impostos.

Segon, analitzar les necessitats de la Generalitat en matèria de gestió de personal, és a dir, quins eren els productes que necessitaven aquest sistema informàtic.

Tercer, a la vista de tot això, determinar quin havia de ser el sistema tècnic de treball, les dades necessàries i les possibles, i quins els programes de treball a establir-hi.

Així ha estat possible confegir aquest sistema, articulant-lo sobre tres bases independents però intercomunicades de persones, llocs i funcions, i una possible quarta base de dades relatives als centres de treball.

En els moments actuals s'està procedint a omplir amb les corresponents dades les diverses bases de què consta el sistema, i està ja aplicada la totalitat de la plantilla orgànica a la base de llocs.

Per a la base de persones i de retribucions, tenim ja els Departaments de Governació, de Comerç i Turisme, de Justícia, part del Departament d'Economia i Finances, l'Institut Català de Serveis a la Joventut i els serveis centrals del Departament d'Ensenyament, i s'està ara procedint a la comprovació de les dades introduïdes.

Igualment s'està treballant pel que fa al Departament de Sanitat i per allò que resta del d'Ensenyament. Hem de dir que aquest sistema integrat de gestió de personal, no el té l'Administració central de l'Estat ni cap Comunitat Autònoma en els moments actuals. Esperem, doncs, en un breu termini, acabar tota aquesta gran tasca.

La participació sindical del personal al servei de la Generalitat a través dels seus legítims representants, elegits democràticament, és, no solament una exigència constitucional i un dret del personal, sinó que també s'ha de mirar com una font d'ajut per a arribar a obtenir l'eficàcia de l'Administració i un tractament social adequat als nostres temps. Si bé en l'informe que ja es va trametre a aquest Parlament el 31 de gener d'enguany es donava compte de la realització d'aquests contactes, àdhuc abans de la Resolució del setembre del 82 a la qual em referia anteriorment i per la qual el Parlament indicava al Consell la necessitat de mantenir els contactes amb les centrals i associacions més representatives, aquests contactes es van incrementar, no solament en el nombre sinó en els seus efectes, i van cristallitzar —com deia abans— en una sèrie d'acords signats

en data del 22 de juny del 83, i que abraçaven una sèrie de temes, com les retribucions per al 1983, l'homogeneïtzació de les retribucions, diverses qüestions relatives a la regulació de la guarda legal d'horari i de jornada, etcètera.

Aquests acords no van ser signats per la totalitat de les centrals sindicals i associacions, sinó per la Unió Sindical Obrera —USO—, Sindicat de Quadres de Catalunya, Solidaritat d'Obrers de Catalunya-Confederació Sindical dels Treballadors de Catalunya —SOC-CSTC—, Coordinadora de personal contractat dels serveis centrals de la Generalitat de Catalunya i Associació de personal no docent adscrit als serveis territorials d'Ensenyament de Barcelona.

Ens hauria agradat, evidentment, que aquest acord hagués estat signat per la totalitat de les centrals i les associacions, però no ho va fer la Unió General de Treballadors, Comissions Obreres i CSIF, encara que creiem que, si més no, hi ha hagut un acord tàcit i molts contactes, donat que no han existit, de fet serioses discrepàncies amb aquestes centrals i associacions.

Hem de dir, a més, que aquestes darreres centrals i associacions han estat sempre consultades, i hem trobat una conformitat bàsica en aplicar totes i cadascuna de les qüestions que van ser matèria dels acords del 22 de juny de 1983. Crec que és important dir que aquest acord ha constituït una fita pel que fa a les relacions amb el personal que treballa en la xarxa burocràtico-administrativa de la Generalitat, ha estat un primer pas important, que respon a un dels criteris del Consell Executiu en matèria de funció pública: la participació de tothom en les qüestions que els afecten, tal com deia al principi en parlar dels objectius generals de la Constitució. Participació volguda per nosaltres i pel personal i absolutament necessària per al Govern de la Generalitat.

Sabem que les nostres actuacions en aquest camp encara estan limitades pel fet de no existir les bases legals-estatals necessàries que ens permetin de fer eleccions sindicals —com al seu dia es va comunicar en aquest Parlament—, però ha estat desig nostre d'obrir els camins —encara que fos provisionalment— en aquesta classe d'actuacions. Haig d'indicar que s'han concedit quaranta hores mensuals a cada central o associació per desenvolupar la seva activitat sindical, quan aquestes es refereixen a la globalitat de l'acció sindical, i tres hores mensuals als delegats dins de cada centre de treball per reunir-se a tractar d'aquestes qüestions.

Condicions de treball. La diversa procedència dels col·lectius de personal integrats al servei de la Generalitat ha posat de manifest una sèrie de diferències entre ells, pel que fa a les condicions retributives, de jornada setmanal, d'horari, etcètera. A fi i efecte de tenir una idea, valdrà una anàlisi efectuada sobre una mostra de més de 4.000 funcionaris en tasques burocràtiques, segons la qual existien tretze tipus de jornades setmanals i quinze tipus d'horaris, i, en conseqüència, es va abordar aquesta qüestió, previs els contactes amb sindicats i associacions, a través d'una circular del 22 de juny d'enguany, establint la jornada única de treball en l'esfera administrativa en trenta-set hores i mitja setmanals. Igualment es va fixar l'horari propi de la Generalitat, amb jornada de matí i tarda que han de complir els qui desenvolupen càrrecs de comandament, els funcionaris transferits amb dedicació exclusiva i aquells que estan homogeneïtzats, així com el personal contractat per a tasques administratives, i l'autorització per al personal transferit que

no ocupés lloc de comandament, no tingués dedicació exclusiva o no estigués homogeneïtzat anteriorment perquè la jornada setmanal es fes amb horari continuat de matí, de dilluns a divendres, completant-la amb l'assistència els dissabtes o les tardes.

L'homogeneïtzació retributiva de què he parlat abans implica que els funcionaris transferits que s'hi acullin voluntàriament s'adaptin a la jornada de matí i de tarda, que és la pròpia de la Generalitat. La norma, doncs, contempla una única jornada setmanal de treball i dos horaris bàsics, llevat d'aquelles excepcions que, per raó dels serveis que presten als administrats, necessiten horaris especials, com podrien ésser, per exemple, els d'un centre docent amb règim nocturn.

Igualment es va establir amb caràcter general el període de vacances anyals, reduït a l'època dels mesos de juliol i d'agost, i l'horari d'estiu, així com s'ha concedit la possibilitat de reducció de jornada de treball per a guarda legal de menors de sis anys o disminuïts, amb la corresponent reducció retributiva, regulant, a més, els tradicionals permisos de Nadal i de Setmana Santa. Tot això, d'acord amb les centrals sindicals i les associacions.

Si el principi general és que, sigui quina sigui la seva procedència, els col·lectius que desenvolupen les mateixes tasques tinguin les mateixes condicions de treball, s'ha volgut que el personal contractat en règim de contractació administrativa transitòria, que, per tant, té garantida la seva estabilitat, tingués unes possibilitats similars a les dels funcionaris de carrera, cosa que es va fer mitjançant acord del Consell Executiu, del 10 de desembre de 1982, com eren la suspensió i no l'anul·lació del contracte, quan accedien a càrrecs polítics de la Generalitat o amb motiu del compliment dels deures militars, la possibilitat de gaudir d'una llicència de fins a deu dies anyals per a assumptes propis, per causes alienes a la seva voluntat, la d'obtenir llicències de tres mesos cada dos anys per a l'estudi de matèries directament relacionades amb llurs tasques, així com la concessió de quinze dies de llicència per matrimoni o la reducció horària en el període de lactància i altres qüestions de menor importància. Mesures, totes aquestes, certament puntuals, però que han estat en la línia d'anar buscant aquesta homogeneïtzació de condicions de treball entre els diversos col·lectius al servei de la Generalitat, línia en la qual hem avançat molt i continuem avançant i que ha estat una de les preocupacions constants d'aquest Parlament.

Vull parlar ara de l'organització de la Generalitat. Encara que el terme «organització» pugui tenir diverses definicions coincidents en el fons però diferint en les paraules, jo em permeto d'entendre per això el conjunt estructurat de mitjans de tota mena, personals, econòmics, jurídics, materials, ordenat per donar els serveis i complir les funcions que són responsabilitat del Consell Executiu.

Abans d'entrar en el tema concret de l'organització, vull abordar quelcom de què s'ha parlat en diverses ocasions en aquest Parlament i que està directament relacionat amb l'organització: són els temes de descentralització i de desconcentració. La idea de descentralització, és a dir, tramesa de competències o disminució de tutela a ens diferents de la Generalitat, de la mateixa Generalitat, o la idea de la desconcentració de competències o de funcions d'òrgans superiors de la mateixa Generalitat a òrgans inferiors jeràrquicament dintre de la pròpia orga-

nització, són temes que, evidentment, tenen molt a veure amb la nostra organització.

En extracte, són clars els avantatges que la descentralització o la desconcentració ofereixen en disminuir els tràmits, alleugerir els serveis centrals de càrregues de treball, posar les decisions en mans dels qui estan més a prop dels problemes, facilitar la comunicació directa amb els administrats. En aquest sentit, doncs, i en la mesura en què aquestes decisions signifiquin una millor eficàcia, el Consell Executiu les ha assumit no solament com a criteri, sinó com a realitzacions pràctiques.

Cal distingir, no obstant, entre el desig i la viabilitat. En un moment en què estem rebent les transferències de l'Administració de l'Estat a l'Administració autonòmica, en uns moments en els quals estem fent-nos càrrec d'aquest cúmul de serveis, no es pot plantejar com a urgent el tema de començar a pensar en una descentralització generalitzada, sinó que ha d'ésser una progressiva descentralització.

Però hi ha, encara, una altra raó: descentralitzar és —com ho he dit abans— trametre competència a altres ens diferents de la Generalitat, i aquests ens actualment solament poden ser diputacions i ajuntaments. El criteri respecte a les diputacions, el va fer palès aquest Parlament en una llei que va ser recorreguda per l'Administració central i invalidada pel Tribunal Constitucional, i, pel que fa als ajuntaments, està en aquest moment en preparació, en diàleg i negociació, un projecte de llei de bases d'Administració local, que creiem que és necessari de conèixer per poder abordar el tema amb caràcter general i les competències que quedaran definides als ajuntaments.

A més, aquest Parlament està estudiant, en aquests moments, una possible divisió territorial que pot donar origen a nous ens locals. Sense conèixer, aquests ens, llurs competències, com es poden prendre decisions respecte a la descentralització? Com podem saber les matèries que voldrem descentralitzar, i fins a quin punt i a quin organisme? Desconeixem sobre qui convindrà descentralitzar, i si aquests ens disposaran o no dels mitjans per afrontar aquestes noves competències.

No obstant tot el que acabo de dir, en relació amb les dificultats que presentava una acció descentralitzadora, en aquest moment —en aquest moment històric— es van establir diverses possibilitats perquè competències dels Departaments de la Generalitat poguessin passar a corporacions de Catalunya, i d'entre elles esmentarem les següents —hi ha una llarga llista—: en Política Territorial i Obres Públiques, traspàs de travessies urbanes de carreteres a aquells municipis que ho demanin, assumpció pels ajuntaments de la gestió de les estacions d'autobusos construïdes per la Generalitat; en Departament d'Ensenyament, ús de centres docents públics, comissions de matriculació, amb tota una sèrie de reglamentacions; en Comerç i Turisme, s'autoritza els funcionaris municipals a l'exercici de determinades funcions en matèria de disciplina de mercat, autorització als funcionaris municipals d'exercir funcions de vigilància i control sobre determinades comercialitzacions, Llei de Regulació Administrativa de Determinades Estructures Comercials i Vendes Especials —on s'atribueixen àmplies competències als ajuntaments en matèria de venda no sedentària o domiciliària—; en el Departament de Governació, també delegacions en el tema d'indústria i activitats classificades; en Departament de Sanitat i Seguretat, tota una sèrie de col·laboracions llarguíssimes —que salto a causa de l'hora—

entre la Generalitat i els ajuntaments, bé sigui per via de delegació, bé sigui per via de conveni i amb tota la legislació que ha anat aprovant el Parlament de Catalunya; en Cultura, per exemple, en matèria de biblioteques, d'arts plàstiques, de museus, d'arxius, de patrimoni arquitectònic de Catalunya, hi ha una llarga experiència ja, durant aquests tres anys i mig, de col·laboració entre la Generalitat i els ens locals.

Pel que fa a la desconcentració, certament hem reformat ja els serveis perifèrics de diversos Departaments, procés que continua obert i que augmentarà progressivament.

El tema propi de l'organització, és a dir, l'estructura formal, és el conjunt jerarquitzat d'elements estructurals propis de l'organització. Cal ara examinar quins han estat els elements estructurals de què hem disposat. Partint del Decret del 18 de març de 1978, que va organitzar els Departaments sobre la base del Secretari General Tècnic i dels Directors Generals, hem arribat a la Llei 3/82, del 25 de març, Llei aprovada per aquest Parlament, i que en els seus articles 79 i 80 ens determina l'existència de Departaments, de Secretaria General, de Serveis i de la seva agrupació en Direccions Generals, elements bàsics que es completen amb la Llei 4/81, del 4 de juny, de mesures urgents, en reconèixer l'existència dels càrrecs de Subdirector General, Caps de Servei Territorials, Caps de Secció i Caps de Negociat. És a dir, que és en virtut del desig d'aquest Parlament que la Generalitat ha utilitzat uns —i no altres— elements estructurals.

S'ha parlat, en aquest Parlament, diverses vegades, del mimetisme amb l'Administració central, i haig de dir que la comparança entre la seva estructura i la nostra ofereix profundes diferències. Ja n'hi ha a nivell de Departaments; encara que, per raó de l'agrupació d'objectius, hi ha certes similituds, però l'estudi que hem realitzat a nivell de Direccions Generals ofereix profundes diferències.

Aquesta classe de decisions es prenen sobre la realitat i les necessitats, no sobre si és o no semblant amb una altra organització, organitzacions que, d'altra banda, són pràcticament similars en tot el món occidental, i no té cap sentit prendre decisions injustificades per ser diferents. Repeteixo, però, que la raó d'aquestes diferències no ha estat la voluntat de ser diferents perquè sí, sinó perquè a nosaltres ens ha semblat que haviem d'ésser així.

Un altre aspecte de l'organització han estat les decisions preses respecte als organismes autònoms, com han estat l'Institut Català del Sòl, l'Institut Català de Serveis a la Joventut, la Comissió de Ports de Catalunya, l'Institut Cartogràfic de Catalunya, l'Institut Català de la Salut i l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, aprovats tots mitjançant les respectives lleis d'aquest Parlament, i també l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, l'Institut Català de la Carn, l'Institut Català de la Vinya i el Vi i l'Institut d'Estudis de la Salut que, creats al seu dia per decret, van ser convalidats per la Disposició Addicional Setena de la Llei 2/81, del 22 d'abril.

En aquests moments el Congrés de Diputats ha entrat el Projecte de Llei de Reforma de l'Administració Pública, Projecte de Llei que, evidentment, afectarà la Llei de la Funció Pública de Catalunya. Com tots vostès saben, el Consell Executiu ha mantingut una sèrie de contactes i de diàlegs o negociacions amb l'Administració central respecte als successius avantprojectes de llei de mesures per a la reforma de l'Administració pú-

blica, i, si s'hi han introduït rectificacions per arribar al Projecte de Llei actual.

La nostra primera preocupació és que el seu article primer determina que s'han de considerar bases del règim estatutari conceptes inclosos en vint dels seus articles, així com les Disposicions Addicionals Tercera i Quarta i Disposicions Transitòries Segona, Vuitena i Novena. Sembla, en principi, que aquestes bases poden donar suficient camp a formular una llei de la funció pública de Catalunya, i, és més, en l'article 10 de l'esmentat projecte, declarat bàsic, es preveu que les Comunitats Autònomes hauran de procedir a l'ordenació de la seva funció pública. Però ens queda el dubte de si el posterior estatut o llei de bases de la funció pública, que —malgrat les promeses— ha quedat molt posposat, podrà comportar una variació substancial dels criteris mantinguts en aquesta llei, que, de fet, és una llei de mesures urgents, bases en virtut de les quals hauríem de desenvolupar —segons diu l'article 10 del mateix Projecte— la nostra llei de la funció pública.

Ens preocupa especialment el fet que per a determinades qüestions, com poden ser els registres de personal o l'oferta de treball, i també la coordinació entre les diverses escoles d'Administració pública —i aquest és un tema molt important—, siguin fetes pel Govern central les corresponents normes de coordinació —si, de fet, a la pràctica, aquestes normes de coordinació anessin més enllà del que és estrictament necessari.

També és un tema de preocupació per a nosaltres l'article onzè, quan parla de la igualtat de drets entre tots els funcionaris que presten servei a la Comunitat Autònoma, que és un principi correctíssim, però que hem de lligar amb els funcionaris transferits a la Generalitat quan adquireixen els drets d'aquells que s'han quedat a l'Administració central, i, aleshores, amb el principi d'homogeneïtzació, s'apliquen a tota l'Administració de la Generalitat, la qual cosa faria que la política de la funció pública, pràcticament, es decidís a Madrid. Per tant, hi ha d'haver una definició més precisa del concepte de drets adquirits i de com evoluciona en el futur aquest concepte de drets adquirits.

Creiem que, a la pràctica, evidentment, això pot donar lloc a una sèrie de conflictes —com ho acabo de dir—, donat que si l'Administració central pot regular el que vulgui per als seus funcionaris —i això és lícit—, i això s'hagués d'aplicar automàticament als funcionaris transferits a la Generalitat, per raó de la igualtat de condicions de treball del personal propi de la Comunitat Autònoma, si no es fes un bon ús del que cal entendre per drets adquirits —i aquest és un problema de greu preocupació—, això significaria a la pràctica un efecte en cascada, que des de l'Administració central condicionaria totalment les Administracions autonòmiques.

Que quedi clar, que aquesta preocupació nostra, l'hem feta saber al Ministre de la Presidència, al Secretari d'Estat per a la Funció Pública, i que sembla una preocupació perfectament compartida, i que podrà donar lloc a correccions en el tràmit legislatiu del projecte de llei.

Hem de fer esment de la Disposició Addicional Quarta, per la qual, a partir de l'entrada en vigor de la llei, les Administracions públiques no podran celebrar contractes de col·laboració temporal en règim de dret administratiu, la qual cosa haurà de comportar —almenys per a les necessitats urgents— l'autorització d'algun altre sistema de reclutament de personal.

I, finalment, a la Disposició Transitòria Sisena, l'Administració central, per a aquells qui vinguessin desenvolupant com a personal contractat administratiu llocs de treball classificats com a permanents amb anterioritat al 14 d'octubre del 1982, preveu la necessitat de proves d'accés.

Creiem que si en aquestes proves es té en compte el temps de serveis prestats mitjançant qualsevol tipus d'avantatge, el mateix tractament que es doni als contractats administratius de l'Estat s'haurà de donar als de les Comunitats Autònomes, i molt més en el nostre cas, en què, en no haver-se transferit els serveis centrals, la contractació d'aquest personal va ésser una cosa absolutament necessària. És a dir, creiem que realment s'ha de corregir el tractament que es dona als contractats de l'Estat —que els recordo que són quaranta-mil— respecte als contractats de la Generalitat, que han estat totalment necessaris per a crear els Serveis Centrals de la Generalitat, i fer-se càrrec de les instruccions dels serveis perifèrics transferits, i que són 2.500. No pot ser que aquest Projecte de Llei contempli un tractament diferent per al personal contractat de l'Estat, que no té, aparentment, cap justificació, comparada amb la justificació que té el personal contractat de la Generalitat.

He volgut expressar, amb aquesta intervenció, els criteris, les raons d'actuacions, els problemes i les mesures concretes preses pel Consell Executiu, al llarg d'aquests tres anys i mig, sobre una sèrie de temes. Crec que els criteris fonamentals que he exposat, que són molt amplis, però que es basen, fonamentalment, en la garantia dels serveis que nosaltres volíem donar, amb la mateixa eficàcia, en rebre els 68.000 funcionaris que ens han vingut de l'Administració central, amb què realment això es fes sense problemes greus entre funcionaris, i crec que aquest ha estat un objectiu obtingut, que això s'ha fet amb un diàleg amb les centrals sindicals i les associacions, que hi ha hagut unes fites importants, com la Llei 4, de Mesures Urgents, aprovada per aquest Parlament, que ha permès de racionalitzar temes de selecció, de formació del personal, que això ha estat desenvolupat amb una sèrie de decrets que han perfeccionat la Llei 4, i que hi ha una altra fita important, que són els acords de 22 de juny amb les centrals sindicals i associacions, no totes, però que després, en la seva aplicació, s'ha fet d'acord amb totes les centrals sindicals i associacions —les que havien signat o no— i que permet d'avançar molt en un tema que havia preocupat sempre aquest Parlament, que és l'homogeneïtzació en el tema de jornades i de retribució.

Crec que l'accés als llocs de comandament —segurament, ho veurem en el debat d'aquest tarda— s'ha fet justament, i que hi ha una equiparació molt notable entre contractats i transferits, sobretot tenint en compte que els contractats venien, precisament, per resoldre aquesta mancança de serveis centrals, ja que el que rebíem era una administració perifèrica, i crec que, en aquest tema, l'homogeneïtzació entre contractats i transferits s'ha avançat amb el criteri de fer una única administració de la Generalitat de Catalunya.

Hi ha hagut, evidentment, en tot aquest temps, una cosa que no és excusa, sinó que és una realitat: la manca de criteris bàsics de part de l'Administració central, una llei de bases de l'Estatut dels funcionaris, que, com la Llei del Règim Local, constitueix un dels desenvolupaments més importants de la Constitució, i que, després que l'altre dia celebràvem el cinquè aniversari de la Constitució, encara no existeix.

S'ha fet, a l'Administració central, un projecte de llei de mesures per a la reforma... El primer títol era «De mesures urgents», com el que va fer aquest Parlament; s'ha tret la paraula «urgents» perquè, després d'un any de govern de l'Administració socialista, ha semblat que la paraula «urgent» no era adequada, però, de fet, el seu contingut és una solució urgent. Però, com he dit aquí, aquesta Llei, aquest Projecte de Llei explicita que en vint dels seus articles o disposicions els criteris són bàsics, i dins d'aquest marc bàsic ens podrem moure —com diu l'article 10 d'aquest projecte— per fer la Llei de la Funció Pública, llei de la funció pública que, evidentment, és essencial de fer, i és essencial de fer en el sentit de poder tenir una funció pública de la Generalitat de Catalunya, cosa que en aquests moments es veu molt condicionada per dos temes fonamentals: en primer lloc, pel que diu la LPA, que l'Administració central pot crear cossos de nivell estatal al servei de les Comunitats Autònomes, que és, exactament com per a l'Administració local, els cossos de secretaris, interventors i dispositaris, que són d'àmbit estatal als serveis dels ens locals. Això es podria fer exactament igual amb les Comunitats Autònomes, i, precisament, en temes com el d'interventors. En aquest aspecte, el Projecte de Llei de creació del cos d'interventors, en aquest Parlament, ha rebut alguna esmena a la totalitat que em sembla especialment significativa, si és que va en aquest sentit. Perquè això podria ser realment una gran limitació perquè la Generalitat pogués fer els seus cossos; pogués fer els seus cossos amb un criteri totalment diferent de la política de cossos que hi ha hagut fins ara a l'Administració central.

I una altra greu limitació podria ser aquest concepte indefinit de «drets adquirits», que fes que el personal transferit a la Generalitat, en tenir immediatament les mateixes condicions de treball que els seus companys que s'han quedat a l'Administració central, fessin que, en virtut del principi d'homogeneïtzació, tota la funció pública de la Generalitat hagués de tenir exactament les mateixes condicions de treball, sense que nosaltres poguéssim, des d'aquí, decidir quines seran aquestes condicions de treball, sinó que ens vinguessin directament imposades des del Govern de Madrid.

Però em sembla que tots aquests temes són temes que sorgiran en el diàleg d'aquesta tarda, i que tindrem ocasió de tractar-los àmpliament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, d'acord amb la seqüència prevista, anem ara a suspendre la sessió fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc, en què tindran lloc les intervencions dels Grups parlamentaris.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i sis minuts d'una del migdia.)

La sessió es reprèn quan manquen dos minuts per a tres quarts de cinc de la tarda. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Srs. de Alfonso i Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Treball.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Continuem amb el primer punt de l'ordre del dia: debat general sobre l'organització de l'administració i la Funció Pública a Catalunya. Correspon ara el torn d'intervenció dels Grups, i, en primer lloc, el Grup de Centristes. El Diputat senyor Luna té la paraula.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, lo cierto es que nuestro Grupo, en este debate general sobre la organización de la Administración y la Función Pública en Cataluña, se muestra con una actitud que podríamos llamar de escepticismo, porque considera que este debate, de importante contenido, de mucho interés en hacer aquí, sin embargo no es adecuado ahora. Es un debate sin objetivo político preciso, a estas alturas de la legislatura, a pocas semanas de la disolución de la Cámara. Es decir, nuestro escepticismo en cuanto a los resultados, en cuanto a la efectividad de este debate, es francamente grande. Nuestra postura no es extraña porque, como los miembros de la Cámara recordarán, cuando se planteó hacer este debate general a estas alturas de la legislatura nuestra actitud fue totalmente de abstención.

Probablemente este mismo sentimiento de escepticismo se refleja de la falta de asistencia del Presidente de la Generalidad y del Consell Executiu, de la escasa asistencia en este momento en la Cámara e incluso del discurso del Conseller, que, a mi entender, se ha resentido seguramente del carácter en cierto modo intransigente del debate de hoy aquí, que hubiera sido importante por su contenido y por ser en el Parlamento, pero carece de interés en el día de hoy.

Es cierto que seguramente en la actitud del Conseller no ha habido el mismo tono de escepticismo, yo diría que el tono de escepticismo, de alguna manera, podría ser el tono de un escepticismo triunfante porque no se sabe para qué va a servir este debate. Que si se propone que haya una comisión de seguimiento, ¿para qué va a servir? Si se propone cualquier resolución, ¿de qué va a servir a estas alturas de legislatura? Pero en cualquier caso yo diría que el discurso del Honorable Conseller, si ha tenido alguna habilidad ha sido la de ser sobre todo un discurso repetitivo, un discurso descriptivo. A mí me parecía estar en un aula de la Escuela de Administración Pública más que en el Parlamento de Cataluña, un discurso hecho de fichas, con un hilo conductor muy tenue —de ahí el carácter repetitivo—, pero considero —digo otra vez— adecuado para este debate, y en este sentido creo que radica su propia habilidad en este debate.

Discurso, por otra parte, sobre el cual como nota favorable se puede decir que es un discurso realista en su modestia, realista en su modestia en cuanto que ha hecho referencia a la creación de una nueva administración, con las dificultades que esto comporta y que todos conocemos, siquiera dentro de este realismo y de esta modestia no hayan aflorado demasiados criterios de carácter definido sobre la actitud del Consell Executiu, quizá de una parte por la provisionalidad en que nos movemos en espera de la ley de bases que hay que urgir al Gobierno central que active en el Parlamento de Madrid y, quizá también, por las indicaciones que he hecho anteriormente.

En este sentido yo me voy a limitar aquí, en este momento y consumiendo el turno de intervención correspondiente a mi Grupo, a algunas meras observaciones, algunas de carácter crítico y otras indicativas, hasta hacer alguna pregunta, señor Conseller, sobre temas que a mi entender han sido obviados a

lo largo de la exposición.

La función pública debe caracterizarse en primer lugar por la agilidad. Se habla de la administración ágil, el propio señor Conseller ha hablado de la administración ágil que conviene a Cataluña y se ha fijado en dos aspectos de esta posible agilidad. De una parte, la desconcentración, de otra parte la descentralización. Y nos decía: «En materia de desconcentración, una cosa son los deseos y otra cosa es la realidad, diferencia que impone nuestra actual situación.» Lo que pasa es que de la intervención del Honorable señor Conseller quizá no ha quedado suficientemente probada la voluntad de desconcentrar, o que, en todo caso, había en su intervención una cierta incongruencia que fue el primero en espolear el propio Consell Executiu. Se dice: «podríamos desconcentrar en diputaciones o en ayuntamientos, hemos hecho algo en ayuntamientos, no hemos podido hacer nada en diputaciones»; no se ha querido hacer nada en diputaciones porque se quiso hacer una ley, conscientemente inconstitucional, conscientemente inconstitucional a partir del Consell Executiu.

Y, por otra parte, descentralización; tema por cierto que el Conseller ha despachado exactamente en siete palabras, diciendo que se ha comenzado y se aumentará progresivamente, se ha comenzado y se aumentará progresivamente. Ciertamente es poco y por supuesto no indica ningún criterio. Por otra parte, ¿es que se ha notado un buen funcionamiento de las delegaciones territoriales? ¿Es que se ha comprobado si, por ejemplo, los ficheros en materia de asociaciones están al día, o si la tramitación de los temas de asociaciones están al día en las delegaciones territoriales? Y digo este ejemplo como podría poner otros. Solamente en siete palabras: «se ha comenzado y se aumentará progresivamente», se ha despachado el señor Conseller con este tema tan importante, y sobre el que él ha puesto énfasis en el momento de hacer su intervención.

Administración racional es otro de los criterios que ha aportado el señor Conseller en esa especie de lección ante los alumnos de la Escuela de Administración Pública de Cataluña. Y qué significa racionalidad? Significa utilización óptima de los funcionarios. ¿Y qué significa racionalidad? Significa distribución óptima de los recursos. ¿Pero se utiliza óptimamente la experiencia de los funcionarios traspasados? Realmente éste es un tema que vuelve continuamente a estar presente en los debates, o en las conversaciones sobre política de la función pública en Cataluña. ¿O, por ejemplo, se distribuyen óptimamente los recursos humanos? Yo voy a poner sólo un botón de ejemplo: hace unos días en el *Diario Oficial de la Generalidad* se han convocado diversos puestos —varios de ellos directivos— para la Dirección General de Asuntos Interdepartamentales, Dirección General de Asuntos Interdepartamentales para cuyo buen funcionamiento bastaría un teléfono y una persona eficaz, y, sin embargo, se quieren montar jefes de negociados, jefes de servicio, etcétera, probablemente personas de las que se buscan diez para el Departamento de la Presidencia de la Generalidad, cuando la coordinación que debe hacer esta Dirección General es la de Servicios pero que tienen que hacer los Departamentos, con lo cual no se comprende cómo se quiere hacer una administración racional con una superestructura en una Dirección General que carece formalmente de contenido, porque debe coordinar servicios pertenecientes a otros Departamentos de la Administración autonómica. Administración

neutral, otro de los principios que debe regir en materia de la Administración; neutralidad que quiere decir publicidad, que quiere decir méritos, que quiere decir capacidad en la selección, publicidad que nosotros consideramos escasa. La Administración autonómica debía de tomar ejemplo de otras Administraciones, por ejemplo, la estatal. Se puede leer cualquier día en la prensa de Barcelona publicando —lo hace alguna vez—, pero publicando sistemáticamente los anuncios de concursos en los periódicos, así como lo hace, por ejemplo, en algunas ocasiones la Administración estatal. Y esto sería una cosa buena desde el punto de vista de una administración neutral que llegase al conocimiento, las posibilidades de ingresar en la función pública catalana, a todos los funcionarios. Yo lo he visto alguna vez en los periódicos pero no siempre, y, en este sentido, parece que sería lo más adecuado.

Por otra parte, la Administración neutral, en cuanto a la selección, significa que se inscriba una persona en la Administración por los méritos y la capacidad, y nosotros desde luego no queremos esperar, ni queremos pensar que se haga clientelismo político y mucho menos nepotismo de carácter familiar en la asunción de funcionarios, pero convendría que esta publicidad fuera mayor al objeto de sortear estas posibles tentaciones de pensamiento.

La selección, por otra parte, se ha dicho, y esto es algo favorable, que nosotros consideramos favorable, que se ha intentado potenciar a través de la representación de la Escuela de Administración Pública. Yo preguntaría al señor Conseller... ¿y por qué no adscribir también a estos Tribunales de selección a representantes del profesorado oficial transferido o no? Y, en su caso, también a los colegios profesionales en todos aquellos supuestos en que la aportación de un colegio profesional fuera beneficiosa para la propia selección de la función pública. Yo me he alegrado mucho en la larga intervención del señor Conseller acerca de la Escuela de Administración Pública, porque creo como él que es una pieza fundamental para la estructuración de la función pública catalana, y en este sentido nuestro Grupo pide al Consell Executiu que potencie —lo ha anunciado ya él que se va a hacer y que se intenta hacer, pero que potencie todavía más la Escuela de Administración Pública—, pero sin olvidar en el momento de nombrar los miembros de los tribunales de selección al profesorado oficial, como se hace en todas partes de España, transferido o no, e incluso, en su caso, con la aportación de los colegios profesionales.

Yo quisiera decir poco más porque realmente esto que digo es al hilo de una impresión de la poca efectividad del debate desde el punto de vista de la práctica, desde el punto de vista de lo que interesa realmente a este Parlamento en cuanto a su función de impulso de la política del Gobierno. Sin embargo quisiera hacer una observación todavía y, finalmente, una pregunta.

El señor Conseller se ha referido, a mi modo de ver con acierto, a la necesidad de que en el tema de la Administración se huya en absoluto de actitudes que puedan determinar situaciones de discriminación. Y ha dicho, a mi modo de ver con acierto, en materia en que nuestro Grupo está totalmente de acuerdo con la exposición del señor Conseller, que no debe haber discriminaciones entre los contratados del Estado y los contratados de la Generalitat. Sin embargo, yo quisiera añadir, porque de sus palabras también se deducía otra cosa a mi enten-

dimiento, que también ha de haber no discriminación entre funcionarios de carrera al servicio del Estado y funcionarios de carrera transferidos del Estado a la Generalitat. Porque, si he entendido bien —insisto—, las consideraciones del Honorable señor Conseller sobre el tema de los derechos adquiridos parecen determinar una cierta inclinación en la actitud del Ejecutivo que puede resultar peligrosa respecto de la no discriminación entre funcionarios de carrera. Yo no sé si he entendido mal probablemente las palabras del señor Conseller, pero su larga intervención sobre los derechos adquiridos y su consideración de los derechos adquiridos y su posible consideración de la manipulación potencial de los derechos adquiridos me ha hecho pensar que en su, dijéramos, última posición podía haber una postura peligrosa, una cierta inclinación que pudiera resultar peligrosa para la no discriminación entre funcionarios de carrera del Estado y de los funcionarios de carrera procedentes del Estado y transferidos a la Generalidad.

Y finalmente una pregunta, señor Conseller. El señor Conseller se ha referido, más o menos —yo diría, porque su discurso parecía un conjunto de fichas hilvanado sobre la marcha, y a mi me ha sorprendido porque el señor Conseller, el Honorable señor Conseller, tiene acostumbrada a la Cámara a discursos muy brillantes y de garra, cosa que hoy no he podido observar en su intervención—, más o menos, a todos los puntos del documento sobre criterios básicos de actuación y objetivos generales en materia de función pública que el Consell Executiu aprobó con fecha de 31 de enero de 1983. Se ha referido prácticamente a todos a lo largo de su larga exposición; se ha referido prácticamente a todos los criterios básicos —sólo he apuntado uno al que no se ha referido —y se ha referido, pienso, a todas aquellas indicaciones que se contienen bajo la denominación más modesta de objetivos más concretos, los quince o veinte, mejor dicho, a que hace referencia el documento.

Sin embargo, hay uno al que el señor Conseller no se ha referido en absoluto, cuando parece importante desde el punto de vista de la función pública catalana y desde el punto de vista de la permeabilidad y desde el punto de vista también de la movilidad del personal; me refiero al punto cinco de los criterios básicos, en donde se indica que será necesaria la coordinación básica y a diversos niveles con las restantes Administraciones públicas, especialmente con vista a la consecución del estatuto de los funcionarios, al objeto que el personal reúna en todas las Administraciones públicas unos requisitos básicos que permitan la movilidad del personal dentro de todo el territorio nacional, de modo que al mismo tiempo respeten estos criterios plenamente las competencias atribuidas a la Generalidad en materia de función pública.

¿Es que el Consell Executiu, señor Conseller, no ha intentado cumplir este criterio básico que él mismo se impuso o es que el Consell Executiu ha abandonado por considerarlo inadecuado en este momento este criterio básico que él mismo se impuso? Es una pregunta, señor Conseller, que nuestro Grupo desearía que fuera contestada adecuadamente.

Y para terminar una sola observación: el señor Conseller se ha referido, a través de una indicación de disposiciones normativas emanadas por parte del Consell Executiu, antes con la Ley de Medidas Urgentes por el propio Parlament, a la provisionalidad en que nos movemos, provisionalidad que ha intentado ser rectificada o asegurada, prevenida, más bien diría yo, en

algunos aspectos, en materia, por ejemplo, de contratación, a través de normas que el propio Consell Executiu ha ido dictando en función de la falta de una seguridad respecto de los criterios básicos que el Estado va a determinar en la Ley de Reforma de la Función Pública.

Nuestro Grupo considera que ésta no es una buena situación —el Conseller está de acuerdo, en esta situación, supongo efectivamente—; no es una buena situación esta situación de provisionalidad en que nos tenemos que mover como consecuencia de la falta de criterios definitivos por parte de la Administración del Estado, por el Parlamento del Estado, no dictando esa ley prometida hace tantos años y todavía no alcanzada de Ley de Bases de la Función Pública.

Por nuestra parte, consideramos que el Parlamento de Cataluña, y así lo indicaremos a través de una propuesta de resolución, debe procurar instar a quien corresponda por parte del Estado a que por una y definitiva vez se publique esta Ley de Reforma de la Función Pública al objeto que no nos hayamos de situar siempre en una situación de provisionalidad. De provisionalidad que yo reconozco, como he dicho anteriormente, que ha determinado esta hasta cierto punto desvaída —y permítame la expresión, señor Conseller— intervención del propio Gobierno, que, de alguna manera, se justifica por esa provisionalidad, por esa modestia en que nos tenemos que mover la Administración pública catalana. La autonomía de Cataluña no merece esa situación de provisionalidad y hay que esperar que el Estado dicte esas normas o criterios básicos, sin los cuales podemos legislar, pero sin los cuales no es conveniente legislar, como perfectamente concuerda con el señor Conseller, porque esto podría determinar frustraciones, no sólo a nivel funcional, con ser éste muy respetable, sino a nivel de la Comunidad Autónoma, que es tan respetable como el anterior, pero mucho más entrañable para todos nosotros en cuanto representantes del pueblo de Cataluña.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Luna ha començat la seva intervenció expressant un cert escepticisme, però jo entenc, com ell ha explicat molt bé, que l'escepticisme era més pel moment del debat del final o quasi al final d'una legislatura que no pel contingut, perquè, evidentment, tots estem convençuts que el contingut del debat és un contingut importantíssim, i que la creació d'una Administració pública a Catalunya és, des del punt de vista autonòmic, una de les tasques més importants que podem fer. I a mi em sembla que en el meu discurs he intentat demostrar la importància fonamental que donem al tema. És a dir que, en tot cas, l'avorritament del qual m'acusa el senyor Luna no prové de compartir cap mena d'escepticisme, però potser ve de l'aridesa, de la complexitat del tema. Li asseguro, al senyor Luna, que si es tractés de divertir-nos tots plegats, amb un petit esforç trobaríem unes solucions més interessants que no fer un debat sobre la funció pública. Això em sembla que és un fet evident. Però vull insistir sobre aquest tema, perquè no comparteixo aquest escepticisme, i no el comparteixo ni tan sols quant al moment del debat. Jo crec que per al Consell Executiu els debats en aquest Parlament

sempre són una prova bastant dura, aquesta és la realitat, i n'hem tingut molts, però aquesta legislatura acaba amb dos debats precisament que em semblen de la màxima importància i que són, potser no d'impuls del Govern, perquè, com diu el senyor Luna, no hi haurà temps per realitzar tot el que el Parlament ens digui que hem de fer, però que són com una mena de reflexió col·lectiva sobre dos temes essencials, com la normalització lingüística —debat que tinguérem fa uns dies— i sobre la funció pública a Catalunya.

Per tant, l'avorriment, en tot cas, s'ha d'imputar a altres causes, fins i tot personals, però no a cap mena d'escepticisme.

Li agraeixo, al senyor Luna, que hagi dit que era realista el plantejament, encara que ha dit realista en la seva modèstia, perquè, realment, les limitacions, les hem de conèixer, i ell, al final de la seva intervenció, diu que, efectivament, aquest sentiment de provisionalitat ve del fet que falten les bases de la funció pública perquè puguem de debò legislar.

En acabar l'exposició que jo he fet aquest matí, hi ha un periodista que m'ha dit: «Bé, això, aquesta tarda ja sabem com acabarà. Els socialistes atacaran el Govern i vosaltres atacareu Madrid.» Jo crec que aquest és un plantejament d'un cert realisme i del qual hauríem de fugir, d'aquest cercle viciós, i ho dic amb tota la sinceritat. No es tracta tant d'atacar uns o altres. Falten les bases de la funció pública, sí o no? És prudent legislar sense bases de la funció pública? Tothom ha reconegut que era prudent no legislar en un tema com aquest, excepte en unes mesures urgents, mesures urgents que ja vam fer en la Llei 4. I crec que aquest plantejament és així, i no es tracta d'atacar, es tracta simplement de constatar que, després de cinc anys de Constitució —i l'altre dia vam celebrar el cinquè aniversari de la Constitució—, falten uns quants temes importants a desenvolupar pel Parlament de Madrid. Jo m'he referit a les bases de règim local i a les bases de l'Estatut dels funcionaris, dos temes tan importants que el mateix President del Govern va proposar sobre aquests temes un pacte institucional, i hem començat amb una certa lentitud un diàleg sobre aquest tema, però jo crec que aquí rau la solució de la possibilitat de crear realment una Administració pública a Catalunya.

El senyor Luna ha parlat d'agilitat, que jo he dit que la funció pública havia de ser àgil. Miri, jo he dit que en la funció pública hi havia dues possibilitats d'intervenció: o bé les grans frases, de les quals molta gent està cansada, perquè s'ha dit que, de la reforma administrativa, se'n parla tant que té dues característiques, continua essent totalment necessària, però també està totalment desgastada. Avui dia en parlar de l'administració pública de vegades ja sembla que un es refugia en les grans vaguetats. Efectivament, tots som capaços de dir que la funció pública ha de ser àgil, ha de ser neutral, que ha de ser eficient, però tot això, després, amb quines mesures es fa, com es fa. A mi em sembla que en el discurs d'aquest matí he dit unes mesures concretes de selecció, de formació, de publicitat, de transparència, que permeten realment de començar a caminar, encara que sigui modestament, en aquest camí.

Del tema de la publicitat, senyor Luna, jo n'he parlat, fins i tot he citat un Decret que augmenta els terminis, perquè hi hagi més garantia per als ciutadans de Catalunya de poder-se presentar als concursos, augmentar també uns terminis perquè hi hagi més possibilitats, després, de recórrer. Tot això són unes accions que s'han fet concretament com a desenvolupa-

ment de la Llei 4.

Descentralització i concentració. El criteri fonamental que he expressat és que, després de rebre 68.000 funcionaris, els criteris de descentralització i desconcentració eren vàlids, però que no semblava el moment més oportú rebre 68.000 funcionaris i començar a fer una política de descentralització creant una inseguretat en l'Administració pública. L'Administració pública és molt receptiva i molt sensible als temes de seguretat, perquè, precisament, una de les característiques del funcionari és aquest desig de seguretat. I aleshores qualsevol canvi —i passar de l'Administració central a l'Administració autonòmica ja és un canvi— representa unes situacions conflictives. Miri, sortint d'aquí, jo he anat al Palau de la Generalitat i he tingut dificultats per entrar perquè hi havia una manifestació. Això ens passa tot sovint. Però la manifestació avui era de funcionaris de la Diputació contra la reforma de la Diputació. Reclamaven una Diputació democràtica, reclamaven una reforma pactada, deien que per reformar la Diputació es parlés amb els sindicats —cosa que suposo que es deu haver fet, perquè és inconcebible intentar fer una reforma que no sigui acceptada pels funcionaris—, però vull dir amb això que hi ha un sentiment molt viu. I la Generalitat, en aquest moment incipient institucional, crec sincerament que per a la mateixa consolidació de l'autonomia no es podia permetre conflictes d'aquest tipus, perquè és molt diferent una institució consolidada que una institució que inicia la seva tasca.

Sobre el tema de si la Direcció General d'Afers Interdepartamentals necessita o no personal, jo crec que és una Direcció General que tracta del tema de la coordinació i la coordinació sempre és un dels grans aspectes en els quals s'insisteix, també de difícil definició: què és coordinar i fins on arriba la coordinació?

Bé, vostè m'ha fet una observació sobre la discriminació. Miri, jo, d'això, n'he parlat fent referència al Projecte de Llei de Mesures per a la Reforma Administrativa, i he dit que hi havia una preocupació conjunta de l'Administració central i de nosaltres sobre un determinat article d'aquesta Llei, que diu que els drets adquirits pels funcionaris de carrera al servei de l'Estat seran d'aplicació als funcionaris al servei de les Comunitats Autònomes, en aquest cas, de la Generalitat. Aleshores, aquí, el conflicte —això em sembla bé com a criteri— és la definició de dret adquirit. És a dir, si el dret adquirit arriba fins a nocions d'horari i de vacances, cosa sovint entesa així pels funcionaris, vol dir que aquí no podrem tenir una política determinada de personal perquè l'Estat fixarà les seves condicions i s'aplicaran automàticament als funcionaris de l'Estat de la Generalitat de Catalunya, i, a més, per un principi d'homogeneïtzació dins de la Generalitat de Catalunya es farà extensiu als altres funcionaris i als contractats, entre altres. Per tant, la nostra política de personal seria decidida per l'Administració central. I he dit que aquest era un tema de preocupació, en el qual tenim la promesa de l'Administració central de trobar una solució en el curs del debat parlamentari que té lloc a Madrid.

Sobre el criteri del Consell Executiu referent a la permeabilitat. Jo he dit que el Consell Executiu, després d'analitzar la situació de l'Administració transferida, va establir uns criteris, els va aprovar i els va enviar al Parlament, i que tots aquests criteris, els fèiem nostres, no quedaven modificats i que m'estalviava d'explicitar-los. Després, en el curs del meu discurs,

n'he explicat alguns altres o tots, excepte aquest. Però jo li faig la declaració formal que aquest per a nosaltres és un criteri bàsic, que la responsabilitat principal de l'aplicació d'aquest criteri, a nivell de tot l'Estat, és precisament de l'Administració central, que, això, espero que amb aquest Projecte de Llei de Reformes per a l'Administració quedi perfectament clar, però que, en tot cas, nosaltres ajudarem en aquesta via perquè és la màxima garantia dels funcionaris per a la seva mobilitat dins de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Luna desitja replicar?

Passem, doncs, ara al Grup d'Esquerra Republicana. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en l'últim debat sobre l'acció política i de govern vaig manifestar des d'aquesta tribuna, i en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que, pel que fa a la funció pública, s'estava perdent i fins i tot s'havia perdut ja en alguns aspectes l'oportunitat de crear una administració pròpia, eficient, menys burocràtica, allunyada de la paperassa, econòmica i, en fi, àgil per servir alhora els interessos dels administrats i de la mateixa Administració.

Des d'aleshores no han pas passat gaires dies ni tampoc ha succeït o han succeït coses prou significatives perquè ara, en aquest debat específic sobre la funció pública, pugui dir amb claredat que la nostra opinió ha canviat. Més encara, la possibilitat d'aquest debat em permetrà manifestar d'una forma més completa quins són els nostres punts de discrepància, el perquè de la necessitat d'un enfocament distint i, per suposat, els arguments en els quals fonamento aquests criteris i opinions.

Precisament perquè ara puc fer-ho, vull, de bell antuvi, fer públic reconeixement de la gallardia del senyor Conseller de Governació, perquè em consta que, contràriament a d'altres, li agradà des del primer moment aquella resolució que donava lloc a aquest debat. I estic també segur que reflexionarà sobre els nostres punts de vista, perquè en esperit i contingut explícit no tenen cap més finalitat que bastir una Catalunya millor.

Doncs bé, el plantejament que faig del tema té a veure amb dos aspectes de la qüestió.

D'un costat, tot allò que fa referència a l'impuls legislatiu, i per l'altre costat, totes aquelles qüestions referents a la realització executiva. Avanço la conclusió. Pel que fa referència a l'impuls legislatiu, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, he de dir que més que del que s'ha fet, ens preocupa —i molt— el que s'ha deixat de fer. En canvi, des de la vessant de les realitzacions executives, ens preocupa en alguns aspectes el que s'ha fet.

Començaré per això que acabo d'anomenar l'impuls legislatiu. Què ha fet el Govern respecte a això? Analitzada fredament la qüestió, hauran de convenir amb mi que el Govern no ha fet gairebé res respecte a això, o, millor dit, no ha fet encara allò que per a nosaltres és fonamental, és a dir, la Llei de la Funció Pública de Catalunya. Ja veu, senyor Alavedra, que no tothom és partidari que no es faci la Llei de la Funció Pública de Catalunya; i no s'hi valen excuses, per politicastes que aquestes vulguin presentar-se, perquè, originàriament, existeix un marc de referències legals que ho possibilita —em refe-

reixo a l'article 10.1.1 de l'Estatut i a la Disposició Transitòria Sisena, punt cinquè. També, es cert, hi ha un marc legal de limitacions que no és altre que l'article 149.1.18 de la Constitució.

L'Estatut permet a la Generalitat —com és ben sabut—, en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: règim jurídic i sistema de responsabilitat de l'Administració de la Generalitat i dels ens públics que en depenguin, i el règim estatutari de llurs funcionaris. Pel seu costat, les limitacions constitucionals fixen com a competència exclusiva de l'Estat les bases del règim jurídic de les Administracions i del règim estatutari dels seus funcionaris, amb l'excepció, senyor Conseller, però, que en aquell moment inicial de l'actual legislatura no hi havia cap altra doctrina establerta sobre les bases del règim jurídic que no fos la convencional relativa al procediment i al règim de recursos, en aquell moment inicial. Doncs bé, aquesta situació inicial fou desaproveitada —segons el nostre criteri, per descomptat— pel que fa al fet d'impulsar una veritable Llei de la Funció Pública a Catalunya, i fou també —segons el nostre criteri— això degut a una autointerpretació restrictiva de l'Estatut que des del primer moment —ho he dit moltes vegades des d'aquesta tribuna— ha tingut l'actual Govern de Catalunya.

Desaproveitada així aquesta primera oportunitat, en queden d'altres? L'ordenament normatiu sobre la funció pública —desaproveitada aquesta primera oportunitat—, el Govern el fa per la via de preceptes específics, actuació aquesta —com altres vegades he dit des d'aquesta tribuna— que li és ben peculiar al tarannà del senyor President del Govern i que es resumeix amb aquella frase de «qui dia passa, legislatura empeny». La via, així, dels preceptes específics dona com a resultat en un primer moment a tres actuacions, al nostre criteri rellevants: la Llei de Biblioteques, del 22 d'abril del 81, pel que fa a la seva referència a la titulació del personal especialitzat; la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, del 4 de juny del 81, norma genuïna, que en la seva exposició de motius indica que justament ve a resoldre l'ordenament i la gestió de la funció pública, així com a satisfer legítimes aspiracions sobre l'estabilitat del personal, i, en tercer lloc, el Decret 346, del 10 de setembre de 1981, relatiu a les funcions a realitzar per al personal amb categoria d'administratiu, així com l'ampliació de l'escala dels llocs de feina de la Generalitat, afegint-hi la categoria d'auxiliar administratiu.

Totes aquestes mesures, senyores i senyors Diputats, totes aquestes mesures foren impugnades davant el Tribunal Constitucional pels representants del Govern central. La sentència sobre la Llei de Biblioteques, del 22 —la sentència del Tribunal Constitucional— de desembre de 1981, estima el recurs del Govern central, concretament respecte a l'article 13.2 de la dita Llei, en el sentit que s'ha d'assumir com a base el principi que funcions similars arreu de l'Estat impliquen idèntica titulació.

En canvi, els recursos contra la Llei de Mesures Urgents i el Decret número 346 són favorables als plantejaments que tals normes estableixen des de Catalunya, i fixen, a més, pel que fa a les sentències respectives del Tribunal Constitucional, una jurisprudència prou interessant.

En efecte, la sentència del Tribunal Constitucional del 8 de febrer de 1982, relativa a la Llei de Mesures Urgents, dictamina que: «Una ley ordinaria no vincula al legislador futuro...», i, en particular, que: «...la inexistencia de normas estatales sólo puede ser entendida como condición de la posibilidad para que las Comunidades Autónomas hayan asumido competencias legislativas sobre la función pública..., sin más límite que el respeto a los principios que se derivan directamente de la Constitución, y no como prohibición implícita de que estas Comunidades Autónomas intenten regular una materia que no ha sido aún objeto de regulación estatal.»

I la sentència del Tribunal Constitucional del 27 de juliol de 1982 sobre el conflicte positiu de competències en relació amb el Decret de la Generalitat número 346, del 1981, indica també que, literalment: «Mientras el Estado no dicte las bases del régimen estatutario de los funcionarios de las Administraciones públicas a que se refiere el artículo 149.1.18 de la Constitución, las Comunidades Autónomas han de respetar, en materia de función pública, los principios y normas básicas de régimen estatutario de los funcionarios, tal y como pueden racionalmente deducirse del ordenamiento estatal vigente.» I més, encara: «De la consideración de esta legislación y de la que regula el régimen de los funcionarios públicos del Estado, se deduce que la ordenación de los funcionarios en cuerpos no es un principio organizativo que se imponga con carácter excluyente a todas las Administraciones públicas, pues junto a la existencia de cuerpos está también el criterio vigente en el régimen de las corporaciones locales de organizar a sus funcionarios no pertenecientes a cuerpos nacionales en grupos, subgrupos, clases y categorías.»

En definitiva, la possibilitat de legislar des de Catalunya pel que fa a la funció pública existeix. Existia i existeix, i fins i tot sota certs supòsits, després d'aquesta jurisprudència, adquireix major vigència i major vigor.

El Govern tanmateix, fidel al seu criteri d'autointerpretació restrictiva de l'Estatut, desaprofita una vegada més l'oportunitat que això brinda, i, per tant, desaprofita l'oportunitat de bastir adequadament l'estructura pròpia de la funció pública de Catalunya. És a dir que, malgrat tot això, no presenta el Projecte de Llei de la Funció Pública de Catalunya. I aquesta primera gran oportunitat es perd, entrant tot seguit en una segona fase caracteritzada per l'atzucac de la LOAPA i per les implicacions de la sentència del Tribunal Constitucional número 32, del 28 de juliol de 1981, relativa a què?: «La expresión «régimen jurídico» contenida en el precepto constitucional no se refiere exclusivamente al procedimiento y al régimen de recursos, pues ha de entenderse» —això és negatiu, senyor Conseller— «incluida también en ella la regulación básica de la organización de todas las Administraciones públicas.»

Però això succeeix el juliol del 81. De totes passades, l'estiu del 83 es coneix la sentència del Tribunal Constitucional sobre la dita LOAPA. Aquesta sentència —que, vostès ho recordaran, celebraren amb tant soroll i que nosaltres, més realistes, hi mantinguérem una actitud més reservada—, si bé és cert que treu els caràcters d'harmonització i organitzat a la dita Llei, així com declara la inconstitucionalitat d'alguns articles, pel que fa a la funció pública —Títol Sisè de la LOAPA, de l'ex-LOAPA—, hom pot afirmar que quedà pràcticament intacta. Efectivament, als articles 31, 32 i 33, que tracten respectiva-

ment de la transferència, vacants i situació dels funcionaris, hi ha tan sols una lleugera referència a l'article 32.2, lletra a), i en relació amb els articles del 34 al 38, que fan referència a l'ordenació de la burocràcia, hi ha una desqualificació absoluta només en l'apartat 1 de l'article 34 i relatives a l'apartat 2 de l'article 37, així com a l'apartat primer d'aquest mateix article.

Després, doncs, de la sentència del Tribunal Constitucional número 76, del 5 d'agost de 1983, les qüestions relatives a la funció pública en les Comunitats Autònomes esdevenen més restrictives. De fet, tendeix a objectivitzar-se l'actitud del Govern de Catalunya vers l'autointerpretació restrictiva de l'Estatut. Potser per això, com he dit abans, vostès ho celebren tan entusiàsticament. Ara bé, malgrat això, malgrat això, senyor Conseller, senyors del Govern, un estudi atent, aprofundit, d'aquesta sentència troba encara elements per sostenir que és viable l'elaboració d'una llei de Catalunya per la qual es reguli la seva funció pública. Aquesta és l'argumentació que en relació amb la sentència de la LOAPA nosaltres fem.

La dita sentència del Tribunal Constitucional fonamenta el marc limitatiu de la competència exclusiva de l'Estat en l'existència d'una atribució constitucional específica —senyor Conseller, atribució específica, no genèrica—, que no és altra que l'establerta per l'article 149.1 de l'Estatut, perdó, de la Constitució, i pel seu àmbit d'aplicació per la dita sentència número 32 del 1981. Ara bé, del contingut de la sentència sobre LOAPA, s'extrau el següent.

Primer: «La convocatoria de los concursos para la provisión de las plazas vacantes de las plantillas de la Administración de las Comunidades Autónomas ha de corresponder a las propias Comunidades que hayan asumido competencias de desarrollo legislativo y ejecución en materia de organización administrativa y régimen estatutario de sus funcionarios.»

Segon: «El legislador estatal tiene competencia para dictar las bases en relación con el régimen estatutario de los funcionarios, pero si estas bases no se establecen, se limita entonces a definir el alcance de la reserva a favor del Estado, y en este sentido se trataría de un precepto meramente interpretativo y, por ello mismo, inconstitucional.» Es refereix al legislador estatal.

Tercer: «Sólo una vez efectuada la determinación concreta y prevista en relación con cada uno de los cuerpos o escalas creados, podrá declararse a través del oportuno procedimiento de inconstitucionalidad» —sempre una vegada s'hagi fet la determinació concreta— «si el legislador se ha extralimitado en el ejercicio de la potestad que la norma en cuestión le atribuye.»

I, quatre: «Si el legislador estatal lleva a cabo una función integradora que no le corresponde realizar, los preceptos en cuestión devienen inconstitucionales.»

Resulta, per tant, evident la possibilitat, malgrat tot, d'establir encara una normativa pròpia sobre la funció pública a Catalunya, malgrat els aspectes vigents que sobre aquesta qüestió es mantenen de l'ex-LOAPA. Millor dit, nosaltres creiem que es va desapropitar una segona oportunitat, ja que en l'eufòria del moment era òptima l'oportunitat per a la presentació del corresponent Projecte de Llei de la Funció Pública a Catalunya. Però novament es perd l'ocasió, i, és clar, en aquesta successió temporal de fets les coses es van complicant gradualment, a l'extrem que ara mateix al Congrés de Diputats a Madrid ja ha entrat un projecte del Govern socialista sobre Medidas para la Reforma de la Función Pública, que, òbviament, són, en co-

mparació, més restrictives i que, a més a més, com diu el preàmbul, «la construcción del Estado de las autonomías, por una parte, obliga a abordar la reforma del régimen funcional, y, en consecuencia, dar carácter de bases a algunos de los preceptos que se contienen en el proyecto que ahora se presenta», i en aquest sentit es regulen, entre altres coses, com vostè sap, el Consejo Superior de la Función Pública, la «Ordenación de la función pública de las Comunidades Autónomas». «Los registros administrativos de personal». «La relación de puestos de trabajo de las Comunidades Autónomas y de la Administración Local». «La movilidad de funcionarios de las distintas Administraciones públicas». «La oferta de empleo público». «La situación de los funcionarios en régimen disciplinario», etcètera. Atesa la correlació de forces del Parlament de Madrid, és evident que aquest Projecte tirarà endavant i esdevindrà Llei.

Senyors del Govern, és que els fets satisfan les seves mancances? Senyor Conseller, queda encara alguna escletxa per fer la llei de la funció pública de Catalunya? El Grup d'Esquerra Republicana creu que sí. I, justament, la intervenció en aquest debat, amb els fonaments que fins ara han estat aportats, té com a objectiu fonamental donar a aquesta creença tot l'èmfasi que calgui. Vostès, possiblement —vostès, senyors del Govern, ben poc representats avui, o ben poc representat el Govern avui, en un tema certament important; no hi ha el President de la Generalitat, en un tema la responsabilitat del qual li pertoca d'una manera ben directa, però, en fi, no hi és... Bé, vostès ens podran titllar de voluntaristes, però, des d'aquesta tribuna, una vegada més, els repetiré que l'èxit afavoreix més aquells qui actuen que no pas aquells altres que pensen, dubten i s'espanten del que han de fer.

L'altre aspecte que vull comentar en aquesta intervenció —i que ja he dit en començar— fa referència a la realització executiva. Aquí, també ho he dit, no es tracta tant de ponderar el que s'ha deixat de fer com d'enjudiciar, i no sempre en termes d'acceptació, el que s'ha fet. Mirin, senyors del Govern —els tres representants que aquí hi ha—, els errors en la política de la funció pública es paguen cars. No és com altres actuacions governamentals del tipus de les econòmiques, culturals, sanitàries, etcètera...; aquestes poden reparar-se successivament. Les qüestions relatives, en canvi, a la funció pública, per allò vinculat a l'estructura del personal, succeeixen als Governs. Per tant, un bon plantejament d'entrada és fonamental, sobretot si es té la responsabilitat d'una organització *ex novo*. En aquest sentit no em referiré pas ni als supòsits pressupostaris de la funció pública —car ja vaig exposar l'opinió del meu Grup en els debats dels pressupostos corresponents a 1981, 82 i 83, ni tampoc em referiré als aspectes escandalosos del clientelisme. Entenc que això minimitzaria aquest debat, tot entrant a escatir si per entrar en certes Administracions s'ha de portar el carnet del partit penjat del collaret, o bé si, per triomfar en altres Administracions, el que convé és portar el carnet del partit adossat a l'argolla nasal.

L'Esquerra Republicana de Catalunya no va fer, no fa ni farà pinya amb la colla del senyor Corneli Nepote. En canvi, sí que vull fer referència —encara que de manera breu— a uns quants assumptes concrets, i tots ells dins de les realitzacions executives, lligats al fet de com vostès han governat la funció pública a Catalunya.

Vostè diu —ho ha dit aquest matí, senyor Conseller— que no hi ha mimetisme respecte de Madrid. Nosaltres diem que sí que n'hi ha. I, d'aquí, molts dels defectes; no necessàriament perquè es tracti de l'organització pública de Madrid, sinó substantivament perquè aquella és una organització caduca. I, així, no s'estableixen, a més de les legals, garanties funcionals per als administrats —i vostès tampoc les han establert—, i així no hi ha mecanismes per al control del rendiment de les Administracions públiques, i aquí vostès tampoc les han propiciat, la qual cosa, a mi, personalment, m'estranya, perquè he contrastat empíricament la capacitat d'iniciativa —la gran capacitat d'iniciativa i d'imaginació— del senyor Alavedra.

I així, en tercer lloc, vostès, mimèticament, volen estructurar una divisió en cossos generals i en cossos especials, sense fixar aquelles barreres que facin que el corporativisme no sigui el leit motiv de les actuacions funcionals, i, en aquest sentit, a més, per què el retard en l'estructuració de les plantilles orgàniques? I, també en aquest sentit, respecte al mimetisme en la creació de cossos, és que vostès pensen —de la mateixa manera que hi ha a Madrid el cos d'economistes de l'Estat— crear a Catalunya el cos d'economistes de la Generalitat? Personalment, els ho agrairia. (*Rialles.*)

En un altre ordre de consideracions, primer, què pensen fer en el temps de legislatura que els queda perquè l'Escola d'Administració Pública sigui més que un fòrum acadèmic, una aula d'aprenentatge i de reciclatge, de cara a modernitzar l'Administració en general, i, en concret, l'Administració local?

Segon, quins són els seus criteris per integrar, dins l'ordenament de la funció pública a Catalunya, la dita «Administració institucional», avui ja nombrosa a casa nostra?

Tercer, quines proves es fan per a la contractació de tres mesos, i, si no se'n fan, la continuïtat del contracte comporta l'estabilitat en el lloc de feina?

Quart..., en fi, senyors del Govern: l'article 28 de la Constitució continua vigent. Quins són els seus criteris davant la relació jurídico-sindical dels funcionaris? En concret, quin tipus de relacions formals s'han establert entre els representants de l'Administració i, per exemple, conjunts sindicals com el Sindicat de Quadres de Catalunya, Solidaritat d'Obrers de Catalunya, Confederació Sindical dels Treballadors de Catalunya?

Senyor President, senyores i senyors Diputats, acabo. I acabo tot dient que les nostres propostes de resolució, en un debat que nosaltres considerem prou important, es nodriran, com a matèria primera, de les contestacions que el Govern vulgui donar a totes aquestes qüestions que hem plantejat, però anuncio, des d'ara mateix, que, malgrat els entrebancs que hom pugui trobar-hi, presentarem una proposta de resolució perquè el Govern presenti, sense més dilació i amb caràcter d'urgència, el Projecte de Llei de la Funció Pública de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors Diputats, per la seva atenció; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a l'Honorable senyor Conseller de Governació. Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Hortalà ha començat la seva intervenció lligant-la amb la intervenció que va fer en el debat d'orientació política general, i ens ha parlat d'una Administració pròpia, eficient, menys burocràtica, allunyada de la

paperassa, en fi... Jo he dit que, tots aquests conceptes els compartim tots, són conceptes de tipus general que tots expressem en cada debat de la funció pública, en cada debat d'orientació política general, però que les mesures concretes per aconseguir això ja són més difícils de fixar i d'aplicar.

La seva intervenció s'ha dividit, fonamentalment, en la part de l'impuls legislatiu —com ell molt bé ho ha dit— i la part d'execució concreta de realitzacions concretes, en el camp de la funció pública. Sobre l'impuls legislatiu, crec que el senyor Hortalà ha fet una anàlisi brillant de la Constitució, de l'Estatut i de la jurisprudència del Tribunal Constitucional, anàlisi que jo comparteixo. Ha examinat la sentència sobre legislació produïda per aquest Parlament, o sobre decrets produïts pel Consell Executiu, fonamentalment la Llei de Biblioteques, la Llei 4, de Mesures Urgents de la Funció Pública, i el Decret 346. I arriba a la conclusió, després de lligar-ho amb altres sentències menys favorables i amb la LOAPA —o, més ben dit, amb la LPA, que és el que queda de la LOAPA— i amb el Projecte de Llei de Mesures de Reforma Administrativa, que avui dia està ja en el Congrés de Diputats, continua dient que és possible fer una llei de la funció pública a Catalunya en aquest Parlament.

Amb aquest criteri, em sembla que hi estem tots d'acord, la majoria de Grups parlamentaris. Els criteris que jo he exposat aquest matí, per no produir aquesta legislació —almenys fins ara—, eren criteris de tipus polític, no tant d'anàlisi jurídica de la Constitució, de l'Estatut i de la jurisprudència del Tribunal Constitucional, perquè, a més, fonamentalment, la possibilitat de legislar en matèria de funció pública sense tenir encara les bases fetes per l'Administració central —bases que ens condicionen en el sentit que diu l'article 149.1.18 de la Constitució— ve confirmada d'una manera plena per la famosa sentència sobre la Llei de Diputacions aprovada per aquest Parlament. És allà on el Tribunal Constitucional fixa d'una manera clara que, malgrat no existir les bases —en aquest cas, les bases de règim local, també del mateix punt, de l'article 149.1—, que podíem legislar extraient de l'ordenament jurídic vigent en la seva globalitat els principis generals o directrius equivalents a les bases. I això ens permet de legislar sobre un tema, encara que l'Administració central no hagi produït les bases que configuren el marc dins del qual hem de fer el nostre desenvolupament legislatiu.

Però, és clar, a continuació, el senyor Hortalà, quan passa a examinar les mesures concretes d'execució —part del seu discurs en la qual ha estat més breu que en la brillant anàlisi jurídica que ha fet en la primera part—, ens diu una frase que jo he apuntat, i que és molt significativa. Diu: «Els errors en la política de la funció pública es paguen cars. Els errors en altres camps», diu ell, «es poden corregir, es poden modificar, però en la funció pública es paguen cars.» I aquest és el motiu fonamental pel qual el Consell Executiu creu que ha d'esperar a tenir el marc jurídic, les bases amb què aplicar la seva competència de desenvolupament legislatiu. Són unes motivacions no jurídiques, senyor Hortalà, i, amb la seva anàlisi, hi estaríem d'acord; són unes motivacions polítiques. I l'endemà de la sentència de la LOAPA, que nosaltres, efectivament, vam celebrar com una victòria política i moral i jurídica —i ho és—, i estic segur que vostè i el seu Grup també ho van celebrar, l'endemà o el mateix dia, ¿què proposàvem? Proposàvem un diàleg amb l'Administració central, fonamentalment per a

aquest tema i altres temes de l'article 149.1.18, i això, en el discurs d'orientació política a Madrid, del setembre, el President del Govern central va dir que, sobre aquests temes, proposava més que un diàleg; per als altres temes del 149.1 proposava un diàleg, però, que per a aquests temes, proposava un pacte institucional. I nosaltres, efectivament, hem tingut converses sobre els principis de règim local, amb el Ministre d'Administració Territorial, amb el Ministre de la Presidència i amb el Secretari General de la Funció Pública —com jo ho recordava aquest matí—, hem tingut converses sobre aquest Projecte de Llei de Reforma de l'Administració que avui està en el Congrés de Diputats, perquè aquest Projecte de Llei —i també ho he dit, i vostè ho ha dit— conté vint bases, i conté, en el seu article 10, un mandat que legislem sobre la funció pública, però del que es tracta ara és —em sembla a mi—, políticament, no jurídicament, més que de legislar en aquest final de legislatura, urgentment, podent crear inseguretat en un tema en el qual vostè diu que els errors es paguen cars, de negociar, convé negociar, dialogar, per definir aquest marc jurídic que, finalment, sembla que es comença a definir a Madrid, i es comença a definir molt parcialment, amb unes mesures urgents, sense que encara es prepari la llei de bases de l'estatut del funcionari, que seria la gran legislació bàsica que ens permetria de fer la nostra llei de la funció pública. Però nosaltres creiem que, en aquesta etapa, l'important, precisament, és el diàleg.

Vostè parla de la creació *ex novo* d'una Administració. Senyor Hortalà —i això ho ha dit molta gent—, nosaltres tenim, bàsicament, una Administració transferida. És així, i nosaltres hem creat uns serveis centrals per poder dirigir aquesta Administració transferida, i no és una creació *ex novo*, el que hem de fer és una reforma, una reforma d'aquesta Administració transferida, i el que hem volgut fer, de moment, és que prestés els serveis eficaços. Vostè ha fet una referència a la introducció de criteris imaginatius, amb tota una sèrie de controls d'eficiència.

Miri, en l'Administració pública hi ha el control polític del Parlament. El control polític del Parlament que en temes que, molt sovint, són de cossos molt especials, de molt detall, els parlaments de tot arreu del món, el control polític el fan, fonamentalment, sobre les grans línies. El control polític de l'Administració pública, hi ha molts tractadistes —i alguns tractadistes que han estat en aquesta sala en altres períodes anteriors— que consideren que, com a control polític en temes com l'Administració pública, els parlaments haurien de renovar-se.

Hi ha el control comptable, del Tribunal de Comptes, control que, molt sovint, tampoc acaba de funcionar pel carregament de feines que té el Tribunal de Comptes i els Tribunals de Comptes o organismes similars de tot arreu del món occidental.

Hi ha el control jurídic, que és la base la línia contenciosa administrativa, del dret administratiu o d'una part del dret administratiu. I, aleshores, vostè, amb molt bon criteri, diu: «i, a més a més, s'ha d'aplicar un control d'eficiència». És a dir, el control d'eficiència al qual jo em referia aquest matí, que és un control que prové de l'administració privada i el senyor Hortalà com a gran economista que és coneixerà totes les teories del Taylor i del Fayol per a tots aquests temes del control de l'administració privada —ja sé que aquest és un nivell empresarial

més baix que l'alt nivell teòric en el qual es mou el senyor Hortalà, però té la seva aplicació pràctica important i han tingut una aplicació pràctica important en el tema del millorament de l'administració privada.

S'ha intentat, doncs, en l'Administració pública francesa i en l'anglesa —i estic parlant d'administracions molt criticades avui dia en els propis països però que més o menys funcionen— de definir objectius, de coordinar, de seleccionar mitjans, d'executar i, després, de controlar. I fins avui, senyor Hortalà, una experiència com cal d'aquesta introducció imaginativa que vostè ens recomanava, de mitjans de control d'eficiència privats a l'Administració pública, no n'hi ha absolutament cap exemple comparat que es pugui aportar aquí amb una certa credibilitat. Per tant, crec que, això, evidentment, ho hem de fer, que la seva recomanació és bona, però que ho hem de fer en el moment oportú.

Vostè ha plantejat l'Administració institucional... em sembla que la Llei 4 i, per tant, tot el desenvolupament que he fet de la Llei 4 s'aplica tant a l'Administració pública en si com als organismes autònoms de la Generalitat i, per tant, a l'Administració institucional..., vostè ha fet una referència a la continuïtat en el lloc; crec que nosaltres, amb els contractats, intentem assegurar precisament aquesta seguretat, aquesta estabilitat, aquesta continuïtat. I, finalment, vostè ens planteja una pregunta que em sembla que ja he desenvolupat en el meu discurs i que em sembla del màxim interès, que és tot el diàleg i tots els contactes amb els sindicats. En aquests moments, vostè sap que el precepte constitucional que permeti les eleccions sindicals en el món dels funcionaris tampoc està desenvolupat i que, per tant, no hi ha uns sindicats representatius dels funcionaris, però, en canvi, sí que existeixen unes associacions o sindicats de fet amb els quals hem tingut molts contactes. I, precisament, les dues citacions importants de la funció pública de la qual jo parlava, la Llei de Mesures Urgents i els Acords del 22 de juny —els acords del 22 de juny varen ser signats amb tota una sèrie de sindicats, entre els quals hi ha els dos sindicats dels quals vostè ens feia una menció especial, que són el Sindicat de Quadres i el SOC, que van ser dos dels sindicats signants d'aquest acord, i el desenvolupament, després, d'aquests acords del 22 de juny, que, li ho recordo, anaven en la línia de l'homogeneïtzació, han estat seguits, consultats no únicament en aquests sindicats i altres associacions de funcionaris, sinó en tots els sindicats, àdhuc els que no firmaren els acords del 22 de juny.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Hortalà té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, efectivament, vostè reconeix que hi ha la possibilitat tècnica de fer una llei de la Funció Pública, i és evident, ho ha de reconèixer: el que és evident és evident. Però ens diu que hi ha impediments polítics, reticències polítiques i que aquestes reticències polítiques estan lligades al fet que, primer, es faci una altra actuació tècnica a Madrid, que és la Llei de Bases. Senyor Macià Alavedra, nosaltres, amb aquest plantejament no hi podem estar d'acord. Si tenim un Estatut, que ens possibilita unes actuacions i tenim una Constitució, que fixa unes limitacions i una Jurisprudència del Tribunal Constitucional, que qualifica aquestes limitacions i les possibilitats estatutàries, alhora, no tenim per què anar a remolc

d'altres iniciatives. La prerrogativa nacional catalana parteix, justament, de no anar a remolc, i si l'Estatut ens faculta per fer una llei de la funció pública i, tècnicament, hi ha aquesta possibilitat, l'obstacle polític no ha de ser obstacle; en tot cas, és una cautela que vostès tenen però que nosaltres no tenim. I vostès la tenen i, això, ho he explicat al llarg de la meua intervenció, perquè entenem i ho hem dit fins a la sacietat tots els oradors que al llarg d'aquesta legislatura han intervingut per part d'Esquerra Republicana —ho hem dit fins a la sacietat— que vostès fan una interpretació restrictiva de l'Estatut. I aquest és el punt; no és el punt que es faci la Llei de Bases a Madrid, el punt és que, de vegades, vostès no fan servir amb el vigor i el suport constitucional —fins i tot el suport constitucional— que la part de l'Estat que és Catalunya, que és el Govern de Catalunya, no el fan servir per establir un diàleg amb la deguda fermesa envers el Govern central de l'Estat.

Aquest és el problema, senyor Macià, des del nostre punt de vista. Per tant, si hi ha possibilitats tècniques, nosaltres creiem que hi són també les possibilitats polítiques. I li diré més: aquí tinc una relació d'actuacions sobre funció pública fetes per altres Comunitats Autònomes:

L'any 82: Galícia, Decret sobre Atribució de Competències en matèria personal als òrgans de la Junta; Andalusia, Decret 53 del 82, sobre personal contractat d'acord amb el dret administratiu; Cantàbria, Llei d'Adscripció del Personal de l'Extingida Diputació, etcètera.

Any 83: País Basc, Contractació administrativa, règim del personal al servei de l'Administració de la Comunitat Autònoma del País Basc; Galícia, Llei de Regulació de la Funció Pública de la Junta; Andalusia, creació de la Comissió Superior de la Funció Pública de la Junta d'Andalusia; Cantàbria, adaptació del règim jurídic al personal de l'Administració autònoma; Canàries, contractació en règim i dret administratiu i, sobretot, Navarra, Llei Foral, Llei Foral; tretze, 30 de març de 1983, Llei reguladora de l'Estatut del personal al servei de l'Administració pública de Navarra.

És a dir, senyor Macià Alavedra, hi ha la possibilitat tècnica, en aquest cas, amb normativa comparada; no hi ha l'opció política perquè vostès no volen. Aquest és el primer punt.

El segon punt: bé, jo li he fet, certament, pel que fa a l'impuls legislatiu, la necessitat de presentar aquesta llei de la funció pública. Pel que fa a les decisions executives, li he dit, li he dit, certament, que els errors amb la política de funció pública es paguen cars, contràriament amb altres tipus d'actuacions governamentals perquè l'estructura vinculant del personal de la funció pública succeeix els governs, és una cosa que s'hereta, de govern a govern. I el problema és que hi pot haver una possibilitat; nosaltres entenem que hi ha actuacions que no són tan correctes com haurien de ser —i, després, em referiré a l'opció d'una administració *ex novo*. I li he citat uns punts en què nosaltres creiem que l'atenció, que la política de la funció pública de Catalunya hauria de tenir, hauria de ser preferencial. I li he parlat de les garanties funcionals dels administrats, li he parlat del control de rendiment que vostè m'ha respost, li he parlat de la divisió en cossos i del país dels cooperativismes, li he parlat de la reordenació de l'Escola de l'Administració Pública.

Senyor Conseller, per què en Ajuntaments importants, de més de quinze mil habitants, ha de ser un lletrat municipal qui faci de Secretari de la Corporació? Per què això dura, per exem-

ple, en ciutats tan rellevants com la d'Olot, des de fa més de tres anys? L'Escola d'Administració Pública, més que un Centre de reciclatge de català, que ho ha de fer, ha de ser l'Escola de l'Administració Pública i crear aquella estructura de funcionaris locals que el país necessita i que, ara com ara, no tenim, no tenim.

Li he parlat de l'Administració institucional. Vostè, aquest matí, si no recordo malament, deia que en les diferents administracions i els ens dependents d'elles hi havia, almenys, tretze horaris setmanals, tretze diferents horaris setmanals, si no ho recordo malament. Escolti, l'Administració institucional, quan es crea —aquesta sí que es crea *ex novo*—, quan es crea, senyor Conseller, convé que s'ajusti a uns criteris d'un control estricte perquè, si no, la regulació posterior de la dita Administració institucional es fa absolutament incontrolable, i és un reducte de greuges comparatius respecte a la resta de l'Administració.

Li he parlat de la contractació i vostè m'ha contestat respecte a la contractació: l'estabilitat en el lloc de feina. No era aquesta exactament la pregunta que li feia. La pregunta que li feia era si utilitzant —no dic pas abusant— la contractació a tres mesos, si aquesta contractació es fa sense proves de selecció a l'entrada, si aquest contracte, després, té continuïtat, què passa amb aquest tipus empleat? Se li dóna una estabilitat amb el greuge comparatiu respecte als altres que no han fet proves d'admissió? És una pregunta.

I li parlava, finalment, de la sindicació, qüestió que vostè m'ha contestat, doncs bé, d'una manera que no puc entendre gaire.

L'altre punt que vostè ha tocat és el tema que vostè refusa d'acceptar, que estant fent una administració substantivament *ex novo* i em diu: «no, no la fem perquè hi ha hagut una Generalitat provisional, hi ha hagut, molt importantment, una transferència de funcionaris, de serveis, etcètera». Jo li haig de dir que des d'un punt de vista d'estricta puritat organitzativa es pot entendre que les seves responsabilitats de cara a la funció pública són, gairebé, no diré idènticament iguals, molt semblants a les de l'ordenació d'una administració *ex novo*, per dos motius: l'un, perquè disposen del pressupost al respecte i, abans, d'això no es disposava, i dos, perquè l'article 9.1 de l'Estatut, si vostès el volen aplicar, evidentment, en raons tècniques i en criteris polítics els concedeixo la facultat d'aquest ordenament que pot tenir un plantejament estrictament *ex novo*.

Jo crec que aquesta és una possibilitat que s'havia d'utilitzar, i encara es pot utilitzar, perquè, en funció d'això, hi haurà la possibilitat de tenir a Catalunya una Administració pública moderna, eficient, econòmica, etcètera.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la intervenció del Grup Mixt... (Pausa.) El senyor Conseller desitja intervenir? No. Doncs, passem a la intervenció del Grup Mixt. En primer lloc, el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, de tot el que aquest matí ens ha dit l'Honorable Conseller de Governació se'm fa difícil, molt difícil d'extreure'n el que jo en diria una crítica puntual, o trobar-hi una contradicció formal, perquè jo crec que tota la Cambra podria, certament, subscriure els criteris teòrics que sobre la funció pública ha

plantejat, i crec també que tota la Cambra és conscient de les dificultats pràctiques en les quals, avui dia, ens movem, tant pel que fa a l'ordenament jurídic, que es troba mancat d'una llei de la funció pública de Catalunya —ara mateix, l'Il·lustre senyor Diputat que m'ha precedit en parlava i el mateix senyor Conseller ho ha contestat, i m'hi referiré breument després—, llei que es basarà en la general de l'Estat quan aquesta existeixi, com pel que fa a les dificultats que existeixen a l'organització territorial, a la dita descentralització de la funció pública, mancada de marc real sobre el qual ha de fonamentar-se, marc que no existirà fins que aquest Parlament aprovi la tan desitjada per tots Llei d'Organització Territorial de Catalunya, la qual ens assenyalarà definitivament quin contingut administratiu haurà de tenir el continent territorial constituït per les comarques i, eventualment, les vegueries.

He dit que em referiria al tema de la llei que tant s'ha debatut anteriorment de la funció pública de Catalunya perquè, és clar, aquí s'han arguït moltíssims antecedents de jurisprudència del Tribunal Constitucional. Mirin, senyores i senyors Diputats, jo crec que aquest és un tema cabdal en què val la pena aturar-s'hi un petit moment. Per a mi és claríssima la nostra potestat legisladora, tal com ho marca l'article 10.1.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, dins del marc de les bases del 149 de la Constitució. I aquí ha desfilat tot un seguit de consideracions de sentències del Tribunal Constitucional —i em permetran que n'afegeixi una, perquè em penso que és la que més quadra amb el tema que ens preocupa. La sentència del 31 de desembre de 1982, que, si mal no ho recordo, era sobre la Llei d'Higiene Alimentària del País Basc, tornava a repetir allò que deia aquella sentència de les Diputacions, en la qual es deia sí quan un Estatut explicita que es pot legislar sobre les bases, la llei de bases —i aquesta no existeix—, de bell antuvi es pot legislar. Però, atenció, la mateixa sentència afegia una consideració molt particular, quasi política, del Tribunal, però deia: «Seria imprudent de legislar quan al cap de poc temps, en existir la llei de bases, s'hauria de refer tota la legislació de la Comunitat Autònoma.» Per tant, senyores i senyors Diputats, si és que en aquesta Cambra es presenta una resolució instant que la llei de la funció pública de Catalunya es faci ara, al final de la legislatura, en el moment en què dintre de les Corts ja tenim entrada la llei que serà de bases, jo afirmo que el nostre Grup, el CDS, dintre del Grup Mixt, s'hi oposarà per raons de prudència política, perquè de la prudència política surt l'eficàcia, perquè de fer volar coloms —com diem en català— en poden sortir campanyes electorals, però no surten mai al servei del poble de Catalunya.

Per tant, tot afirmant que són certes les limitacions legals que el senyor Alavedra ens ha plantejat, també podríem dir que estem segurs que si es porta a terme el programa de reforma que ens ha anunciat, i que pel que he observat és coincident amb el dit de criteri sobre la funció pública de la Generalitat, presentat al Parlament el mes de febrer proppassat, tindríem almenys uns paràmetres de guia, per tal de construir una administració com cal a Catalunya, i estic d'acord que algunes de les mesures que s'han anat prenent fins ara i que són conegudes a través de les comunicacions a la Cambra i els decrets i ordres publicats, són, almenys, teòricament adients. Però, davant la dificultat —gran dificultat— de fer-ne un seguiment real, un seguiment real, vull dir, de la seva aplicació, jo no puc anar

més enllà que expressar el meu convenciment que, si més no, serveixen per fer més planers els camins per a la construcció i futura aplicació d'aquesta llei de la funció pública —que estic segur que tothom desitja—, i que ben segur —vull dir la llei de funció pública de Catalunya—, i ben segur que es podrà elaborar en la propera legislatura amb prou serietat i eficàcia.

No vull caure en el parany —poc pràctic per a les institucions— de fer sobre el tema del debat d'avui cap crítica sobre el que en diríem qüestions puntuals o merament anecdòtiques, perquè s'ha de comprendre que és fàcil trobar ara defectes a una administració amb 72.430 —per ser exactes— funcionaris, dels quals 68.633 són quasi recentment traspassats, provinents d'una altra administració, la central, que precisament tots desitgem que es modifiqui, resolent els seus quasi quasi seculars problemes.

Fins i tot m'atreiria a dir, pel que fa als funcionaris, que cal deixar passar prudencials etapes d'adaptació, ja que estan acostumats a hàbits de treball i a condicionaments derivats de la dita política de cossos, que dificulta la desitjada homogeneïtzació de la funció i l'optimització de la seva eficàcia gestora. En conseqüència, les imperfeccions són, ara com ara, gairebé irremediables. Però, en un debat d'aquest tipus, les hem de cenyir a la seva realitat; el que són i per què ho són, no a l'anècdota no volguda —inevitable, certament—, atesa la imperfecció, la natural imperfecció de tota obra humana, sobretot quan aquesta obra no és de nova factura, sinó que, massivament, és de rehabilitació d'un vell edifici ja existent. Esperem fer-ho, i esperem això del Consell, que en la mesura que sigui possible aquestes imperfeccions disminueixin al mínim.

Bé, fins aquí, senyores i senyors Diputats, he fet un esforç de realisme i de ponderació, per tal de situar la problemàtica del debat d'avui dins dels límits d'allò que jo crec que és constructiu i, per tant, útil. Però ara vull, per una consideració d'importància, fer la reflexió següent: d'una banda, he deixat palès que em semblen bé, en principi bé, els elements instrumentals que el senyor Conseller ens ha descrit, i també he aclarit, encara més, que els considero bàsics en una administració tecnificada i moderna. D'altra banda, cal dir que estic d'acord amb la —entre cometes— «plantilla orgànica», que engloba tot això, i amb la valoració teòrica dels llocs de treball. Però ara, ara cal preguntar-se com és possible que aquesta plantilla orgànica tan necessària i, diria jo, gairebé imprescindible, senyor Conseller de Governació, que no s'aprovi fins el març de l'any 1983. Perquè, així, passaran encara molts mesos abans que la informatització necessària s'estengui a tota la Generalitat, i la valoració de llocs de treball —eina bàsica d'eficàcia— pot ser una tasca de molt llarga durada.

Amb tota franquesa, si ara estem valorant la tasca de tres anys i mig, cal constatar que els esmentats treballs podrien trobar-se en fase molt més avançada de la que estan, i aquest és un fet que, si cal demanar a l'Executiu que ens exposi en aquest debat, que ens expliqui clarament les raons del retard en l'aprovació de la plantilla orgànica. I espero escoltar una justificació, per part de l'Honorable senyor Conseller, que sigui una resposta precisa i no una disquisició més o menys teòrica.

Bé, senyores i senyors Diputats. Si amb aquesta pregunta, molt concreta, que acabo de fer al Consell gairebé acabo la meua puntual intervenció en aquest debat general, debat general sobre un tema eminentment tècnic, la funció pública, no

vull, no puc, honradament, deixar la tribuna sense fer-ne una valoració política. En nom del Centre Democràtic i Social, al qual represento ara, haig d'expressar la meua general preocupació per la proliferació, durant el període de sessions que estem exhaurint, de debats específics i de mocions. Jo em penso que són gairebé més de dues-centes trenta les resolucions aprovades, sense comptar, naturalment, les que surtin ara encara d'aquest debat. Sincerament, en una etapa que jo anomenaria com a constituent de la Generalitat, em sembla un símptoma desencisador, d'una certa manca d'unió i del consens necessari entre tots els catalans, sobre els quals ens ha caigut la responsabilitat de bastir el modern autogovern de Catalunya. I afirmo que aquest tipus de debats com el d'avui, malgrat el que ha afirmat el senyor Alavedra en la seva anterior intervenció, no han estat mai massa fructífers en els seus resultats, perquè el que no compta és la importància. És clar que el debat en si és important, la seva consistència, el que es diu, però el que compta, en definitiva, són les resolucions, el que es vota i com s'aplica. I els resultats a mi em semblen bastant minsos, i, pel que toca al d'avui, jo diria que aquest és fonamentalment un debat a des temps. Poca cosa pot sortir-ne, de cara al que en diríem una profunda ordenació de la funció pública, d'un debat realitzat gairebé a la fi de la legislatura.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a contestar breument la intervenció del Diputat senyor Viñals, i, en definitiva, comprovar que coincidim amb tota la primera part de la seva intervenció, jo diria que fins i tot amb l'exposició que ha fet de l'impuls legislatiu, i, després, amb tota una sèrie de mesures concretes que nosaltres hem anat descrivint aquest matí, i amb les quals ell, bàsicament, coincideix.

Això no obstant, el senyor Viñals ha lamentat que uns instruments bàsics d'informació i de control com són les plantilles orgàniques, la informatització, la valoració de llocs de treball no haguessin estat fetes abans, perquè, realment, si les plantilles són un instrument eficient —com hem dit aquest matí— hauria estat bo tenir-les tan aviat com fos possible. Nosaltres compartim aquest criteri, però li hem de contestar, al senyor Viñals que existeixen uns condicionaments tècnics que ell no pot ignorar. En primer lloc, pressuposaven les transferències de tots uns serveis i d'una sèrie de personal que ens permetessin realment fer les plantilles orgàniques sobre una base real de gruix de serveis i de personal. D'altra banda, la informatització no es planteja com un sistema ideal, on s'han d'adaptar les realitats, sinó que és a l'inrevés. Primerament, cal analitzar les realitats, i no de manera global, sinó una a una: quins llocs hi ha, quines retribucions tenen, quin nivell dintre de l'organització, quins tipus de seguretat social, quina forma de proveir les places, quins són els impostos que s'han de deduir... És a dir, hi ha tot un estudi de la realitat previ al pla informàtic, i no definir el pla informàtic i aplicar-lo per a resoldre temes de la realitat. I això s'ha de fer Departament per Departament, i solament quan es té això es pot confegir el sistema global, com està fet, que permeti les peculiaritats que existeixen en el conjunt de cossos, escales i places.

Conjunt de cossos, escales i places que constitueixen l'Administració pública i el mateix caldria dir de la valoració dels llocs de treball.

Jo volia insistir sobre un tema de què vaig parlar contestant una interpellació d'un Diputat socialista sobre el tema de les plantilles orgàniques quan vaig fer referència que a l'Administració central, de tot aquest tema de les plantilles orgàniques se'n parla molt, però encara no s'han fet, i a la Generalitat s'ha fet; que s'ha fet amb retard, que s'hauria pogut fer abans..., jo ho lamento però crec que era impossible, crec que feia falta tenir les transferències de serveis, tenir el personal i, a més, fer tot aquest estudi previ d'informació que és necessari en tota confecció de plantilla orgànica i en tot pla informàtic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Viñals té la paraula.

El Sr. VIÑALS: De l'escó estant, senyor President. Bé, he escoltat la resposta de l'Honorable senyor Conseller i, és clar, en definitiva no m'ha contestat el perquè del retard com no sigui pel tema de les transferències. Això té un sentit quant als funcionaris transferits, però de tota manera una plantilla orgànica no és, en definitiva, la plantilla ni la pressupostària ni la que té el Govern al final com a definitiva, sinó que és almenys la teòrica. I, per aquest costat, jo crec que es podia fer. Ara, de tota manera, avui és avui, avui la plantilla orgànica està presentada i, en aquest sentit, potser, el que ens falta i creiem el CDS que seria bo que fos institucionalitzat és un nivell d'anàlisi i un nivell d'informació, nivell d'anàlisi i d'informació bàsics per fer una funció pública eficaç, que el que necessita necessàriament és un servei i una aplicació informàtica a nivell global d'ampli abast. En aquest sentit, ja anuncio que nosaltres presentarem una resolució en el sentit d'instar el Consell Executiu que en un temps breu posés en marxa l'aplicació informàtica de tot aquest...

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la intervenció del Diputat senyor Celestino Sánchez, també del Grup Mixt. El senyor Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el primer tema de preocupació que voldria transmetre a la Cambra és la idea que aquest debat s'està convertint, fonamentalment, en un posicionament electoral, i un posicionament electoral per part de quasi totes les intervencions que s'han fet i, n'estem segurs, de les que es faran, i també del mateix Govern. Per què pensem això? Perquè nosaltres tenim una mica l'opinió que els debats han de servir per resoldre problemes i tenim la impressió que amb aquest debat no resoldrem problemes. Però som aquí i anem a discutir, i anem a donar opinions polítiques. I em permetran que no parli de tantes qüestions tècniques perquè no hi entenc massa i perquè, a més, penso que el que és necessari en aquests moments és discutir de política.

La primera qüestió que nosaltres volem dir i constatar de les opinions tècniques i de les opinions polítiques és que el Govern de la Generalitat no ha estat capaç d'aplicar el cent per cent de les competències que l'Estatut de Catalunya li dona respecte a aquest tema. Després se'ns podrà dir que això no haurà estat possible per això, per allò o pel que sigui, però la veritat és aquesta, i això és una constatació política important per

al Parlament i una constatació política important per al conjunt dels ciutadans de Catalunya. I per què és important aquesta constatació de la no-aplicació del cent per cent del sostre autonòmic que tenim? Perquè el tema de l'Administració pública i de la funció pública és fonamental per al funcionament d'un país. I nosaltres partim de la base que Catalunya ho és i que la Generalitat és Estat. I nosaltres constatem que el Govern de la Generalitat no ha fet possible això.

Però hi ha un altre tema que nosaltres volem plantejar i no volem caure en la temptació fàcil de lligar aquesta opinió política únicament a si la Llei de Funció Pública de Catalunya era possible fer-la o no fer-la, sinó a una posició política més àmplia. Nosaltres som de l'opinió que el Govern de la Generalitat i la majoria d'aquest Parlament no està d'acord de veritat, no de paraules, sinó de fets amb l'autogovern de Catalunya, i la funció pública és un element fonamental per això. I direm per què. Perquè nosaltres pensem que l'Estat de les Autonomies no farà possible això, no farà possible una funció pública catalana, funció pública catalana, no la farà possible. No he estat jo, han estat altres els qui han dit les limitacions del nostre Estatut i les limitacions que també fa la mateixa Constitució. Nosaltres pensem que és necessari l'autogovern, que és necessària la funció pública catalana, però això per a nosaltres vol dir alguna cosa i és que és necessari posar en qüestió la concessió de l'Estat de les Autonomies. I aquesta, des del nostre punt de vista, és una possibilitat constitucional i estatutària. Nosaltres creiem que hauria estat necessari i possible de plantejar el tema de la funció pública d'una altra manera.

Per acabar aquest tema voldria resumir una mica l'opinió nostra sobre aquest tema. Nosaltres estem per una funció pública a Catalunya, per una funció pública catalana, però nosaltres no ens creiem això que «que se nos dice, vamos!»: i és que això serà possible amb el tarannà amb què estem treballant ara.

Però nosaltres volem plantejar un altre tema, perquè aquí podem discutir tot el que nosaltres volem. Jo tinc una certa capacitat, jo suposo que tots els Diputats també la tenen d'escoltar com a Diputat i d'escoltar com a ciutadà «a palo seco». I si com a Diputat tinc dificultats per entendre les qüestions que se'ns han plantejat, des d'un punt de vista de ciutadà, encara tinc més dificultats. I per què tinc dificultats? Perquè aquí se'ns han explicat moltes coses, però la veritat és que la gent del carrer sap que l'Administració ha canviat molt poc, ha canviat molt poc, i que és necessari abordar amb seriositat aquest tema, de canviar l'Administració, a Catalunya i a tot l'Estat espanyol. I, a més, que és necessari canviar el funcionament de l'Administració; nosaltres som de l'opinió de no dir que aquest és un problema dels funcionaris, del tarannà dels funcionaris; nosaltres som de l'opinió que això és tarannà dels qui estan governant. Nosaltres no creiem que sigui el funcionari que no està disposat a canviar el seu tarannà, sinó que l'Administració ha de ser capaç d'oferir un model d'Administració pública capaç d'imprimir una altra dinàmica diferent i que faci que la mestressa de casa, que el treballador o que el comerciant quan vagin a resoldre problemes a l'Administració no tinguin aquesta opinió que les coses no han canviat. Però hi ha un altre tema del qual s'ha donat l'explicació que primer anem a fer una mica les coses i després anem a abordar el tema de la descentralització —jo diria també de la democratització. Nosaltres

tenim una preocupació constatada, no simplement per constatacions parlamentàries, sinó també per constatació de la gent del carrer o de quan nosaltres fem de gent de carrer i és que el centralisme no està exclusivament a Madrid, el centralisme també és a l'Administració que en aquests moments hi ha a Catalunya i no és bo que es canviï un centralisme per un altre, no és bo que a Catalunya es consolidi el centralisme barceloní, i aquest és un tema important a plantejar-se.

I, a l'últim, una altra constatació, que és que nosaltres sabem que hi ha moltes justificacions, des de Madrid, des de Catalunya, però nosaltres plantejem un problema: després de molt de temps els funcionaris són treballadors de tercera classe per a alguna gent, no per a nosaltres, però per a la gent que està governant, perquè després de molt de temps els treballadors de l'Administració pública no tenen els drets o els mateixos drets que tenen els treballadors de les fàbriques o d'altres llocs. I ara ens poden dir que no s'ha fet la llei, que patatim que patatim, però aquesta és la realitat. I jo penso que en aquest debat, des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Partit dels Comunistes de Catalunya, l'important era fer constatació de principis, era plantejar els problemes polítics que nosaltres pensem que hi ha en aquests moments a l'organització de l'Administració pública i de la funció pública.

I, a l'últim, dir alguna cosa que per a nosaltres és important. Per a resoldre aquestes preocupacions que nosaltres hem dit, nosaltres estem disposats a treballar, però, la veritat, treballar amb el tram-tram que s'està fent fins aquests moments, pensem que no és la solució.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Celestino Sánchez ha fet una sèrie d'afirmacions en les quals jo no entraré, però sí que n'hi havia dues que volia aclarir. En primer lloc, ha dit, que, en el tema legislatiu, si podíem legislar o no, no hi entrava, però que, en definitiva, el que el preocupava és que no havíem tret el cent per cent de l'Estatut, això és el que ha dit ell. Evidentment, el cent per cent de l'Estatut, no l'hem tret i falta treballar molt en aquest aspecte, però sí que voldria dir que la nostra legislació sobre funció pública, Mesures Urgents de la Funció Pública, el Decret sobre Auxiliars Administratius o certes accions com els nomenaments de Caps de Secció han estat tots ells correguts, els primers d'inconstitucionalitat i l'últim per la via contenciosa-administrativa. I això és un indicatiu molt clar que aquest és un tema molt delicat, és un tema que té conseqüències sobre milers de treballadors, com ha dit el senyor Celestino Sánchez, i que nosaltres havíem d'actuar en aquest tema amb prudència, que és el que hem fet, evitant els conflictes, evitant les discriminacions i fent que a Catalunya hi hagués una sola Administració.

I jo voldria deixar clar aquest tema, perquè en alguna intervenció anterior se'ns ha citat legislació d'altres Comunitats Autònomes. Jo haig de dir que aquesta legislació ve com a conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional donant com a vàlida la Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública, que va fer aquest Parlament, i que a partir d'aquí hi ha una sèrie de Comunitats que han legislat, no fent la llei de la funció pública, sinó aplicant unes mesures similars a les que va fer

aquest Parlament, i sobre aquest tema nosaltres hem tingut contactes amb moltes Comunitats Autònomes, i, a partir d'aquests contactes, hem treballat en aquesta línia.

També nosaltres hem recollit experiències profitoses d'ells mateixos, perquè aquí no fem de professors de ningú, sinó que, del diàleg que podem tenir, en recollim també experiències.

Aquest és un punt que volia aclarir. I després hi ha un altre punt de la intervenció del senyor Celestino Sánchez que m'interessava deixar molt clar. Jo, aquest matí, en cap moment, quan m'he referit a dificultats —i n'hi ha, i el senyor Celestino Sánchez ho ha reconegut—, no m'he referit gens al tarannà dels funcionaris. I, això, ho volia deixar molt clar, perquè, precisament, el que crec és que hem de constatar un esforç, un desig de col·laboració de tots els funcionaris, i dels qui, sobretot, ho tenien, en certa manera, més difícil, que són els transferits, que passaven d'una Administració central a una Administració autonòmica, amb totes les connotacions històriques i polítiques que hi ha al darrere d'una Administració autonòmica com la Generalitat, que hi ha hagut per part d'ells un gran esforç de col·laboració i que, si, realment, aquesta Administració, amb els defectes que els Diputats de l'oposició hi trobaran legítimament, una Administració que ha tingut pocs conflictes i que ha pogut donar uns serveis als ciutadans —que és del que es tracta —em sembla a mi que millors, ha estat precisament, no malgrat el tarannà del funcionari, sinó gràcies al seu tarannà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Sánchez, té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ (*de l'escó estant*): Senyor Macià, m'ha donat la possibilitat de refermar-me en l'opinió política que nosaltres tenim, el Partit dels Comunistes de Catalunya, que l'Estat de les Autonomies no resoldrà el problema i que, segurament, caldrà plantejar-se el tema de l'Estat federal.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la intervenció del Grup del Partit Socialista Unificat. En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, tots vostès saben que va ser el nostre Grup parlamentari el promotor d'aquest debat arran de les resolucions del darrer debat del mes de setembre de política general. I avui ens toca debatre amb el Conseller senyor Alavedra, amb el qual m'honora dir que m'uneix una amistat, però que com a adversari polític a l'oposició em veig en l'obligació, és a dir, amb el deure i, a més, amb el gust, des d'aquest punt de vista, de fer-li una sèrie de consideracions sobre un tema que pertany a tot el Govern, però que específicament pertany a la seva Conselleria.

Ell té molts més recursos que jo, recursos dialèctics, recursos econòmics i financers, com a home de Govern, des de l'Administració, per disposar de tot tipus de dictàmens, informes i estadístiques. Per tant, ja, de bell antuvi, que reconegui una declaració d'humilitat si les crítiques no poden anar tan lluny com podrien anar en el cas de disposar de la mateixa informació.

I vull dir-li, senyor Viñals, que anem a fer un debat, el mes de desembre del 83, a quatre mesos de les eleccions, a quatre mesos i mig de les eleccions, i que és bo que es faci aquest debat, si tenim en compte que en aquest pot sortir un balanç

sobre un tema tan important, un balanç que servirà per dirigir el futur de Catalunya en els propers quatre anys. Jo recordo que, quan volíem convèncer els pobles de Catalunya, a l'època de la clandestinitat i a l'època de la transició, el 75, des que va morir el dictador fins a la Constitució del 78, quan anàvem a parlar de l'Assemblea de Catalunya i de l'Estatut d'Autonomia, un dels arguments que utilitzàvem amb més força era que l'autonomia, l'autogovern, ens permetria disposar d'una nova Administració, que no tindria res a veure amb l'Administració de l'Estat —centralista, irracional, ineficaç, etcètera—, que les competències en els recursos de l'autonomia podien fer front a les necessitats de l'autogovern de Catalunya, i, en concret, un dels arguments que utilitzàvem era el de la funció pública com un puntal d'aquesta nova Administració, d'aquest nou autogovern.

També va ser el Grup del PSUC el que va presentar la proposta de resolució en el debat de setembre, que deia al principi que «El Parlament constata que el Consell Executiu no té criteris» —la manca de criteris— «sobre organització i sobre funció pública.» Per tant, no és opinió nostra, senyor Alavedra, és opinió d'aquest Parlament, i ha anat sortint, al llarg d'algunes intervencions, que el Consell Executiu no tenia, si més no el setembre, criteris sobre organització i sobre funció pública.

Nosaltres, per tant, li anem a fer una sèrie de crítiques; intentarem marcar una sèrie d'alternatives, parlarem del tema de la legislació, anirem molt més ràpid del que hi estàvem disposats perquè ja ha estat prou tocat. Parlarem del tema de la racionalitat de l'Administració, parlarem dels instruments de què vostès s'han dotat, parlarem dels treballadors de l'Administració, de la seva relació i de la societat on està inscrita aquesta Administració.

Sobre el marc legislatiu, senyor Alavedra, li estalvio els arguments, que vostè coneix millor que jo —se li han donat aquí—, les competències que tenim a l'Estatut, les competències que estan a la Constitució, que, en definitiva, podrien fer-nos concloure, a diferència del que vostè opina i ha dit ja diverses vegades des d'aquesta tribuna, que no és possible concretar el que es pot entendre per legislació bàsica, perquè hi ha ja un cos doctrinal interpretatiu, derivat de sentències del Tribunal Constitucional, les quals, al seu torn, s'inscriuen en aquest conjunt de competències que tenim a l'Estatut i a la Constitució.

Jo podria citar-li sentències que han estat citades; potser n'hi ha dues que encara no ho han estat; una sobre les categories, quan diu, el Tribunal, que «la Generalitat puede crear categorías de funcionarios», i, l'altra, potser per a mi..., cadascú ha dit que la seva era la més significativa —jo les tenia totes recollides i me les estalvio—, però n'hi ha una altra que no ha estat citada, que és la sentència arran de la Llei d'Espais d'Especial Interès Natural i d'Activitats Extractives, que deia que «la ausencia de legislación básica no impide a las Comunidades Autónomas ejercer su competencia legislativa, siempre que se respeten las bases», etcètera. I aquí es parla també en concret de categories, de personal, d'una sèrie de temes funcionaris, que jo crec importants a retenir quan es tracta d'extreure el fil conductor d'aquest marc legal.

Però no sóc jo ni és el Tribunal Constitucional qui ho ha dit, ho han dit vostès mateixos, ho han dit en una comunicació que ens envien, que es publica, perdó, el 7 de febrer del 83, en el

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya. I vostès reconeixen que hi ha possibilitat legal de fer-ho, però diuen a continuació: «Caldria tenir en compte en aquest tema les limitacions que pot imposar l'esperit» —subratllo «esperit» perquè els agrada molt parlar d'esperits a vostès— «contingut en certes lleis harmonitzadores o quan s'aprovi la Llei de Bases del Règim Estatutari dels Funcionaris Públics.» I acaba: «Tota aquesta regulació marc en cap cas no ha de limitar l'exercici de la capacitat d'autoorganització que té la Generalitat reconeguda en aquest camp.»

De nou, senyor Alavedra, a mi em sona, utilitzant l'expressió del President Pujol —per cert als passadissos, no assistent a aquest debat, potser perquè té coses més importants a fer en els passadissos—, d'un «dring», allò del «dring», em sona de nou a victimisme, com vostè ha utilitzat aquest matí. Ha dit que «les lleis de l'Estat sobre funció pública» —ha estat prudent—, «poden limitar els cossos propis, tot el tema de la contractació, la política, en definitiva, funció pública des de Catalunya».

Senyor Alavedra, com ja li hem dit altres vegades a vostè, o al col·lectiu en el qual vostè està immers, al Consell Executiu, si hi ha una amenaça real, nosaltres serem els primers —i hem estat els primers, o dels primers, junt amb altres— a denunciar-la i atacar-la amb les mesures parlamentàries i legislatives de què disposem, com va ser el cas de la LOAPA. Però, diferenciem sempre, perquè aquesta és la cançó constant de Convergència, les amenaces del marge d'actuació que tindriem en aquest cas en concret. Vostè diu: no, si tècnicament és possible, és un problema polític. Bé, nosaltres li diríem que no és ni un problema polític ni un problema tècnic el que pot justificar la inoperància —permeti'm que utilitzi l'expressió que ja vam utilitzar en altres debats—, l'autoloapització del Consell Executiu de Convergència i Unió pel que fa a legislar sobre funció pública; és escassa la producció legislativa del seu Govern, senyor Alavedra.

Una Llei de Mesures Urgents de Funció Pública que surt d'un debat d'una interpellació de funció pública que fa el Grup del PSU de Catalunya, i que surt com un mandat a la moció d'aquell debat i que és elaboració unitària, i un, dos, tres decrets, un reglament i un règim de disciplina dels contractats. Això és tot el balanç que vostè ens pot presentar sobre legislació. Vostè em dirà: el sentit comú ens aconsella no legislar. Aleshores, contesti'm una pregunta molt senzilla: per què ens han enviat ja dos projectes de llei, en els quals volen crear cossos especials de funcionaris? Per exemple, el dels intervenors; per exemple, els serveis jurídics de la Generalitat. Aquest, per cert, dues vegades retirat, senyor Alavedra, i dues vegades retirat perquè no tenen majoria en aquest Parlament per fer-lo passar, o no la tenien. Per raó política partidista. O sigui, senyor Alavedra, d'una banda, intenten crear funció pública, potser amb subterfugis d'altres lleis que embolcallen el tema, i, d'altra banda, ens diu avui que no tenen, que no tenim competència, o tenim una dubtosa competència política, sí, tècnica, i que no és de sentit comú. El que no és de sentit comú és intentar crear mitjançant «parxes» alguns cossos especials, que no són res més que fruit de la pressió elitista de determinats nivells de l'Administració catalana, que aquests sí que arriben a fer funcionar el Consell Executiu, però no la globalitat de la funció pública.

Nosaltres creiem que caldria, i cal, anar a legislar, que cal anar a negociar les bases a nivell d'Estat, i m'estalvio dir-li els principis pels quals passaria, per a nosaltres, aquesta negociació, perquè d'aquí a pocs dies —i és un compromís que vam prendre el setembre i vam parlar d'abans de final d'any— presentarem la nostra proposta de bases a nivell d'Estat per a la funció pública. Però podíem haver-ho legislat a Catalunya, si no amb una llei de funció pública, que podria caure en l'error que assenyala el Tribunal Constitucional que una sola llei per a tots serien bases, sí amb diverses lleis que agafessin apartats sobre la funció pública. Altres vegades també ho han intentat: li puc tornar a citar el tema de l'escola —ja en tornarem a parlar més endavant—, allò d'agafar el decret que venia molt endarrerit i elevar-lo a projecte legislatiu.

Segona qüestió. Per a nosaltres, vostès, quant a racionalitat, pateixen d'una manca de model, tant territorial com funcional, sobre la funció pública. La Generalitat de Catalunya, millor dit, el seu Consell Executiu, no ha territorialitzat els seus serveis, o, si ho ha fet, ho ha fet amb una macrocefàlia barcelonina. El 90% dels funcionaris —ho sap vostè millor que jo— estan concentrats a Barcelona. Quan es parla de comarques, ens envien un projecte, l'any 83, que parla de les comarques del 36. Quan parlen d'una certa descentralització, se'n van directament a les províncies, malgrat que, de vegades, vostès han parlat de vegueries, les del 36, que eren nou; aquí no sabem per què opten, si les 9 del 36, les 4 províncies com a vegueria, 5 províncies —Manresa, potser Tortosa—, estem en un desconcert producte que vostès, Govern, no s'han definit. Que no s'hagués definit un Grup parlamentari encara seria permisible, però el Govern, en tres anys i mig, ja és un tema potser punyent.

Li puc llegir trossos del seu document, un document que, quant a la memòria, ens diu: «estem mancats d'estudis suficients sobre el tema». Senyor Alavedra, hi ha una tradició molt llarga a Catalunya d'estudis sobre el tema de l'organització de l'Administració, i es diu que l'enemic més gran que podem trobar serà el municipalisme a ultrança o l'exacerbació actual de l'autonomia municipal. No, l'enemic més gran per anar a un tipus de centralització, el primer de tots, no serà el municipalisme a ultrança. I, en el document en si, no parlen de províncies, només com a ens local de l'Estat; parlen de vegueries, no sabem quines; només citen la divisió del 36 com a divisió única possible comarcal; no fan cap plantejament global de l'organització territorial de Catalunya, i, per descomptat, obliden un tema tan important, si més no des del punt de vista de població i de poders, com és el de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Nosaltres, ja en la ponència que hi ha en aquest Parlament i en altres declaracions hem insistit en un enfocament global de la qüestió, que parteix de la necessitat d'anar a òrgans supramunicipals, que parteix de la necessitat d'aclarir-se sobre aquest nivell de les vegueries com una forma de descentralització de la Generalitat i d'aquella negociació amb l'Estat pel que fa a les províncies i la seva solució via llei orgànica.

La irracionalitat, la detectem, senyor Alavedra, també en el funcionament orgànic. Recordi que el Parlament diu «manca de criteris», i nosaltres li diem —vostè ja ho ha citat avançant-se al que li diríem— que calia fer una Administració i una funció pública pròpies, no mimètiques, car sembla que tinguem la mateixa de l'anterior règim. I sap per què? Perquè, si

no han legislat i si no tenen model, surt la continuïtat, amb els seus defectes, res més que la continuïtat, amb molt poques diferències; això, ho hauria de reconèixer vostè si les posa a contrallum: són pràcticament idèntiques.

Jo li podria dir: és clar, això és perquè això permet més el clientelisme. No, això, deixem-ho de banda, no en parlarem. Això és per improvisació; potser sí, però té més recursos que jo per no improvisar. Això obeeix a un desgavell; potser sí, anem-ho a veure. El seu model, mai no ens l'han precisat, ni en aquest discurs, una mica dur d'escoltar; hauria estat —li ho dic ara molt amicalment— més senzill potser distribuir-nos el text i ens l'hauríem subratllat després, i que poc s'adiu —i li dic aquí encara més amicalment— amb la gran tradició dialèctica del senyor Alavedra; ni en aquest discurs ens el precisa. Per tant, li ho tornem a demanar: quin és el model d'Administració i de funció pública que té el Consell Executiu de Convergència i Unió? No ens digui quins són aquests, l'altre, l'altre, el problema. No, quin és el model. Cap a on anem. Nosaltres creiem que això provoca que en van a contractar sense programació, que ens parlen de plantilles amb un petit grau de confusió, per dir-ho molt suaument, no coneixem els criteris mitjançant els quals van ser elaborades les plantilles orgàniques. Com es pot fer una plantilla orgànica sense haver valorat els llocs de treball, senyor Alavedra? S'ha fet, jo crec, al revés. La plantilla orgànica, 84.000 llocs. La plantilla pressupostària, 74.140 llocs. Hi ha 10.000 llocs que sembla que no estan atesos. Sí o no? Ho sembla. Quins són aquests serveis que podem deixar de moment sense atendre? És una cosa difosa, estan concentrats? En podem parlar, si ho vol, després.

Estructura piramidal invertida d'aquesta Generalitat. S'ha dit moltes vegades en aquest Parlament: «Igual nombre de caps de servei que de caps de secció, o quasi; menys caps de negociat que caps de secció.» Això és realment fantàstic; anem baixant la piràmide, però al revés, m'estalvio de donar-li les xifres perquè m'estic, jo mateix, limitant en el temps.

Provisionalitat constant en la presa de decisions sobre el tema. Jo li vull dir, senyor Alavedra, que això provoca —i és un indicador inequívoc— que vora el 60% de les disposicions que apareixen en el DOG —i em sembla que el sobrepassen, però diguem que s'hi aproxima— són nomenaments i cessaments. Ens passem el dia nomenant, cessant, nomenant, cessant. Això, en un govern, al començament és lògic; ara, en el balanç de tres anys i mig ja comença a ser producte d'aquesta manca de model i d'aquesta improvisació.

Tenim una funció pública molt poc professionalitzada; els nostres funcionaris tenen molt poques expectatives de professionalització; no s'ha posat cap base encara per anar a una carrera administrativa, ni per anar de debò a la promoció i perfeccionament dels funcionaris. No s'ha anat a determinar ni cossos, ni escales, ni grans, ni res —producte de la manca de legislació— sobre el tema, i un dels instruments que es podia haver utilitzat, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, continua essent força inoperant.

Ja sé que ara vostè pot contestar —i li haurà explicat amb molt de detall el senyor Ramon Pla— com va la ponència unitària, o com anava la ponència unitària —per cert, a batzegades, de vegades, quant a ritmes i compromisos—, sobre com treballar amb el decret que vostès volien al davant de la llei, i després del text unitari. Això és l'any 83, a les acaballes.

Fins ara —ho ha dit el senyor Hortalà, i ho tinc aquí escrit, i ho repeteixo per donar encara més força a l'argument del senyor Hortalà— una escola de català, i fins i tot una escola de català —afegeixo jo— poc aprofitada. No ha jugat cap paper fonamental en la selecció de personal, senyor Alavedra. Vostè, aquest matí, ho diu, i jo dic, on? Enviant un representant als òrgans tècnics que judiquen els concursos? Això és jugar un paper fonamental? Però ara diu: «No ha jugat més perquè no té atribucions per la Llei de Mesures Urgents.» Li podien haver atribuït vostès; si no n'hi havia a la Llei, li podien haver atribuït vostès aquestes funcions. I no ho han fet.

Nosaltres, en aquest sentit, podríem parlar-li de diversos indicadors d'aquesta Escola, però tornem el tema al temps i a l'espai d'aquest debat. Jo li'n donaré un, només: pressupost global de l'Escola de Catalunya l'any 83: 405 milions; pressupost de l'INAP: 328 milions. Li vull llegir la llista de cursos que ha fet l'INAP —i no és model sant de la meva devoció— que és vora cinc vegades superior a les activitats que ha desenvolupat l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Una no-professionalització que nosaltres creiem que passa darrerament per un tema que ens preocupa i que voldríem que ens aclarís. Només ens amoïna —potser ja està aclarit, però no ho sabem..., què succeeix amb les incompatibilitats? Vostès van enviar una circular per a tota la funció pública de Catalunya sobre el tema, però quin és el grau de compliment, com s'ha resolt el tema? Podríem parlar d'exemples concrets on potser el tema està encara per resoldre, i han passat molts mesos que per mandat de llei de l'Estat aquest tema hauria d'haver estat resolt.

Però nosaltres hauríem d'abordar aquesta manca de professionalització creant cossos interdepartamentals, restringint fins i tot el nombre de cossos que avui hi ha a nivell d'Estat, anant a fer unes plantilles sobre la base de programes i sobre la base de valoració dels llocs de treball —i li estalvio de llegir-li els nostres criteris sobre l'Escola d'Administració Pública a Catalunya perquè són prou coneguts: una escola universitària que fes la selecció, formació i promoció personal; que fos objectiva, més que política, sotmesa a majories parlamentàries; que tingués dos nivells quant a la formació de funcionaris, etcètera. I, com a criteri, també hi afegiríem que ens agradaria que el Consell apliqués, i ens informés de la seva aplicació la qüestió de les incompatibilitats.

Irracionalitat també en el tema concursos i contractació pel que fa a l'accés a la funció pública. Veiem que el *DOG* —que en aquest tema a vegades es fa fins i tot divertit, quan parlàvem d'allò de l'aridesa dels documents oficials— és una espècie de granada després d'haver esclatat; una atomització molt gran de convocatòries sobre funció pública. Hi ha una gran quantitat de convocatòries, molts concursos puntuals: un auxiliar per allà, un col·laborador per aquí..., tot està dispers dintre l'Administració. No hi ha cap pla anual sobre places disponibles i convocatòries sobre aquestes places, com hi ha en altres Administracions.

Un ciutadà normal, senyor Alavedra, que vulgui solucionar el seu problema d'ocupació, per exemple, i tingui vocació de ser funcionari, ha d'anar a una informació pràcticament inexistent, molt difícil d'aconseguir, una informació que sovint és en els taulells de l'Administració, amb una publicitat rara, raríssimes vegades als mitjans de comunicació, i —permeti'm que li

ho digui— que, quan apareix en els mitjans de comunicació, apareix de forma divertida.

Miri, un diari de Barcelona, diumenge 18 de desembre: «Generalitat de Catalunya» —m'estalvio la Conselleria perquè no és un problema de Conselleria— «Concurs de mèrits per a la provisió de tres places...» Senyor Alavedra, en públic, quan es fa una prova, quan es va a la provisió d'una plaça es fa una prova, no un concurs de mèrits. I això està escrit, negre sobre blanc, i amb unes dimensions prou grans. Aleshores, això, potser que s'ho anoti perquè així la propera vegada els qui fan les convocatòries ho puguin esmenar.

Aquest ciutadà normal té poca publicitat en la convocatòria; té uns terminis molt breus, que ara s'han ampliat per pressions de representants del personal; està sotmès a una selecció que a vegades farà la mateixa Administració, o a vegades la faran empreses privades. Vostès han utilitzat empreses privades —li puc llegir la llista d'aquestes— quan es tractava d'empreses, d'entitats, que depenen de la Generalitat, hi ha contactes laborals, i, si no, a través de l'Administració. I seleccionen a través d'uns òrgans tècnics que, a part d'aquesta gran dispersió de concursos, estan jeràrquicament instituïts en línia amb la plaça que s'ha d'adjudicar. O sigui que el futur responsable del que quedà adjudicat està present amb una protecció propera a una paraula que he esmentat abans, quan això ens ho estalviàvem si féssim una convocatòria unificada, com fan moltes Administracions —la francesa, per exemple, senyor Alavedra; tant sovint l'he sentit admirar, jo també, amb raó, aspectes concrets d'aquesta Administració—, doncs, aquesta unificació de convocatòries.

L'adjudicació, ens temem que va molt sovint per personal que ja hi és, i que de vegades fins i tot —li podem citar exemples— es declara un concurs desert —malgrat que hi ha molts candidats—, quan ha resultat que hi ha un candidat que per una d'aquelles sorts venia de fora i ho ha fet millor que el que estava preparat per ocupar la plaça, es declara el concurs desert, fins i tot amb unes puntuacions realment sorprenents. Jo, aquí, volia fer ara una petita incursió en aquest món dels concursos, però intentaré fer-ho al més telegràfic possible i donant exemples al més puntuals.

28.IX.83, al *DOG* —no anem tan endarrere— parlem d'una convocatòria concurs de mèrits de nou places d'administratius. Primer, la definició dels llocs de treball és tota una paròdia la definició dels llocs de treball —vostè s'ho pot llegir—, però encara més divertit és la definició de les proves. Diu: «Tercera prova» —això és el que llegeix el ciutadà en el taulell— «específica per a cada lloc de treball objecte de la convocatòria. Zero a deu punts.» Específica per a cada lloc de treball, de zero a deu punts? Molt bé, me'n puc anar a casa tranquil; què m'he de preparar jo en aquesta prova?

Segona qüestió, convocatòria per a auxiliars administratius. Aquesta deu ser per a uns auxiliars molt ben preparats per un costat, i una altra per uns auxiliars molt poc preparats, perquè en la mateixa convocatòria a uns se'ls demana «atenció telefònica directa de les persones que consultin» —seran per tant, funcions properes a les de telefonista—, i als altres se'ls demana «coneixement dels Departaments de la Generalitat, les seves Direccions Generals i les funcions genèriques que els corresponen, i diria el mateix de les transferències: diversos nivells de l'organigrama de l'Administració autònoma, coneixe-

ment del rang de les disposicions i normatives de la Generalitat, coneixement pràctic dels principals tràmits de competència estatal, municipal o judicial...» En el mateix concurs, per al mateix tipus de categoria. Francament, un ha de ser un auxiliar administratiu molt preparat, potser amb beca del CIRIT en una Universitat estrangera, i l'altre deu ser un pobre que estava allà i que ha d'anar a atendre el telèfon.

Tercera —podríem continuar, no sé com anem de temps—: selecció d'administratius, dues places, la mateixa categoria, criteris diferents. Una altra qüestió... Bé, deixem-ho córrer perquè ens passàrem el temps..., si ho vol, després del debat anirem continuant en aquest apartat.

Nosaltres creiem que també podem parlar d'irracionalitat —no, senyor Alavedra, jo tinc mitja hora, vostè té el temps que vulgui— en la contractació. Sembla que en aquest tema sí que hi comencen a posar ordre. Això és un mèrit del Govern, i possiblement, en part, de vostè. Ja no hi ha aquest desgavell... No, li ho dic perquè un dels arguments que utilitza molt sovint Convergència i Unió —des del President Pujol fins al Portaveu de Convergència— és: El Grup del PSUC, és lògic, ho troba tot malament» I, és clar, sembla que aquí ens posem a parlar només que per a una part de la Cambra, per als mitjans de comunicació, per al públic, perquè sempre que fem discursos intentem distingir allò que s'ha fet, i allò que no s'ha fet. No sé si aquesta vegada el senyor Subirà o el senyor Pla tornaran a utilitzar l'argument, però, per si de cas, ja li avenço que estem parlant de coses positives i de coses negatives.

Bé, quant a la contractació, s'hi ha anat posant ordre, però ara es detecta un frau molt curiós en aquests darrers mesos; ara comencen a aparèixer amb més força que altres vegades —i en creix l'estadística— contractacions estranyes. Contractacions de tres mesos, que es van repetint en la mateixa persona, i està prohibit per la Llei, per la seva pròpia Llei, i que van renovant la contractació. Estudis i dictàmens que vam veure aquella opereta de fa pocs dies aquí, arran d'una interpellació del Grup Socialista sobre estudis i dictàmens, que va ser resposta per contestador automàtic puntualment, però sense entrar en el tema. S'aturen des de gener del 83 els col·laboradors tècnics, però continuen les contractacions als administratius i s'infla, sobretot, es va molt enllà, en les contractacions excepcionals. Nosaltres, criteris en aquest punt —perquè vegi que també intentem aportar-los— suggeriments: concursos generals, suspensió de la contractació administrativa fins que no haguem aclarit el tema de plantilles i ocupació de places per a transferits, separem i delimitem clarament els funcionaris del personal laboral, anem a un control de debò del personal eventual i de l'assessor —d'això, en parlarem en resolucions concretes— i anem a un control de les incompatibilitats.

Condicions de treball. Més irracionalitat. Vostè, aquest matí, ens ha dit: «Hem avançat molt en el tema dels horaris.» Sí, és cert, però en aquest mateix tema, capítol 2, hi ha gent que gràcies al capítol 2, quan vostès volen contractar algú que no es pot adaptar a l'horari, què fan? Contracte especial, horari partit i la retribució que li sembli. Manera de defugir el problema de l'homogeneïtzació.

Retribucions, cap projecte de modernització —ja ho sabem. No hi ha res sobre ofimàtica, buròtica..., paraules que sonen molt bé, però que sap vostè perfectament a què es refereixen, etcètera.

I aquí trobem —permeti'm que li ho digui— la joia del Consell Executiu, el tema de la Direcció General de Funció Pública.

Més d'un any sense Director General de la Funció Pública, senyor Alavedra, és un luxe... No, no passa res; és un luxe que es pot permetre el seu Govern. Nosaltres llegim que és una poca atenció cap a la funció pública. Que consti que el que nosaltres diem sobre aquesta Direcció no és imputable a cap persona, ni a un càrrec ni a un altre.

Una Direcció que per a nosaltres no té pràcticament cap capacitat de decisió. És una pura entitat intermediària entre el Consell Executiu i la funció pública. En castellà, en diuen —jo no sé l'expressió en català— un *correvedile*.

Per exemple, desgavell que emana d'aquest estat tan handicapat de la Direcció; desgavell absolut quant a senyalització de dies de festa; instrucció sobre vacances de l'estiu a finals de juliol; el 15 de juny s'arriba a uns acords sobre determinats temes que afecten el curs escolar, com per exemple els funcionaris que tenen fills de menys de sis anys, i s'han aprovat fa pocs dies —suposo que per a aquest debat—, s'han publicat, poc afectaran ja el curs escolar. Acords que s'arriben a aquesta Direcció sobre proves, i que igualment —i ara lamento molt no trobar... Acords que arriben sobre proves, estudiant l'oferta d'ocupació pública trimestral o semestral; concentració de les proves; publicitat en els diaris de les convocatòries, etcètera. I es diu, a la Direcció, que se'ls contestarà el mes de setembre. Encara estan pendants de la resposta.

Bé, doncs, potser caldria que si vostès han creat un òrgan —nosaltres encara l'hauríem potenciat més— que es diu Direcció General de Funció Pública, actués com a Director General de Funció Pública, negociés, prengués acords, sense necessitat que ningú no hagués de donar suport, tan dilatori, d'aquestes qüestions.

I anem, a l'últim, al tema de l'Administració, dels treballadors, i de la societat. Amb els treballadors, senyor Alavedra, vostès dialoguen en pla de conversa; no negocien o hi negocien des de fa molt poc; no hi ha pràcticament reconeixement de la presència sindical a l'Administració pública a Catalunya. Vostès no han pres, jo ho crec, ni una sola mesura de foment de les organitzacions sindicals. Com amb aquella tesi, que a vegades ha dit algun ideòleg proper al seu partit, que les organitzacions sindicals són un mal evitable; no, són una entitat representativa important en el si de l'Administració. No s'ha fet cap negociació fins ara, o s'ha fet..., perdó, del mes de maig, quan ja l'actual Govern de l'Estat va iniciar i va concloure uns acords amb la funció pública. No s'han convocat eleccions sindicals, i vostè em dira: «Hi ha l'informe jurídic que ho impedeix.» No, senyor Alavedra, jo també tinc un informe jurídic que ho permetria. Tornem a estar en aquell marc on vostè diu «dificultats polítiques i tècniques» i jo li dic «possibilitats, si més no, d'anar a un procés representatiu de la funció pública».

I ara, darrerament, se'ns despenen amb una Comissió Interdepartamental de Funció Pública —un dels acords que a mi em va sobtar del resum d'acords del Consell Executiu—, que només diu que el Director General de Funció Pública es reunirà amb els Secretaris Generals pel fet de considerar projectes normatius, condicions de treball i activitats de formació. Això i res, respecte al problema de personal, és el mateix.

A l'últim, sobre la societat, ara sí que podem parlar ja de fets

concrets. Sí que han posat els peus en l'Administració de la societat quant a la informació i participació del ciutadà: les oficines de benestar social, però aquest tema valdria més que el deixéssim de moment de banda, perquè el tornarem a tocar d'aquí a pocs dies en aquest mateix Ple, en una interpellació.

Criteris sobre aquest tema, senyor Alavedra? Per a nosaltres, s'hauria d'anar a un impuls, dins de les competències de l'actual Consell Executiu, dels drets dels funcionaris; s'hauria d'anar a afavorir la implantació sindical, s'hauria d'anar a buscar formes de corresponsabilització dels treballadors, sigui en comissions paritàries sobre temes de consulta en els Departaments, sigui amb la participació dels treballadors, que queda purament en una redacció implícita en la Llei de Mesures Urgents. S'hauria d'anar a una vertadera negociació.

En resum, senyor Alavedra, i com a conclusió, nosaltres creiem, quan ens fem la pregunta de si Convergència i Unió i el seu Govern han complert o no sobre aquest tema —pregunta que vostès estan responenent ja amb aquesta campanya pre-electoral—: «Nosaltres podem dir que hem complert el nostre programa electoral». Però, sap què deia el seu programa electoral sobre la funció pública i l'Administració? Deia dues ratlles: «Una Administració racional i catalana». Un programa ben curtet. Jo crec que no l'han complert ni en un cinquanta per cent, i, per descomptat, no en el primer dels qualificatius; potser, en el segon.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, el senyor Rafael Ribó, senyor President i senyores i senyors Diputats, té, efectivament només trenta minuts —no és culpa meua, és un mandat del Reglament—, però com que ha utilitzat un ritme d'ametraladora, ha dit, realment, moltes coses, molt seguides, i és difícil la contesta. Jo, el que li volia dir, senyor Ribó, és que, quan vostè diu que el senyor President de la Generalitat o el Portaveu del Grup, senyor Subirà, sempre diuen: «Ja està aquí el PSUC, criticant-ho tot», no ho diu només el Molt Honorable President de la Generalitat, el senyor Subirà o jo mateix; ho diuen el seus electors, perquè les enquestes que vostès publiquen, doncs, jo les llegeixo i me les crec, i quan diu: «Aspectes negatius del candidat del PSUC a la Presidència de la Generalitat, senyor Antoni Gutiérrez: ...hipercriticisme i negativisme total» (*Rialles.*) Aleshores, el Molt Honorable President de la Generalitat i el senyor Subirà, quan els diuen que no ho critiquin tot, els fan un favor; volen que tinguin més vots (*Rialles.*) I vostè, a més a més, sap que jo li he dit moltes vegades que és un especialista d'aquest «hipercriticisme», perquè ara se la carrega el senyor Antoni Gutiérrez Díaz, que té, en aquests moments un criticisme més aviat constructiu, perquè l'hipercrític és vostè.

En el començament del seu debat, com que m'ha enviat algunes floretes, jo he pensat: «Mira, els resultats de l'enquesta» (*rialles i remor de veus*), però, immediatament després, hem tornat a la de sempre: hipercriticisme, senyor Ribó. Bé, jo, de tota manera, intentaré contestar, perquè, de tota manera, sí que haig de dir que hi han hagut molts temes interessants i constructius en la seva intervenció.

Els criteris que vostè diu que ens manquen, bé, els vam aprovar en el Consell Executiu, els vam enviar a aquest Parla-

ment, i jo, aquest matí, els he ratificat; el senyor Luna, en la seva intervenció, m'ha dit que els havia repetit pràcticament tots, i són els nostres criteris. No digui que no tinguem criteris; tenim els nostres, i estan en coneixement d'aquest Parlament. D'altra banda, li volia recordar que el tema de la funció pública és un tema que s'ha reservat el Parlament per legislar en el seu article 108, i que és de ponència conjunta. El que passa és que aquestes ponències conjuntes en temes tan importants com el règim local o com la funció pública, que semblava, realment, una gran troballa d'aquest Parlament per fer una política d'unitat en l'aspecte legislatiu, a hores d'ara, doncs, s'imputen al Govern, i aleshores, el Reglament, en aquest aspecte, o ha estat inoperant o els Grups han estat poc actius, però, realment, no ha funcionat.

Jo crec que el victimisme, nosaltres no el fem, i jo aquest matí no he fet victimisme. Jo he parlat d'amenaques, perquè són presents; la LPA existeix, i la LPA és el que queda de la LOAPA: és, per tant, segons sentència del Tribunal Constitucional—, constitucional, l'acatem, evidentment, però això no vol dir que no puguem tenir un criteri polític de dir que, en el tema de la funció pública, realment, la LPA limita, com limita o pot limitar el Projecte de Llei de Mesures Urgents, Projecte de Llei que nosaltres estem negociant i sobre el qual estem dialogant amb el Govern de Madrid.

Vostè ens critica no haver legislat prou sobre la funció pública. Hem fet tot el desplegament de la Llei Quatre. Vostè, jo recordo que en intervencions anteriors, aquest era el punt principal de les seves crítiques, que no haguéssim desplegat tota la Llei Quatre de Mesures Urgents de la Funció Pública; avui, aquesta crítica no l'ha pogut fer: senyal que l'hem desplegat i que hem produït tots els decrets de desplegament d'una llei que em sembla que ha estat important i que ens ha permès, en la funció pública, d'actuar i de preparar les reformes, el camí per a la propera llei de la funció pública que tindrem.

Però, en canvi, d'altra banda, ens critica que legislem en certs temes, com, per exemple, el projecte de llei de cos de llet-rats o el projecte de llei d'interventors —projecte de llei en el qual, si jo no vaig equivocat, en l'esmena a la totalitat que es va presentar, vostè es va apuntar en contra i, per tant, van votar a favor d'aquest projecte de llei, o que es vegés—, aquesta és la informació que jo tinc.

I, per tant, vostès, en principi, estaven d'acord que es legislés sobre el cos d'interventors. Que no és un tema d'influència d'un cos especial sobre el Consell Executiu perquè legisli sobre un tema determinat? No, senyor Ribó, no, no! No fem sempre aquestes interpretacions de grups de pressió que tenen prou força per fer anar el Consell Executiu en un sentit determinat. És, senzillament, perquè responia a una necessitat clara de la Conselleria d'Economia i Finances.

Vostè ha dedicat part de la seva intervenció a un tema d'organització territorial. Tots dos sabem que el tema de l'organització territorial està pendent en aquest Parlament. Sobre aquest tema, sí que nosaltres hem donat els nostres criteris. Hem donat el criteri de restabliment de les comarques de la Generalitat Republicana. És un criteri, i em sembla que és un criteri assenyat. I, a més a més, que la comarca sigui un ens local autònom preferentment de serveis i de serveis supramunicipals, i amb delegacions provinents de les Diputacions i de la Generalitat, i, a més, hem previst un sistema de

de finançament.

I de províncies i de vegueries, o de la possible coincidència entre províncies i vegueries o de Catalunya província única, nosaltres no en parlem, en aquest moment, perquè creiem que, primer, hem d'avançar en la comarcalització, i aquests són els nostres criteris. Que vostè tampoc no hi estarà d'acord? Està en el seu dret, de no estar-hi d'acord, però no digui que no els hem aportat. El mes de gener els vam portar a aquest Parlament. Que són criteris que li semblen molt reduïts, petits? Creiem que són els factibles, en aquest moment, i en això no s'ha avançat. D'altra banda, hi ha Grups —altres Grups d'aquesta Cambra— que han expressat els seus criteris. S'ha parlat de cinquanta comarques, de moltes més comarques... Bé, és un altre criteri. S'ha parlat d'una cinquena província; és un altre criteri, per cert, enormement polèmic, pel que estic veient i pels debats als quals assisteixo, que només sembla acceptat per la possible capital d'aquesta cinquena província, però, vaja, no m'hi fico; però, aleshores, aquí, convertir un debat sobre la funció pública en un debat sobre l'organització territorial... Bé, és un tema potser tan important com aquest, però és un altre debat.

Aleshores, jo, el que li he dit és que en la descentralització, en la desconcentració, aquest és un tema que té una importància, que té una incidència, com la té el projecte de llei de bases de règim local, que no està elaborat i que definirà les competències dels ajuntaments, i que ens permetrà de veure quines competències nosaltres podem descentralitzar en els ajuntaments, i això no és presentar amenaces de Madrid —que ja he dit, contestant el senyor Luna, que, en aquest tema, no hi volia entrar—; això és expressar realitats. Escolti, les bases de l'Estatut de la Funció Pública són fetes o no? No són fetes. Les bases de règim local són fetes o no? No són fetes. Nosaltres hem de legislar dins del marc d'aquestes bases en un tema i en l'altre, sí o no, segons l'Estatut? Doncs, ja està! Això no són amenaces, això són realitats.

Vostè, en algunes frases d'aquelles que volen ser punxants, que normalment no es contesten, però que crec que sí que s'han de contestar, ha dit: «Vostès tenen un mimetisme de l'anterior règim». Home, miri, escolti, això és una frase que queda molt bonica, però, en tot cas, digui «un mimetisme de l'organització actual de Madrid». No ens parli de l'antic règim, perquè en l'antic règim no existia la Generalitat, no existia l'autonomia, i, aleshores, si hi ha mimetisme de l'antic règim, resulta que el tenim Madrid i nosaltres. Vull dir que són d'aquelles frases que queden bé, però que deixen en l'ambient un aire..., bé, que no correspon a la realitat.

Plantilla orgànica i plantilla pressupostària. Vostè parla de diferències entre plantilla orgànica i plantilla pressupostària. Diu: «Quines són les places previstes a la plantilla orgànica?» Escolti, senyor Ribó, les plantilles orgàniques estan en aquest Parlament, des de fa mesos; és qüestió d'estudiar-se-les. Estan totes detallades. Vostè hi estarà d'acord o no, vostè dirà que hi ha una previsió excessiva, però no em digui on estan les places de la plantilla orgànica, perquè, precisament la plantilla orgànica és la determinació de totes les places de la Generalitat. Es tracta, no de fer resolucions demanant que presentem documents; es tracta, després, de mirar-se'ls, aquests documents, de mirar-se'ls una mica, per no sortir aquí tornant a demanar unes coses que nosaltres ja hem enviat.

I, després, diu: «I la plantilla pressupostària», són setanta-dos mil o setanta-quatre mil, «on és?» Senyor Ribó, és en el pressupost que vostè ha votat o no ha votat —més ben dit, l'ha votat sí o no, però l'ha votat! I això és un tema de pressupost. I la diferència entre la plantilla orgànica i la plantilla pressupostària és qüestió de mirar-se les plantilles orgàniques i de mirar-se el pressupost, i no és qüestió de frases.

Vostè diu que en el *DOG* només surten nomenaments i cessaments. Una exageració, senyor Ribó. Això, no s'ho creu ni vostè. Això és una frase que pot quedar bastant bé, però jo li demanaria —o li ho faré, ja que diu que jo tinc tants mitjans administrativo-financers—, li faré un estudi dels nomenaments i els cessaments perquè vostè els pugui llegir en un minut. No li prendré gaire temps, perquè, de cessaments, almenys, no n'hi ha tants com vostè diu.

Paper fonamental de l'Escola en la selecció de funcioaris. Jo he dit, efectivament, que l'escola havia de tenir aquest paper fonamental, però que l'havia de tenir en la selecció de funcioaris, no en la selecció de contractats, i que, l'Escola, el que havia fet a partir d'un determinat decret, era tenir un representant en tots els òrgans tècnics de selecció. Per cert que, quan em parla de l'Escola, jo ho voldria comprovar, però em sembla que vostè em parla d'un pressupost de quatre-cents milions comparat amb els tres-cents cinquanta milions de l'INAP, i em sembla que fa un error, perquè el pressupost de l'Escola és de cent quaranta-sis milions. És un error en el qual tots podem incórrer —ho dic de memòria, eh?, però em sembla que és així.

Aleshores, vostè, quan em parla del model de l'Escola, em compara amb l'INAP, que fa deu vegades més cursos. Jo, aquest matí, de l'INAP n'he parlat expressament per això. Vostè, senyor Ribó, que no vol que fem mimetisme de l'Administració central, que fins i tot la compara amb l'antic règim, o ens compara amb l'antic règim, vostè vol que la nostra Escola sigui l'INAP? Perquè, aleshores, jo ja no hi entenc res. Perquè m'agradaria que veiés els cursos que fa l'INAP. Jo me'ls he mirat, i la gran Escola, la gran institució, la màxima institució que fa l'INAP, fa uns cursos per a auxiliars administratius que, quan els fem aquí, vostè ens diu que l'Escola fa riure. Aleshores, això ho hauríem de mirar. I, és clar, en el tema de l'Escola hem d'evitar equívocs, perquè l'Escola d'Administració Pública, mentre pugui oferir una plaça de contractat, per tant, inestable, a menys de noranta-mil pessetes, no serà el somni que tenim tots que sigui l'ENA francès. No ho serà, perquè a l'ENA s'hi entra abans dels vint-i-cinc anys, per una oposició rigorosa; són dos anys d'estudi, i m'agradaria que llegís les assignacions dels estudiants de l'ENA quan aproven i a quines places de l'Administració francesa van i quines carreres administratives se'ls ofereix.

Aleshores, la categoria d'una escola està en funció del que ofereix l'escola, i vostè, si tota la seva gran política sobre l'Escola és, en aquest moment, dir que faci els cursos de l'INAP, jo, de debó que ja no hi entenc res, si no és el tema aquell de l'hipercriticisme.

Incompatibilitats. Miri, sobre el tema de les incompatibilitats, en un moment determinat, em sembla que era el Diputat senyor Prats, va presentar una esmena al pressupost, devia ser de l'any 82, si no ho recordo malament, (*L'I. Sr. García indica l'any correcte a l'H. Sr. Conseller*) o el 81 —gràcies, senyor García—, del 81, en el qual ens proposava un sistema d'incom-

patibilitats. Em va tocar contestar-li a mi un tema difícil com és el de les incompatibilitats, i, aleshores, li vaig parlar de les remuneracions dels funcionaris, de la plurioocupació, de les jornades de treball en altres Administracions, o, més ben dit, en empreses privades, potser, i tot aquest tema de remuneracions, que fins que no hi hagués una revisió de la remuneració dels funcionaris i una racionalització, atacar el tema de les incompatibilitats amb grans decisions era posar els funcionaris en una situació molt difícil.

A mi, el que m'ha agradat és que el senyor Moscoso, en el Congrés de Diputats, donés exactament aquests arguments per frenar tot el tema d'incompatibilitats i per presentar un nou projecte de llei que avui dia està en el Congrés de Diputats aportant racionalitat al tema. I nosaltres, la Generalitat, amb aquesta prudència que tan sovint se'ns critica, doncs, vam fer això, i hem fet això, i estem esperant la legislació general sobre aquest tema i els criteris per veure com els apliquem aquí o com fem els nostres. Però, en tot cas, no crear una administració que ja té el trauma de passar de l'Administració central a l'autònoma; crear, al mateix temps, tota una sèrie de traumes addicionals, que això ha estat el nostre criteri fonamental i que això ha tingut els seus resultats. I nosaltres hem fet fer una sèrie de declaracions, que sumen 8.729 i que afecten possibles incompatibilitats, però estem pendents de resoldre això d'una manera racional i perfectament lligat amb els horaris, amb la valoració de llocs de treball i amb la remuneració, que aquest és el tema principal.

La publicitat. Vostè diu: «quan un home vol fer —o una dona—, una carrera administrativa, o funcional, quins mitjans té?» Home!, el que vol fer una carrera, vull dir, sap que això surt en el DOG i que, a més a més, hi ha vint dies i si no es procura el DOG és que té poca vocació, realment, de fer una carrera, el que se'n diu una carrera funcional. Vull dir, el tema de la publicitat és un tema normal de publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* i en els diaris, molt bé..., bé, en parlarem. Vull dir que no cal, en aquest tema, exagerar perquè són unes publicitats normals que es fan, que hi ha vint dies, i la persona que està interessada a fer aquesta carrera ho troba, i ho troba fàcilment i, a més a més, hi ha una oficina d'informació a la Generalitat —el famós telèfon— que a això respon i li asseguro que respon perfectament.

Homogeneïtzació: bé, vostè ens parla de les centrals sindicals, amb què nosaltres conversem i no dialoguem. Aquesta diferència semàntica, vull dir, també me l'explicarà, ja que es veu que en els passadissos hem de parlar de molts temes, doncs, vostè me l'explicarà, perquè realment nosaltres hem tingut uns diàlegs, unes negociacions, unes negociacions que s'han trencat, unes negociacions que s'han reprès. El Director General de la Funció Pública ha fet un gran esforç, ha dialogat, ha dialogat bé, ha resolt bé aquest tema, jo he rebut també les representacions sindicals i hem arribat a un acord el 22 de juny, que finalment Comissions Obreres no va signar, UGT tampoc, la CSIT tampoc. Vostè em dirà «són els grans sindicats», d'acord, però que després han acceptat la seva aplicació i que després en tot el següent això—jo he vist les persones d'UGT i de Comissions Obreres i he parlat amb ells— s'ha anat aplicant i no hi ha hagut conflictes greus, i aquests acords del 22 de juny han funcionat i han fet avançar l'homogeneïtzació. I aquest és un fet, l'han fet avançar poc o molt, però l'han fet avançar. Hi

ha hagut diàleg amb les administracions sindicals, i no ens proposi vostè quan el precepte constitucional no està desenvolupat, quan no s'ha fet a nivell de l'Estat ni s'ha fet enlloc, que nosaltres aquí, a Catalunya, fem unes eleccions sindicals, perquè això no és seriós.

D'altra banda, vostè fa unes referències que m'agradaria que concretés, perquè, quan diem, quan parla del menyspreu pels sindicats que nosaltres respectem com a partit —el Grup que ens dóna suport—, com el Grup democràtic que és i com a Govern democràtic que som, el màxim respecte pels partits polítics i pels sindicats, vostè no ens faci una frase contra els sindicats i que ens digui un ideòleg proper a Convergència. Escolti, citi'l, primer per saber si és ideòleg, si és proper a Convergència o proper a qui, i si és un ideòleg proper a Convergència, bé, llibertat d'expressió, però no és el pensament de Convergència. (*Rialles.*)

Jo li prego que, a més a més, si realment coneix el nom d'aquest ideòleg i no se l'ha inventat sobre la marxa, que el cités. (*Remor de veus i rialles.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Alavedra, aquí l'hipercrític ha estat vostè, i exagerat. Vostè em diu que jo he dit que al DOG només surten cessaments, textualment ho ha dit, i jo no he dit això, he estat dos minuts buscant la precisió per dir-li que s'aproxima al 50%. Ho ha doblat: exageració.

Vostè diu que jo he dit que es fan a l'INAP deu vegades més cursos que a l'Escola. He parlat, com a molt, de cinc vegades; doble.

Vostè diu que jo he dit «on són les plantilles orgàniques, on són les plantilles pressupostàries?». Es veu que les preguntes que li he fet, les hi he fet malament, em dec expressar malament. Li he dit, li he dit —i el senyor Cullerell potser em dóna la raó una vegada—: «on són aquests deu mil llocs que hi ha entre el 84 i el 74». Això li he preguntat. No fem trampa una altra vegada; ha tornat a fer la trampa que practica molt sovint, també amb encert, el senyor Subirà: «Com exagera!» No. Cenyim-nos a les paraules. Vol preguntes concretes? Vostè, sembla que abans de les preguntes vol les respostes, les respostes de l'enquesta. Vol que li llegeixi el que diuen sobre el senyor Pujol a l'enquesta? Vol que llegeixi? (*Rialles.*) Ens divertiríem molt, eh?, però potser arribaríem a respostes una mica tràgiques, una d'elles que «la Generalitat és un cos burocràtic que no serveix de res» I aquesta és de les coses que a mi, com a ciutadà de la terra de Catalunya, em puny més, que algú de Catalunya ho pugui pensar això.

Aleshores, jo crec que nosaltres, en la nostra intervenció, hem ..., i li estalvio moltes respostes, que també podríem anar a buscar el divertiment, que m'ha semblat que potser era provocat pel que ha dit abans el senyor Luna, que estàvem molt avorrits aquí. Jo li dic que a cada crítica que li he fet li he proposat una alternativa. Ràpidament, sense estendre'm —pel temps i perquè com a Grup d'oposició havia de puntualitzar al màxim la crítica, perquè, si no, em podia contestar «són infundades»—: Escola d'Administració Pública a Catalunya, ponència conjunta a partir del 83, a partir del 83 i a mitjan 83 o principis del 83, avançat ja el 83. Bé, governs del 80, senyor Alavedra. Anem a veure els cursos que ha fet l'Escola? Els llegim? Vol

que llegeixi els títols? No, no, ja els sap, no? Ha dit els números i, si vol, jo li donaré els títols que són més divertits. Vostè creu que aquests són els cursos que feien falta a Catalunya en aquesta etapa d'autonomia? Segona pregunta —la primera, les plantilles, la segona és aquesta. Contesti-me-la, si us plau, de debò, sense exagerar, digui-m'ho si aquests són els cursos Hipercríticament li demano si aquests són els cursos que necessita l'Escola de Catalunya. (*Rialles.*)

La publicitat, parlem-ne. La legislació: «per què legislem?», diu vostè. Bé, vostè interpreta, quan vol, que pot legislar i, quan vol, que no pot legislar. Aquesta és la meua sorpresa, no és només els interventors, en què nosaltres donàvem alternativa als cossos d'interventors. Serveis jurídics, senyor Alavedra, per què ho han retirat dues vegades? Per què un cos especial per a serveis jurídics?

Sobre el tema dels criteris territorials: senyor Alavedra, jo he parlat d'organització de l'Administració de la Generalitat no pas per dèria de partit o de Grup, n'he parlat perquè el mandat del Parlament diu «debat sobre l'organització de l'Administració i la funció pública». És potser vostè que no es llegeix no ja ni les plantilles, ni els mandats del Parlament, senyor Alavedra. Diu això textualment el mandat. Doncs, era sobre això que havíem de debatre. És cert que, l'accent, el posem tots a la funció pública perquè és el tema més extens i sobre el tema que hi ha coses més concretes, traient les dues qüestions. Llegeixi els mandats que adopta aquest Ple.

Sobre aquest tema li vull recordar que el juny del 80 el nostre Grup va presentar una proposta de restabliment provisional de les comarques del 36, per anar a redefinir-les i vostès van dir que no. I ara surt amb les comarques del 36 tres anys més tard? Tres anys més tard surten amb la mateixa proposta, però no ja com a provisional, les volen definitives.

Podríem parlar d'exageracions sobre les afirmacions de mímesis, dels criteris de plantilla.

Anem a la publicitat, senyor Alavedra. Vostè diu que és una publicitat normal que surti la convocatòria del DOG, que li diguin al ciutadà que vagi al taulell a buscar la llista —les bases—, que quan hi va es troba —com li he llegit— que les bases són, per a aquest tema concret, les específiques de la plaça. Es queda amb un gran interrogant. Aquí vam fer una pregunta al seu Govern, que em va contestar el senyor Conseller Adjunt a la Presidència, que em va reconèixer que era illegal el que havien fet —és en el *Diari de Sessions*— i que vostè va dir —i li va passar perquè em contestés— «ja ho rectificarem». Encara estem esperant que ho rectifiqui i ho han anat practicant. O sigui que el ciutadà normal es queda sense saber la informació si no va al taulell —hi pot anar, és a dir, pot anar allà fins al servei concret— i al damunt —a més a més, un ciutadà normal el DOG rarament el llegeix, surt més aviat en altres administracions la convocatòria als diaris— però si va al taulell al damunt es troba que les proves que ha de preparar no sap de què van, sovint, en aquestes proves. Això és publicitat normal? Bé, senyor Alavedra, el que venia a dir-li és que no crec que vostè fes aquesta publicitat normal en la propera campanya electoral.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la intervenció del Grup Socialista.

En nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor

Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, faré un esforç per mantenir la cordialitat i l'esperit irònic que s'ha mantingut en la darrera intervenció i intentaré fer un esforç de precisió, al màxim, perquè no pugui donar lloc a equívocs en la rèplica per part del Consell Executiu.

El debat sobre l'organització política i administrativa de la Generalitat i funció pública, per a nosaltres, és un debat que s'inscriu en el necessari balanç que cal fer de quatre anys d'actuació del Consell Executiu en relació amb aquesta tasca important. Tots els que hem cregut en l'autonomia sempre hem defensat que l'autonomia volia dir capacitat d'autoorganització, ser capaços de fer una administració més eficient, ser capaços de fer una administració en què el servei públic fos superior al que donava una administració de matriu centralista i, lògicament, apropar aquest servei públic al ciutadà.

Això obligava al plantejament d'uns principis clars polítics i administratius, a una idea de bon inici del que calia fer i del que calia desenvolupar en aquest període, perquè aquí traurem la primera conclusió: el Consell Executiu ha disposat d'un xec en blanc per tal de dur a terme l'organització política i administrativa de la Generalitat, primera conclusió. Per tant, els fonaments bàsics i les orientacions polítiques i administratives bàsiques del que havia de ser la construcció de l'autonomia de Catalunya, els ha disposat el Consell Executiu al llarg d'aquest període.

Difícilment ens trobarem en altres períodes històrics en què tindrem aquest marge de llibertat, perquè els marges de llibertat, òbviament, es desenvolupen quan hi ha capacitats per a exercir-la i, sobretot, quan comencem una estructura de bell nou.

En relació amb l'últim tema de què ha parlat aquest matí el Conseller de Governació, que era el que feia referència a l'organització política administrativa, a mi m'agradaria tractar-lo en primer tema, perquè crec que és el tema fonamental.

Observacions que nosaltres fem en relació amb aquest ampli marge de llibertat que ha tingut el Consell Executiu. Aquest marge de llibertat s'ha exercit sempre sense cap idea clara d'on s'anava. I vull fer les següents consideracions.

Primera consideració: s'ha fet un desenvolupament de cadascun dels Departaments de manera autònoma, cada Departament ha anat restructurant-se progressivament, multiplicant-se respectivament, fins i tot hi havia algun Departament que preveia un servei territorial que trencava el marc provincial; hi ha hagut, per tant, una política d'espontaneïsmes de Departaments no dirigida ni per la Presidència de la Generalitat ni dirigida per ningú. Per tant, explosió de voluntats disperses de cadascun dels Departaments, què vol dir? Que no hi ha hagut una iniciativa política d'ordenació del que havia de ser el desenvolupament dels Departaments.

Segona consideració que es pot fer després d'aquesta primera: quan es parla d'una plantilla orgànica, car tots sabem que històricament la plantilla orgànica serveix perquè aquelles administracions centenàries, desordenades, descontrolades —i l'Administració espanyola pre-democràtica és, evidentment, un bon antecedent per estudiar—, convenia fixar unes plantilles orgàniques per evitar el creixement exponencial del funcionariat i de la burocràcia d'un país. Per tant, evidentment, el que calia era contenir el que era un creixement desordenat. La

plantilla orgànica plantejada pel Consell Executiu havia de ser l'esquema polític i administratiu fonamental de com pensem nosaltres estructurar l'autonomia de Catalunya i, curiosament, el que s'observa és, veiem que hi ha una actuació dels Departaments dispersa. Aquesta actuació es multiplica perquè la plantilla orgànica s'elabora sobre la base de cadascun dels Departaments i amb reivindicacions de cadascun dels Departaments, la qual cosa no serveix d'element racionalitzador, sinó que el que es fa és elevar el sostre potencial del creixement de la nostra burocràcia.

Què vol dir això? Que segons els nostres càlculs entre partides pressupostades, per tant, plantilla que figura en el pressupost, i en això vull dir-li, molt clarament, que és molt diferent de la realment contractada —i tots sabem que aquest Consell Executiu, quant a contractacions i inversions, el mes de desembre, acostuma a ser el 40%—, del 50% o el 60% del que es fa en tot l'any, però que nosaltres ens basem en la informació que tenim de plantilles pressupostades.

La diferència amb la plantilla orgànica ens donaria un diferencial que significa un cos addicional de vint a vint-i-cinc mil milions de pessetes, nou. Per tant, la plantilla orgànica no és res més que l'expressió de reivindicacions dels Departaments de la Generalitat que s'expressen a través de la seva voluntat d'autoorganització dispersa de cadascun dels Departaments.

Tercera valoració: els principis de descentralització en altres administracions inferiors a la Generalitat —i quedi clar que el Consell Executiu és, evidentment, l'Administració per excel·lència de tot Catalunya— s'han d'obrir amb una política de diàleg i, sobretot, fonamentar-se a establir criteris de descentralització que es basin en el principi que un servei públic pot ser dut a terme millor per administracions inferiors. Aquí, sovint, hi ha hagut més la voluntat d'actuar com un ajuntament gran que com un govern nacional de Catalunya, en el sentit d'entendre que un conjunt de competències traspassades de l'Estat a l'autonomia podia contemplar-se, sobre la base d'estudis que ho demostrassin, que el millor servei públic podia haver estat, sense cap mena de dubte, el servei a través de l'Administració local.

Quarta consideració: la política de desconcentració. Què observem nosaltres en tot el que és aquesta organització política administrativa? Observem en un principi elemental, que és el principi del provincialisme administratiu, la còpia mimètica de ministeris, conselleries i el seu desenvolupament en direccions generals i serveis. Hi ha un principi inspirador, que és el principi inspirador de la mateixa organització a nivell de l'Estat. Això és dolent, perquè ha comportat un conjunt d'errors en el que és la mateixa estructura administrativa de la Generalitat, però també és dolent perquè ha comportat complementàriament un elevat grau de centralisme a nivell de Barcelona als serveis centrals, i avui es pot afirmar que, fins i tot el nivell d'autonomia dels serveis provincials, que és com actua el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, és fins i tot inferior al d'èpoques anteriors, en el sentit de capacitat operativa de prendre decisions.

Però el tema més important és que no es fa un plantejament de desconcentració que trenqui el marc provincial. Aquí, en plantilla pressupostada, possibilitat de contractació de quatre mil persones i escaig. Quines persones estan ubicades, penses en el que seria una alternativa que superés l'estricta marc

provincial? S'ha fet alguna valoració del que hauria estat una política moderna i positiva d'apropament de l'Administració al poble, que amb uns efectius molt limitats hauria permès, evidentment, que homes i dones de les comarques de Catalunya tinguessin la interlocució de l'Administració prop d'ells? Per preguntar, per saber tot un conjunt de serveis que avui ofereix l'Administració pública, no dubti, senyor Macià Alavedra, no dubti el Consell Executiu, no dubti el President de la Generalitat —que no hi és, i seria convenient que hi fos, sens dubte— que amb cent persones col·locades estratègicament en el país hi hauria una millora de servei al ciutadà, que permetria trencar amb les irracionalitats de desplaçament al que són les capitals de província avui.

Cinquena consideració: l'estructura de comandament. L'estructura de comandament, com està prevista, com s'ha desenvolupat? Jo vull dir-los que vostès han esgotat l'estructura de comandament prevista de forma dispersa per a cadascun dels Departaments. I aquí no s'ha produït aquella política, que hauria estat molt beneficiosa, d'intentar garbellar al màxim les potencialitats que oferia el personal transferit, sinó que s'ha anat a la via de contractes administratius que han pogut donar sortida a les necessitats dels 1.110 càrrecs de comandament que el Consell Executiu ha fet en aquests quatre anys, i això sí que és molt més important que els aspectes quantitatius estrictament del que són personal contractat i personal transferit, perquè aquests són aspectes qualitatius, aspectes transcendents que, poc o molt, el que assenyalen és l'estructuració del comandament de l'Administració autonòmica.

Aquí podríem parlar de la proporció entre contractats i transferits, que s'ha fet en els càrrecs de comandament. Podríem veure com s'ha fet una política de comandament equivocada. Crec jo que en tot el que ha estat la política de contractació de la Generalitat hi ha una proporció d'1 a 3 en relació amb el conjunt dels contractats; és a dir, s'ha fet una política, per tant, de contractació en què ha anat dirigida una de cada tres persones a la via del comandament, i realment no s'han aprofitat les potencialitats que hi havia a altres administracions del personal transferit.

I la proporció, evidentment, que s'observa en estimacions fetes per nosaltres és que els càrrecs de comandament són, bàsicament, detentats en un 75% pel que són contractes administratius.

Sisè aspecte: no s'observa una coordinació horitzontal de les decisions de la Generalitat, tema greu. Pot haver-hi un bon director de funció pública, pot haver-hi un bon Conseller de Governació, però és evident que no hi ha uns principis inspiradors que manin sobre el conjunt dels Departaments, i les mesures que aquí s'han aplicat i que s'han descrit avui no són res més que mesures voluntaristes, mesures d'interrelació de Departaments, que no expressen la voluntat de comandament sobre el conjunt de la Generalitat de Catalunya, de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Temes tan importants com són els pressupostos, la funció pública, l'organització administrativa són temes que han de ser tractats al més alt nivell perquè puguin vincular el conjunt dels Departaments i puguin crear, per tant, prioritats d'ordre econòmic i prioritats d'ordre organitzatiu. Això són principis de les administracions modernes, principis fonamentals, i, per tant, ubicar la funció pública o ubicar decisions pressupostàries, com es fa, especialitzades en

una Conselleria, no permet que el Consell Executiu expressi les seves prioritats econòmiques i les seves prioritats quant a organització administrativa.

Setè punt —i aquest greu, des de la nostra perspectiva democràtica. En una administració nova és important que hi hagi una separació nítida entre el que són els càrrecs de responsabilitat política, els càrrecs de confiança política i la resta de funcionaris. Hem observat, al llarg de tots aquests anys, com desenes de persones amb càrrecs de comandament expressaven idees polítiques pròpies del partit que estava al Consell Executiu. Això té uns efectes molt greus, perquè, si no hi ha una nítida separació entre la responsabilitat política i la responsabilitat funcional, el que fem és polititzar l'Administració i crear un malestar i unes tensions permanents en un cos d'administració que ha de ser absolutament neutral, mani qui mani, i absolutament disposat sempre a servir les directrius polítiques que emanin del poble de Catalunya en cada moment històric.

Crec que aquest tema és transcendental, i podríem veure una quantitat de caps de serveis —ja no diguem els caps dels Serveis Territorials, que segons els mitjans de comunicació es dividien en un 80 a 20 entre Convergència i Unió, ja no entrem en aquest tema—, amb responsabilitats específiques, que, evidentment, han demostrat clarament que tenien posicions partidistes i, així, les expressaven a través dels mitjans de comunicació. Això no és bo, i aquí ens podríem estendre molt.

A l'últim —dins d'aquest apartat—, no hi ha, en cap moment, una definició ni legal ni explicitada, ni un disseny mínim del que s'entén de les funcions que ha de desenvolupar cadascuna de les unitats orgàniques. És a dir, si nosaltres considerem que una unitat orgànica és una *jefatura* de servei o una direcció general una *jefatura* de servei, quines són les funcions, quina és l'estructuració mínima? I així ens adonem, quan nosaltres estudiem, evidentment, tot el que fa referència a l'estructura de la Generalitat, que l'estructura que ens surt a nosaltres és una estructura que no té res a veure amb una estructura jeràrquica, és una estructura en què la relació entre caps de servei, caps de secció i caps de negociat no té la proporcionalitat mínima; no hi ha cap mena de lògica en relació amb cadascuna de les *jefatures* de serveis. Hi ha caps de servei que tenen tres funcionaris i hi ha caps de servei que tenen tres-cents funcionaris, la qual cosa fa pensar que s'ha pensat més en la retribució que calia donar a una persona concreta que en l'estructuració correcta de les unitats orgàniques de la Generalitat. Aleshores, evidentment, aquí el que es produeix és una explosió de càrrecs de comandament, direccions generals, caps de serveis..., en funció de criteris retributius, mai en funció de criteris orgànics.

Jo voldria dir, per acabar aquest apartat, aquesta reflexió que em sembla important del que era el primer tema de què calia tractar en aquest debat: que s'ha perdut una oportunitat històrica, sense cap mena de dubte, per fer una administració moderna, una administració que millorés clarament el servei públic, una administració desconcentrada a nivell del territori de Catalunya i una administració que fos equilibrada, sense cap mena de dubte, amb el que és el seu desenvolupament orgànic.

En relació amb el que toca a la funció pública, jo voldria dir-li, al senyor Macià Alavedra, que aquest matí m'ha fet molta gràcia que es comentaven tot un conjunt de coses que s'han fet, de l'últim període, dels últims sis mesos. És curiós

que en aquest Parlament, per exemple, s'hagin tramès tantes lleis els sis últims mesos com el primer any i mig; és a dir, ens trobem en una situació d'intentar justificar allò que no s'ha fet, i és evident que, els plantejaments, cal fer-los d'inici, cal fer-los de bon començament, perquè em sembla que és fonamental. Quan es parla, per exemple, del document tramès en aquest Parlament, del 31.1.83, és un document que jo subscric íntegrament, al 100%, com els principis teòrics que vostè, avui, aquí, ha comentat en relació amb la funció pública. I em sembla que el conjunt d'elements que s'han anat duent a terme són positius; però, d'homogeneïtzació, en vam parlar nosaltres el 80, el 81 i el 82; parlàvem d'unes partides pressupostàries molt més importants que les que s'han contemplat, parlàvem de la necessitat de fer una valoració de llocs de treball, parlàvem, per tant, que calien estudis previs de quin és el cost global d'homogeneïtzació, i, si, això s'hagués fet el 80, ens hauríem trobat, avui, amb una possible política d'homogeneïtzació que ens hauria estalviat moltes de les contractacions que s'han fet, possiblement. O, si més no, hauríem avançat amb molta més profunditat. Per tant, ens trobem amb una absència de política anticipant-se als fets durant tres anys, i un intent de recuperar terreny els últims sis mesos. Constatació.

En relació amb el tema de la funció pública, a nosaltres ens ha preocupat sempre la transparència en tot el que eren els nivells de contractació, i ho hem dit a bastament. Cal recordar xifres, cal recordar, per exemple, que la Generalitat restablerta va contractar 204 funcionaris —53 d'aquests han estat cessats, per tant, diguem-ne, hi hauria 151 funcionaris d'aquella etapa. Es produeix una segona etapa, que és l'etapa des que vostès arriben al Govern fins a la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública; apliquen una normativa anterior, no està reglat, per tant, i aquí tenim un real desconeixement del que ha succeït en aquest període, que podríem qualificar com un període d'un any o un any i mig, aproximadament. I, després, ens trobem amb una tercera etapa, ja, que és quan tenim la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública.

Jo aquí no voldria caure en l'error del senyor Pujol, de dir que nosaltres parlem de clientelisme o no parlem de clientelisme. Jo, aquí, del que vull parlar és de transparència, i de la necessitat que els homes i les dones de Catalunya que ho vulguin puguin participar en la funció pública, de la necessitat de respectar els principis constitucionals en relació amb l'accés a la funció pública. Per tant, tot el que no sigui anar en aquesta direcció es pot interpretar que l'obscuritat o els plantejaments incorrectes poden dur a terme polítiques absolutament incorrectes per part del Consell Executiu.

I a mi em fa molta gràcia quan el senyor Pujol, em sembla que aquest matí, deia: «escolti, és que la Generalitat —amb aquell aire casolà i directe— té contractada l'esposa del Governador civil». L'esposa del Governador civil els vull recordar que és funcionària de fa moltíssims anys i és un funcionari transferit. I, fins i tot, quan hem parlat amb el President de la Generalitat, sempre em diu els dos o tres noms que recorda de socialistes. La típica traïció de l'inconscient, perquè sembla que tingui computats els dos o tres funcionaris que té socialistes, perquè, curiosament, sempre me'n parla; eren transferits de la Diputació. És a dir, poc o molt sempre hi ha aquest tipus de plantejament per part del senyor Pujol, en què jo no cauré.

Jo el que voldria és fer un plantejament objectiu del que nos-

altres hem pogut contemplar. Nosaltres creiem profundament en els principis de publicitat, mèrit i capacitat; nosaltres creiem que és important que aquest Parlament conegui tots els mecanismes de contractació que s'han fet. Nosaltres estem convençuts que no s'ha complert la Resolució del setembre del 82, pel que fa referència a les contractacions de la Generalitat —perquè aquella Resolució parlava de les contractacions des de l'inici del Consell Executiu actual fins a la Llei de Mesures Urgents, i després de les Mesures Urgents fins al 1982; aquesta és la nostra interpretació. Però, tot i així, ens arriben a nivell del Parlament de Catalunya, com a conseqüència d'una resolució, uns expedients determinats. Nosaltres, d'aquests expedients determinats, n'hem volgut fer un estudi objectiu. Hem volgut veure, realment, si es produïen tot un conjunt de requisits legals, en cadascun d'aquests expedients, i hem volgut fer-ho amb profunditat i amb molta calma. No hem volgut fer una valoració de persones. I aquí, si hi hagués el senyor Pujol, l'invitaria que es fes l'estudi de sociologia administrativa i personal corresponent a partir del conjunt de persones contractades per la Generalitat i que fossin les persones que ell decidís, mentre fossin persones neutrals. Però em sembla que això és un repte que ell va fer al debat del setembre; jo el recullo i l'invito que ho faci. I si tenim, en dos anys, mil milions de pessetes d'estudis i dictàmens —que no sabem qui els ha fet—, doncs, un estudi en aquest sentit, absolutament mínim, seria positiu per superar qualsevol suspicàcia. Però jo, evidentment, no faré esment del que podrien ser plantejaments subjectius i no objectius. El que succeix és que, quan les coses no es fan de forma objectiva, totes les suspicàcies subjectives són lògiques i són absolutament necessàries per exercir aquesta necessitat que nosaltres tenim de controlar l'actuació del Consell Executiu.

Quan nosaltres hem valorat el conjunt d'expedients tramesos, el que observem, com a síntesi, és que, en primer lloc, no hi ha quaranta-set dels expedients que hi haurien de ser; en segon lloc, que, per exemple, el Departament de Governació, que convoca cent setanta places, en resol dues-centes cinquanta-dues; el de Treball, vint-i-nou, i en resol trenta-una; el de Cultura, vuitanta-dues, i en resol noranta-cinc.

Que en el 17% d'expedients no es detalla quin tipus de prova s'ha fet o en què s'ha basat la convocatòria, que l'òrgan tècnic del tribunal qualificador està igualment constituït en el 43% de les proves, en concret, en 98 ocasions; que en 53 proves, tan sols hi ha un, dos o tres candidats presentats per una plaça, amb 53 proves, i que en el 64% de les proves realitzades, en concret, en 135 convocatòries, no hi figura el barem o puntuació, això d'anàlisi detallada de cadascun dels expedients. I quan entrem nosaltres a valorar concretament aquests expedients, i els tenim tots valorats un a un, anem veient temes que són, realment, diguem-ne curiosos. Per exemple, l'expedient 1015. En aquest expedient només hi ha la fotocòpia de la Resolució firmada pel Conseller, amb la indicació a mà, que diu: «veure expedient 1023». Aquest expedient és considerat en blanc perquè no hi ha res.

El 1029 és un expedient idèntic al 1031, el que passa és que un és redactat en català i l'altre és redactat en castellà. Al 1034, en surt elegit un que no figura a les llistes d'admesos. En el 1046 en són exclosos 27 pel fet de tenir un títol superior a l'exigit. En el 1061 l'òrgan tècnic proposa que, malgrat que el senyor «x», candidat suspès, presenta en el seu *curriculum* uns

estudis i una formació específica més extensa, la proposta es fa a favor del senyor «y», que manifesta una personalitat més adient per a la tasca que haurà de desenvolupar. En l'expedient 1066 figura aprovada una persona que no és a la llista d'admesos. En l'expedient 1067 —això ho trobem en diversos expedients— es fa concurs de mèrits per a subalterns i telefonistes, concurs de mèrits, cosa insòlita. A l'expedient 1091 les proves s'han celebrat en diferents dies perquè la convocatòria havia estat cursada amb molta urgència, i la immensa majoria dels candidats no se n'havien assabentat, ni del dia ni de l'hora. En l'expedient 1118 és aprovat un que no figura en la llista d'admesos per a una plaça de tècnic de serveis especials. A l'expedient 1164 no hi ha acta, tan sols hi ha una fotocòpia directa de la Resolució del Conseller declarant desert el concurs.

I així, no vull estendre'm més en tot un conjunt de valoracions... Al 1306, un candidat per a una plaça, l'acta només està firmada per dues persones quan l'òrgan tècnic és de tres persones, com a mínim. Al 1340, en una prova que s'exigeix titulació superior, hi figura una persona que no té aquesta titulació superior perquè diu realment que té tres anys de dret. Etcètera. És a dir, hem estudiat un a un aquests expedients, però hem volgut veure més enllà un criteri que ens semblava encara més objectiu, perquè la valoració d'aquests expedients ens permet a nosaltres d'afirmar que hi ha greus irregularitats en aquests expedients, i així ho hem afirmat, i no hem parlat de clientelisme polític, sinó de greus irregularitats en la tramesa d'expedients que es fan al Parlament de Catalunya que només agafa el període de catorze mesos, i que ve a representar uns 900 contractats dins d'un paquet, com sap vostè, cinc vegades superior.

Però nosaltres hem volgut fer un estudi complementari, de veure la proporció que hi ha entre candidats admesos per cadascuna de les places convocades.

Tots sabem que l'autonomia de Catalunya despertava —i jo espero que desperti encara— confiança, atractiu, voluntat de contribuir a la construcció nacional de Catalunya i que hi ha centenars i milers de ciutadans que voldrien participar en la construcció d'aquesta Catalunya autònoma, i voldrien participar, fins i tot, gran part d'ells, en la construcció d'una Administració autònoma. Per tant, incrementar els principis de publicitat, incrementar tot el que sigui la participació del màxim nombre de persones, a part de fer una selecció més neutral, a part de donar satisfacció als ciutadans, és l'única manera de dur a terme una política de transferències i una política inqüestionada. Quan nosaltres fem la proporció entre candidats admesos per a cada plaça convocada, veiem que hi ha Departaments en què la mitjana és: quatre, quatre, tres, cinc, u, set, nou, set, tres, etcètera. És a dir que ens anem trobant amb percentatges realment molt baixos pel que fa, per exemple, al tècnic dels serveis especials.

També s'observa, per exemple, que hi ha Departaments que sempre han actuat sota el criteri del concurs de mèrits, el cas de Justícia, el cas d'INCAVI. Altres —no hi és el Conseller d'Ensenyament— han actuat sempre per proves de selecció. Perdó, és vostè a l'extrema esquerra i no l'havia vist, perdó (*rialles*); disculpi'm, Conseller d'Ensenyament. El Conseller d'Ensenyament ha fet la política correcta i amb plantejaments correctes i amb expedients correctes. El que sí que passa amb el Departament d'Ensenyament és que sempre, per cada plaça,

se'n presenten tres, quatre, sis, sis i quatre. És a dir, quatre subalterns, sis auxiliars administratius, sis administratius, és a dir que la proporció és baixíssima, encara que en aquest cas, d'una forma o d'una altra, s'ha estat almenys més escrupolós en el plantejament.

La proporció entre candidats admesos i la plaça convocada és una proporció ridícula, i és evident que en el tema de la publicitat, vostè pot dir: jo estic cobert perquè al *Diari Oficial de la Generalitat* ha sortit; jo estic cobert perquè al *Diari Oficial de la Generalitat* no surt tot, no surt la llista d'admesos, no surten les bases, per això és en el tauler d'anuncis d'un Departament. Jo estic cobert perquè, evidentment, tot ciutadà de Catalunya que vulgui participar en l'Administració autònoma, evidentment, ha d'anar al *Diari Oficial de la Generalitat*, com si el *Diari Oficial de la Generalitat* fos un diari de lliure circulació en tots els quioscs de Catalunya. I és evident que no té res a veure la tradició del *Butlletí Oficial de l'Estat*, amb el *Diari de la Generalitat*.

Què vol dir? Que incrementar els criteris de publicitat era una obligació absolutament necessària, i jo vull dir per sintetitzar la valoració que nosaltres fem d'aquest tema, que, quan tu estudies els expedients vas constatant greus irregularitats, vas veient anomalies tan greus com persones que no figuren en la llista d'admesos són finalment persones que assoleixen aquella contractació, quan vas veient la manca d'admesos en relació amb el que havia de ser una política molt més oberta i que hauria pogut significar plantejaments coherents i coordinats de tots els Departaments, sobretot per a places d'inferior categoria, no es produeix, sinó que es produeix una proporció absolutament ridícula i insignificant entre candidats admesos i places dotades; és obvi que això permet d'afirmar que hi ha irregularitats greus des de la perspectiva de l'anàlisi d'aquests expedients, que, per cert, si no m'equivoco, en el període estudiat no hi havia l'actual Conseller de Governació —si no m'equivoco—, però és evident que això no és una responsabilitat de l'anterior Conseller de Governació, això és una responsabilitat del Consell Executiu en el seu conjunt, perquè vol dir que la política duta a terme s'ha dut sense cap tipus de control polític i control administratiu que permetés tirar endavant una política objectiva. I, fins i tot, quan hi ha hagut abusos per Administracions —i vostè sap que hi ha una expressió castellana que diu: «Vestir el santo»—, almenys el que es fa és «vestir el santo», però és que en aquest cas ens han arribat uns expedients aquí, al Parlament, en què realment les seves mancances absolutes permetien d'afirmar o fer aquestes afirmacions que avui faig solemnement en aquest Parlament de Catalunya.

En relació amb els temes de funció pública, a mi m'ha agradat part de la intervenció que ha fet avui el Conseller, pel que fa referència que tenim unes limitacions, és cert; que tenim una possibilitat d'actuació, possiblement més gran que la que s'ha fet, és cert; que hauríem pogut fer tot un conjunt de desenvolupaments com ha fet l'Administració de l'Estat en molts camps, en molts camps s'hauria pogut fer, sens cap mena de dubte; però m'ha agradat l'esperit com s'ha valorat el que poden ser les lleis de base que puguin marcar el futur del desenvolupament de la nostra funció pública autònoma. I jo coincideixo amb ell que hi ha aspectes en què convé una millora, perquè, evidentment, hi pot haver interpretacions que, des de la perspectiva de voler una homogeneïtzació de mínims, no es

passés a una política de reglamentació de màxims, i tinc la sensació, per tant, que és positiva l'afirmació que ha fet, la voluntat de diàleg, i crec que en aquest acord i pacte institucional hem de mantenir-nos amb molta atenció per intentar, evidentment, que el desenvolupament d'una funció pública autònoma pugui ser el més reeixit i el més important per a nosaltres.

Voldria dir, per acabar, consideracions que em mereix l'anàlisi de l'organització política administrativa de la Generalitat i l'estudi concret i puntual del que ha estat un procés de selecció de personal, especialment contractats administratius.

En relació amb l'organització política i administrativa, senyors del Consell Executiu, senyor President de la Generalitat, vostès, amb una lògica obscura, sense imaginació, continuista, basada en un profund provincianisme administratiu, sense fer cap política de desconcentració, han hipotecat, en part, el que ha de ser, evidentment, un plantejament molt més racional i molt més al servei del ciutadà de l'Administració pública autonòmica. I jo els dic això perquè crec, sincerament, que vostès han disposat d'un període històric, d'un xec en blanc, d'unes actuacions il·limitades quant a la capacitat d'autoorganització pel que fa al seu desenvolupament polític i administratiu, notables, perquè aquest Parlament els ha dotat de les possibilitats pressupostàries per dur a terme aquesta política.

Segona consideració. En relació amb el tema de la funció pública, no s'ha observat cap tiups de política al llarg d'aquests tres anys, ni de diàleg amb centrals sindicals, ni de política d'homogeneïtzació anticipada, ni política de valoració de llocs de treball prèvia a fer unes plantilles orgàniques, ni els requisits que permeten de dur a terme una política de funció pública i d'estructuració d'aquesta Administració mínimament racionals, i, quan, nosaltres, en aquest Parlament hem pogut observar aspectes concrets del que ha estat la seva contractació administrativa, hem vist defectes greus, irregularitats greus, aspectes que a nosaltres ens preocupen profundament i aspectes que nosaltres no hem volgut qualificar políticament, perquè creiem, sincerament, que es qualifiquen per ells mateixos.

Nosaltres no farem mai la política de petita volada en relació amb aquests temes, però sí que, recollint el repte del senyor Pujol, el que demano és que hi pugui haver un informe en profunditat fet per unes persones neutrals que vostès decideixin que pugui valorar realment el que ha significat aquesta etapa de contractació de vostès, que en una primera part ha estat absolutament lliure i en una segona part venia mediatitzada per una Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública elaborada per tot aquest Parlament i en què saben que els socialistes varem tenir una intervenció important. Però és evident que, quan teníem el marc legal, aquest marc legal, en una primera etapa, no s'ha desenvolupat, s'observen greus irregularitats i, en aquests moments, jo no sé si es desenvolupa amb més correcció i amb més contundència.

Crec, per tant, senyores i senyors Diputats, que en aquest tipus de debats, acabant el període d'una legislatura, el que convé és fer l'esforç de fer una valoració global, de fer una valoració que permeti contemplar si s'han aprofitat o no s'han aprofitat unes possibilitats de govern al llarg de quatre anys, si s'ha dut a terme no una política imaginativa, sinó una política correcta d'anticipar-se als fets, o han estat els fets els que

sempre han pogut en el Consell Executiu. Si s'ha fet o no una política de programació i planificació del que havia de ser l'extensió de l'Administració autònoma, si s'ha fet o no una valoració del que ha de ser un objectiu primordial per a nosaltres pel prestigi de l'autonomia política de Catalunya, que és, en tot moment, situar la millora del servei públic i la neutralitat de l'Administració, en què participen els millors homes i dones disponibles de Catalunya, per servir el conjunt de la població de Catalunya.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, lamento dir que la intervenció del senyor Armet m'ha produït una sensació d'allò que en diuen «el ja viscut», o podria dir «el ja sentit», perquè, és clar, hi ha hagut tota una primera part de la seva intervenció, que és la racionalitat —avui ens hem estalviat el rigor, per sort!—, l'ajuntament gran, el mimetisme, el continuisme que són conceptes que durant tres anys i mig —i ja és hora també de fer un balanç global— han sorgit en quasi totes les intervencions del senyor Armet.

Però jo, sobre el continuisme, voldria dir continuisme de què, i crítica global de què. Perquè jo en aquest debat de la funció pública he cregut que el plantejament més coherent que havia fet algun membre socialista era un article del senyor Joan Prats, tantes vegades flotant en aquest debat d'avui, i, aleshores, en aquest article m'he trobat amb la sorpresa, en llegir-lo, que hi ha la valoració global, també del senyor Joan Prats, sobre la Generalitat provisional, i, aleshores, en llegir-lo retrobo les paraules del senyor Armet, avui, aquí. Generalitat provisional en la qual el senyor Armet era Conseller, si no m'equivoco; hi havia quatre Consellers socialistes, i, aleshores, l'hi llegiré, senyor Armet, perquè el que vostè ens diu aquí, en acabar la Generalitat provisional..., que allò sí que va ser un xec amb blanc, i de dos anys i mig, perquè, del xec en blanc, després en parlarem..., els el llegeixo textualment: «De fet, durant el període de la Generalitat provisional s'ha fet ben poc o res al respecte. Des del punt de vista administratiu l'espontaneisme, la manca de direcció i de coordinació, el mimetisme estatal» —mimetisme estatal— «i l'absència d'interès per produir un pensament administratiu propi han estat les característiques, sens dubte, més destacades.

Ha mancat l'inici d'un esforç de concepció sobre qüestions centrals, com són la funció pública, el control, la formació i el reciclatge, la documentació i la informació. La gestió pura i simple de les competències transferides ha desbordat la capacitat funcional dels Departaments i la concentració de la Presidència en el rol polític —en aquell moment no s'era terradellista—, ha determinat l'ajornament per al nou període de les seves responsabilitats administratives. No cal tampoc pensar que no s'ha volgut cobrir la Direcció General de la Funció Pública —dos anys i mig sense cobrir-la, en aquella època—, ni s'ha permès que l'Escola d'Administració posés en pràctica els recursos de què disposava.»

Bé, aquestes paraules són exactament les que ens ha repetit el senyor Armet, i vull dir que les crítiques molt sovint es fan en funció de l'interès polític del moment, perquè si ara vostès

haguessin d'avaluar la Generalitat provisional farien una avaluació totalment diferent; més ben dit, l'estan fent.

Precisament, sobre la Generalitat provisional, senyor Armet, jo li haig de dir que, és clar, això dels caps de Serveis Territorials, 80% Convergència i 20% Unió Democràtica de Catalunya, doncs, bé, no sé d'on treu vostè aquestes xifres; però, per exemple, a la Conselleria de Treball, ocupada molt dignament per l'Honorable senyor Rigol, i ocupada anteriorment pel senyor Codina, quan hi entra el senyor Rigol es troba amb quatre caps de Serveis Territorials, que són: el senyor Pallarès, i que el senyor Rigol manté fins que se'l designa Governador Civil de Lleida de l'actual Administració socialista; cap de Serveis Territorials de Tarragona, el senyor Borrell, que se'l manté fins que és l'actual Alcalde de Reus, socialista; cap de Serveis Territorials de Girona, el senyor Navarro, avui dia secretari del Governador Civil de Barcelona, socialista, i cap dels Serveis Territorials de Lleida, el senyor Carbonell, socialista, i que continua en el càrrec. Per tant, aquí, els caps de Serveis no eren 80 i 20, eren 100 per 100, en aquesta Conselleria. I no sé en les altres els socialistes que hi havia, per exemple, a la seva. S'hauria d'esbrinar. Però, vull dir, el senyor Rigol ho manté fins que aquests senyors, l'Administració socialista, vull dir, després de les eleccions del 28 d'octubre, agafa aquests càrrecs que, per cert, tots ells perfectes persones al servei de la Generalitat, de la màxima confiança i col·laboració del senyor Rigol. És a dir, l'exemple no afecta per a res la qualitat de les persones. Però per dir-li que, sobre aquests temes, hi hauria moltíssim a parlar, senyor Armet, i vostè ho sap, i no pot pujar aquí a fer-nos aquests discursos, no sé si de rigor, no sé si d'ètica, quan, escolti, de documents en tenim tots, i aquest és un petit exemple que surt així de passada; però, vull dir, si comencem a treure la caixa de trons, això deixarà de ser un debat parlamentari, això perdrà categoria, i vostè diu que no vol fer petites volades, senyor Armet, però avui n'ha fet alguna, de petita volada. Ha fet alguna voladeta (*rialles*), i, aleshores, jo li dic que no entrem per aquest camí.

Vostè ens parla del xec en blanc que hem tingut durant quatre anys. Escolti, jo, això del xec en blanc, en aquests moments, dels quatre anys, resulta que, durant aquests quatre anys, hi ha hagut tres anys de Govern d'UCD. I, en aquells moments —jo li citaré el *Diari de Sessions*, que, si volem, podem veure—, durant aquests tres anys d'UCD, això del xec en blanc era per part de vostès pactes secrets, condicionaments, un Consell Executiu lligat de mans i peus per la seva política a Madrid, durant tres anys dels quatre. I ara ens parla d'un xec en blanc de quatre anys? Vostès governen només des de fa un any, no perdi la memòria tan ràpidament, senyor Armet. I, a més a més, durant aquests quatre anys, sobre el xec en blanc, hi ha hagut una coincidència molt clara entre UCD i el PSOE, que ha estat el xec en blanc amb doble signatura de la LOAPA. I, d'això, vostè també en deu dir un xec en blanc. És a dir, que per aquest camí, no. El xec en blanc, no l'hem tingut. Perquè vostè sap que construir una Administració autònoma és difícil. I vostè sap que, governi qui governi a Madrid i governi qui governi a Catalunya, la transformació d'un Estat centralitzat en un Estat de les autonomies és una tasca difícil, i no es pot presentar aquí lleugerament com un xec en blanc. Perquè, de xecs en blanc, en política, no n'hi ha. Ni ara ni mai. I la lluita és constant i de cada dia.

Vostè diu que les plantilles orgàniques significarien de 20 a 25.000 milions. Bé, ho significarà en el moment en què el presupost decideixi incorporar part d'aquestes plantilles orgàniques en el pressupost de l'any. Mentrestant, és una previsió, és una plantilla possible, i, a més a més, aquest augment s'ha de jutjar en funció dels serveis que s'han de donar. Vostè sap que l'Administració, d'aquell concepte liberal de respecte de la propietat i de les llibertats, ha passat a una Administració de serveis socials, productora de serveis socials, i, per això, correspon als drets a l'educació, al dret a la salut, al dret al medi ambient. No és una Administració que respecta els drets dels administrats únicament —que també ho ha de fer—, sinó que és una Administració que incideix en la prestació de serveis bàsics, dels quals hi ha una demanda social. I aquesta és l'Administració moderna, i que per això l'Administració pública avui dia incideix tant en l'economia i en la societat. Per tant, els augments de plantilla s'han de valorar, no amb el que costen, senyor Armet, sinó amb els serveis previstos, perquè, en funció dels serveis previstos, un cost és alt o baix. No per la xifra en si de 20 o 25.000 milions, que pot impressionar, però que no diu absolutament res.

Bé, vostè avui ens ha repetit coses que, segons els mitjans de comunicació i segons alguna ràdio que he sentit aquest matí, vostè va dir en una roda de premsa. Jo, d'entrada, aquest matí, en començar el seu discurs, i veig que vostè ho ha interpretat, li he dit que hi havia un primer error. Vostè parla en la roda de premsa —i avui no ho ha repetit—, de 4.500 o 4.900 contractats, quan, en realitat, el nombre real de contractats de la Generalitat, i el rigor l'hem d'aplicar en tot, evidentment, hi ha errors que tots podem tenir, i jo en els errors no insisteixo, però el nombre real dels contractats per la Generalitat és de 2.515, que inclou tant els transitoris com els temporals, així com 384 bombers. És a dir que els contractats transitoris són 1.852, parlant pròpiament, i 1.852 en lloc dels 4.500 que vostè va citar, i avui ho ha tornat a citar quan ha dit «900 contractacions», quan hi ha una xifra cinc vegades superior, 900 multiplicat per cinc, si no m'equivoco, són 4.500. Per tant, vostè continua insistint en aquesta xifra, i crec que això s'hauria de comprovar. Perquè, és clar, això és una primera diferència important, i, aleshores, ja totes les altres afirmacions comencen a trontollar. Com, per exemple, la segona afirmació que vostè fa és falsa també; la segona. Quan diu que els llocs de comandament són 1.100 —en realitat són 1.049, però diguem que arrodonim—, i diu que n'hi ha un 75% per als contractats i un 25% per als transferits. Doncs no, i això és molt important: és 50%-50%. Això és molt important perquè els contractats s'agafen per crear els serveis centrals, i, per tant, és normal que sorgeixin d'aquests llocs de comandament una part dels contractats, però amb un 50% de transferits; vol dir que es fa un esforç d'integració dels transferits i que accedeixin als llocs de comandament. Miri, fins al 15 d'octubre hi havia 1.049 llocs de comandament. Aquests llocs de comandament s'havien produït de la manera següent: abans de l'entrada en vigor de la Llei 4, 484 llocs de comandament, dels quals 239 eren per a funcionaris i 245 per a contractats. Per convocatòries després de la Llei 4, 545 llocs de comandament, dels quals 282 corresponien a funcionaris i 263 a contractats. La distribució d'aquests comandaments és la següent. Caps de negociat: funcionaris, 167; contractats, 151. Caps de Secció: funcionaris, 183;

contractats, 201. Caps de Serveis: funcionaris, 171; contractats, 176. Del 15 d'octubre al 15 de desembre s'han resolt convocatòries per a 50 llocs de comandament. Aquests s'han distribuït: 31 per als funcionaris i 19 per al personal contractat, perquè, a més, hi ha una altra característica: dins d'aquest repartiment, 50%-50%, en l'evolució del temps, el percentatge dels transferits que accedeixen a llocs de comandament va pujant, i això és una tendència que cal destacar, i que és completament contradictòria amb el que vostè ha afirmat des d'aquesta tribuna. Perquè vostè ha volgut significar una cosa totalment diferent, que hi havia un favoritisme clar pels contractats, i que els contractats eren d'uns partits determinats. Doncs no, els contractats no són d'uns partits determinats —hi ha hagut l'exemple que he citat abans, d'èpoques anteriors—, i després aquests 75%-25% no és així, sinó que és un 50%-50%, amb una tendència a la puja dels transferits a l'accés als llocs de comandament.

D'altra banda, vostè cita irregularitats. Jo crec que aquest estudi en profunditat, senyor Armet, s'ha de fer; perquè, és clar, aquests papers els vam enviar al Parlament fa un any i mig, i és el que deia abans, contestant al senyor Ribó: és clar, es veu que els papers al Parlament segur que alguns Diputats se'ls miren, però sorgeix a la vigília del debat de la funció pública, i, aquestes irregularitats, per què no s'havien denunciat, si hi són? A corre-cuita s'ha fet un estudi per sortir aquí amb unes estadístiques precipitades, senyor Armet; precipitades, perquè jo només he pogut recollir, com vostè comprendrà, el que he llegit aquest matí a la premsa, i, aleshores, això ha estat fet molt precipitadament, però vostè aquí ha citat molts casos que són dignes d'estudi, i que, si, realment, hi ha irregularitats, hi ha la via contenciós-administrativa. Jo em pregunto, per què no hi ha hagut recursos? Per què no hi ha recursos contenciosos administratius contra aquest tema? Per què això no ha funcionat? És que la via jurídica no funciona en aquest país i les irregularitats no van davant dels tribunals? Perquè, miri, a la que vostè citava també hi ha un error, però li ho explicaré clarament. És la convocatòria 1.034, en la qual finalment es dona el càrrec a un dels que no està a la llista, i que va lligat amb la 1.066, i aquí la plaça de col·laborador tècnic es va donar al senyor Joan Cortadellas i Àngel, el qual no figurava entre la llista d'aspirants admesos. Li cito fins i tot el nom, que, per cert, no és una persona propera a cap dels partits en el Govern —ho dic perquè totes aquestes coses queden flotant en l'ambient—, sinó molt al contrari. I, això, no té res a veure, perquè del que es tracta és que sigui una persona apta per al càrrec.

Possiblement, en trametre's la documentació al Parlament es va produir un error material, i s'ha comprovat que aquest ha existit, donat que la llista que figurava en l'expedient 1.034 és, en realitat, la corresponent al 1.066. Hi ha hagut un traspaperament del 1.034 al 1.066. Però no se sorprengui, senyor Armet, perquè tinc tota la documentació: la instància del senyor Cortadellas, amb el registre... Vostè sap que l'expedient està en perfecta regla, i es pot reconstituir perfectament, i en el Departament de Justícia, per mecanografia en fer la llista, i després es va traspaperar l'expedient i s'ha confós el 1.034 amb el 1.066. Però aquí jo li puc ensenyar, amb el registre d'entrada corresponent, i amb les dates corresponents i tots els tràmits, la instància del senyor Cortadellas. Per tant, aquest cas, el 1.034,

que és el que vostè ha citat com a exemple principal de greu irregularitat en la roda de premsa d'ahir i que surt a la premsa, jo li puc demostrar que s'ha equivocat, senyor Armet. Ha agafat un exemple amb el qual s'ha precipitat. Han fet un estudi a corre-cuita, i ha sorgit aquí un tema que li puc explicar perfectament que no hi ha res obscurantista. Hi pot haver un error, però no hi ha absolutament res obscurantista.

Com en el tema que vostè en diu «265 expedients», i n'he trobat 211. Miri, nosaltres lliurem al Parlament una llista, una relació, en la qual figuren 265 expedients i els expedients adjunts, i això entra al Parlament; passa un any i mig, i en el moment de comprovar-ho vostè en troba 211. Bé, nosaltres vam entrar al Parlament una llista de 265. I, a més a més, com que aquesta llista no és una llista inventada, els 265 són a la seva disposició demà, perquè el que vam fer és fer fotocòpies dels 265, i, a més a més, sense *vestir el santo*, perquè vostè ens diu «haguessin pogut *vestir el santo*». No, no, transparència, senyor Armet. Per què ens recomana de vestir el sant?

Transparència vol dir dir exactament el que hem fet, i si era abans de la Llei 4, doncs, era abans de la Llei 4, i si és després de la Llei 4, és després de la Llei 4, aplicant els criteris de la Llei 4. I si hi ha un error o una irregularitat, doncs, s'investiga, i es veu la causa, però «vestir el santo» és el que no s'ha de fer mai. Perquè demanar-nos transparència i després recomanar-nos de «vestir el santo», a què correspon, això? A què correspon? Nosaltres hem enviat el que teníem, i el que tenim és a la seva disposició.

I hem entrat una llista de 265 expedients, i, si n'hi ha 211, doncs, demà tindrà els que resten, però en la llista figuren 265 expedients.

Voldria estendre'm sobre altres temes, sobre la convocatòria 1046, per a l'eliminació de titulats superiors; bé, aquest seria un tema molt discutible perquè, evidentment, del que es tracta és de trobar les persones adequades per a una plaça determinada, és a dir, per a escriure a màquina no necessitem un enginyer, necessitem una persona que sàpiga escriure a màquina. És a dir que, en aquest cas, es tracta de l'adequació de les persones a la plaça. Aquest és un criteri; vostè, l'acusació que fa d'eliminar persones de titulació superior, em sembla totalment inadequada.

Bé, la diferenciació entre càrrecs polítics i càrrecs de funcionaris em sembla que ha quedat ja prou clara. Aquest era un tema de fa tres anys, i això, després de la Llei 4 i dels Decrets d'aplicació, senyor Armet, és un tema que ja no té absolutament cap dubte. Vull dir, la diferenciació és nítida, i, a més a més, s'aplica amb pulcritud la Llei 4, i, això, vostè ho sap. Vostè es refereix a declaracions; bé, ja em dirà quines, però vull dir... —o comentaris—, però, en general, per exemple, quant als Directors Generals, hi pot haver un criteri de si han de fer declaracions o no, però el Director General sí que és un càrrec polític clar. És un càrrec polític clar, legalment i conceptualment.

La concentració barcelonina. És clar, aquest és un tema del qual es parla molt; miri, nosaltres tenim, en la seva gran majoria, una Administració transferida, i aleshores l'Administració transferida es troba allà on es troba, i l'Administració transferida es trobava fonamentalment a Barcelona, i n'hi havia evidentment molt menys, en funció de la realitat dels fets, a Girona, a Lleida, a Tarragona, o a altres llocs de Catalunya. I el

que ha fet la Generalitat és reforçar molt més uns serveis territorials a Girona, a Lleida i a Tarragona, molt més del que hi havia perquè, els transferits, sí que no s'han tocat. No s'han tocat perquè jo li he dit que la principal preocupació és que, en el trauma que representa passar d'una Administració centralista a una Administració autonòmica, com menys motius de trauma s'afegeixin als funcionaris i més es pugui fer que l'Administració autonòmica funcioni, s'està complint un mandat de prestació dels serveis i de millora de l'eficàcia dels serveis. I el tema de la descentralització, i el tema de la desconcentració, el qual vostè i jo considerem segur, és un tema que s'ha d'afrontar en una nova etapa, i no es resol el tema ni amb rigor ni amb racionalitat, com vostè ens diu, col·locant cent persones dispersades per Catalunya. Potser no s'ha explicat prou bé, però aquesta és una mena de solució d'emergència que no té presentació. Vull dir que no crec que sigui aquest el plantejament que hem de fer de la descentralització i de la desconcentració, sinó de saber exactament, a través dels ajuntaments, quines són les competències que la Generalitat ha de realitzar, i, quant a la desconcentració, com deleguem en òrgans inferiors tota una sèrie de competències i funcions per a ésser més a prop dels administrats.

Jo li volia dir, senyor Armet, que, efectivament, durant aquests tres anys i mig, si s'ha de fer balanç, hem de dir que el tema de la Funció Pública —que és un dels temes més importants en la construcció de l'autonomia i que és el que permetrà, si hi ha una bona Administració i uns bons serveis, que molts ciutadans de Catalunya se sentin identificats amb l'autonomia, perquè hi ha uns quants autonomistes que ho són per vocació política, o que ho som, tots en aquest Parlament, però hi ha molts altres ciutadans que realment se sentiran identificats amb l'autonomia si veuen una Administració eficaç i que els dóna millors serveis educatius, sanitaris, culturals, o de protecció civil, o de medi ambient, doncs, evidentment, aquest és un fet fonamental, no únicament pel que fa a la qualitat de vida, sinó fins i tot de contingut polític nacionalista i autonomista; aquesta és una preocupació que nosaltres tenim però, evidentment, els grans criteris, les grans idees, aquestes línies amb les quals tots estarem d'acord, de l'Administració àgil, neutral, eficaç, doncs, s'han de contrastar amb les realitats i amb el que es pot fer en cada moment. Nosaltres hem tingut una Administració, i tenim una Administració que, en la seva gran majoria, ens és transferida d'una altra Administració: 68.000 funcionaris d'un total de 72.000, i el fet d'haver fet que aquesta Administració hagués funcionat, que hagués millorat en molts camps la prestació dels serveis, que no hi hagi hagut conflictes greus, que s'hagi pogut avançar en una línia d'homogeneïtzació, amb uns contactes amb les centrals sindicals i les associacions de funcionaris, a mi em sembla un balanç força positiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré ser ràpid en el conjunt de qüestions que ha plantejat el Conseller de Governació, senyor Macià Alavedra.

Des del juliol del 1980, en un debat en aquest Parlament, el Portaveu que els parla va voler assenyalar el risc polític que tenia aquesta Administració si realment tot el procés de contractació administrativa, processos de comandament, no es feien

de la forma adequada, i fins i tot en aquell moment va fer una crida a les potencialitats que oferien persones amb experiència en el camp administratiu. Això va ser com a conseqüència d'un primer increment pressupostari que significava un increment de personal. Això va ser adaptat el 1980. És obvi, senyor Macià Alavedra, que, contemplant amb continuïtat dia a dia, pressupost a pressupost, com s'anaven eixamplant les bases de contractació i veient els mateixos defectes, que nosaltres continuéssim, no amb la crítica, sinó amb les expressions que, d'inici, nosaltres ja vàrem fer, i el que avui constitueix un balanç era l'anticipació d'una proposta política que nosaltres fèiem en aquest Parlament de Catalunya.

Segon lloc. Generalitat provisional. La Generalitat provisional, com vostè sap, va contractar 202 persones. Vostè, no sé si sap que hi havia unes reunions a les quals assistien els Consellers tècnics i que es portava una política molt curiosa en relació amb la contractació. Una política extraordinàriament curiosa. Per exemple, no es dotava mai una plaça que no quedés justificada per una competència. No s'havia creat mai una ampliació de Direccions Generals, sinó que es limitava a dues per Departament. Es portava una política d'autocontenció, i el senyor Pujol em sembla que estava en aquell Consell Executiu. I vostè ha tingut el desencert —i jo li demano que miri vostè les Conselleries socialistes— de citar quatre funcionaris de carrera, quatre funcionaris amb experiència en la inspecció de treball que s'incorporaven, de l'Administració central de l'Estat, a la Generalitat autonòmica, i això significava, diguem-ne, un element de sacrifici que preveia funcionaris incorporats, i, precisament, el que calia era fer un gran treball de captació de funcionaris amb experiència en aquest sentit, i, per tant, en aquest tema, quan vostè m'ha contestat, jo li he recordat, simplement, que en els mitjans de comunicació —tema no desmentit— es van fer ressó —i les dades són damunt la taula per a valorar-ho— que els Caps de serveis territorials, especialment de les Conselleries que no tenien Caps de serveis territorials transferits, hi havia la discussió aquesta divertida, el percentatge entre Convergència i Unió, que és vuit a dos, i ara si algú vol *apretar* més serà de set a tres, etcètera. Això va sortir en els mitjans de comunicació; vostè em diu; «escolti, no és gens veritat. Ni Unió ni Convergència tenim cap pacte, ni ens parlem, ni ens posem d'acord en això» Perfecte, simplement he fet aquesta estricta al·lusió al tema.

Per tant, jo li he recordat que, quan hem parlat sempre d'aquest tema, el mateix senyor Pujol sempre parla d'aquelles dues o tres persones que recorda; jo he parlat de traïció de l'inconscient. I vostè pot haver llegit un expedient que digui: «crec que aquest no és de cap...» fins i tot ho sap; jo no ho sé, senyor Macià Alavedra. Jo no sé exactament si aquella persona que té una plaça és d'un signe o és d'un altre. Jo, el que demano són bases objectives que no permetin cap tipus de suspicàcia en aquest sentit, i, quan es produeixen —com hem demostrat clarament— unes irregularitats manifestes i un procés que fa que la proporció entre candidats admesos i candidats seleccionats sigui tan baixa, vol dir que no hi han accedit tot un conjunt de persones que podien haver-hi accedit, i no vull entrar aquí en tot un conjunt de consideracions que vostè ha fet, quan vostè ha dit que de vegades es fan voladetes, jo, sincerament, prefereixo fer una voladeta humil com una petita au del desert que una volada de coloms, si em permet vostè.

Vostè ha parlat del tema del xec en blanc, i definim el que volem dir en relació amb aquest tema.

Quan nosaltres parlem de personal —i que quedin clares les xifres— parlem de personal pressupostat. El personal que és en un pressupost; i avui vostè ens ha dit que els llocs de comandament eren mil cent, i els contractats realment dos mil i escaig; per tant, estem en una proporció diguem-ne d'u a dos. Una cosa és el personal pressupostat, que és el que nosaltres hem analitzat, que vol dir que vostès al llarg del 1983 poden arribar a tenir aquest nombre de persones, i, l'altra cosa, les persones realment contractades, com molt bé vostè ha dit aquest matí. I els nostres documents parlamentaris només permeten de parlar de personal pressupostat; aquest és el plantejament, i totes les nostres proporcions són en relació amb el personal que figura indexat en el pressupost i repartit per les diferents Conselleries. I, quant al repartiment entre llocs de comandament, és evident que, si estem davant d'una proporció que un 4% és personal contractat en relació amb el transferit, vostè ens diu que els llocs de comandament són cinquanta i cinquanta. Aquí, nosaltres, havíem fet un estudi molt laboriós —ens mancaven dues Conselleries, i he dit que era una estimació— en què ens en sortien setanta-cinc i vint-i-cinc, i mancava concretament la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, per les dificultats de saber qui era contractat i qui era transferit, i, possiblement, com que hi havia molta gent de carreteres i tal, pot fer canviar el conjunt de *ratio* juntament amb l'altra Conselleria que em mancava. Però bé, és evident que el principi polític que defensàvem queda exactament igual.

El tema de la plantilla orgànica. Jo estic d'acord amb vostè que estem davant una Administració de serveis, i de serveis al ciutadà al més efectius possibles, i especialment en tot allò que constitueix un salari social, i a mi m'agradaria molt. Quan es planteja una plantilla orgànica, la crítica que es fa no és res més que un procés multiplicatiu dels propis plantejaments que fa el Departament. No hi ha un principi inspirador polític; qui ha inspirat la política de desenvolupament dels Departaments? El President de la Generalitat? Algun organisme dependent de la Presidència de la Generalitat? O cadascun dels Departaments de forma descoordinada i en vertical i que en el moment de fer la plantilla orgànica multipliquen les seves expectatives? Perquè jo estic d'acord que una Administració ha de ser de serveis públics, i, en aquest sentit, per tant, m'ha agradat molt pensar que vostè interpreta que hi haurà un increment de serveis públics, per exemple, de l'Escola Pública en relació amb l'Escola privada perquè tindrà una voluntat de contractació de molts mestres, si és que es desprèn la seva voluntat d'explicar el què vol dir la intensificació dels serveis públics, però sàpiga vostè que tot el que és aquesta via de serveis socials, serveis públics, és una clara reivindicació de plantejaments progressistes, i, en aquest sentit, em sento absolutament satisfet que vostè reclami molta més contractació pública per a mestres públics, perquè vol dir que està fent una opció de desequilibri del plantejament d'escola pública-escola privada; per tant, em sento molt satisfet i no tenia cap mena de dubte que el seu plantejament històric, diguem-ne lliberal-laic vagi en aquesta mateixa direcció que la meua.

Quan nosaltres hem fet un estudi, aquest estudi, diu vostè: «fa un any i mig, l'haurien pogut treure abans, l'haurien pogut treure abans...»; escolti, decidir com treuen les coses, cadascú

ho decideix en el seu moment, i això em sembla que és cert. Vostès cada mitja hora decideixen fer una cosa, fer un acte, fer un impacte comunicacional, jo diria que això és una cosa certa, amb independència de la gran neutralitat dels mitjans de comunicació, car vostès, realment, són experts en la creació d'impactes i notícies permanentment; per tant, senyor Macià Alavedra, respecti que cadascú plantegi els temes quan cregui; ara, una cosa sí que no li ho perdono, aquí no hi ha improvisació, aquí hi ha el treball d'experts, advocats, que s'han passat dos mesos treballant en el Parlament de Catalunya i estudiant un a un tots els expedients i valorant les irregularitats de l'expedient. I si ara resulta que vostè em treu, evidentment, una instància que diu aquest senyor que ja va reclamar i després se li va donar..., si resulta que nosaltres hem rebut en el Parlament de Catalunya uns expedients incomplets, és una gravíssima responsabilitat del Consell Executiu haver rebut un expedient incomplet perquè, evidentment, aquests expedients incomplets i mancats de tantes característiques —els podríem llegir tots— podrien ser considerats evidentment nuls de ple dret, i, per tant, nosaltres hem volgut assenyalar els casos més espectaculars d'irracionalitat, però ja he dit abans que està ple d'un percentatge altíssim, i que l'òrgan tècnic no és correcte. Un percentatge altíssim i no queda clar el tema de la llista d'admesos; un percentatge altíssim d'uns cinquanta-tres casos, en què només s'han presentat una, dues o tres persones, i una evidència estadística de la proporció entre candidats admesos i presentats que, si més no, el que planteja és l'evidència objectiva i estadística que, entre els candidats admesos i els presentats, hi ha una proporció ínfima i que, d'una manera o d'una altra, aquell principi polític que no tot nacionalista, sinó que tot ciutadà de Catalunya, té la possibilitat d'accedir a col·laborar en la construcció de l'Administració autonòmica queda garantit. I això és un gran principi del catalanisme polític: permetre aquest principi de la neutralitat.

Quan parlem de la diferenciació entre càrrecs funcionaris i càrrecs polítics, jo he volgut dir molt clarament que tenim una Llei de Mesures Urgents que ens diu clarament qui té responsabilitats polítiques, que és el Consell Executiu, i qui té el càrrec en funció de la confiança política. Una altra cosa és que es produeixin —que es produeixi en el si de l'Administració— posicionaments polítics d'alts càrrecs de l'Administració, i d'això, n'és ple. Vostès no han silenciats, i no s'han basat i s'han fonamentat en aquella política que divideix perfectament el que és l'actuació i la responsabilitat dels polítics, l'actuació dels funcionaris per tal de preservar la neutralitat de l'Administració. Si no, aquí, qualsevol cap de servei ha parlat, ha parlat, i qualsevol sobre moltíssims dels temes, però no ha parlat en àmbit d'una resolució administrativa, que és un tema informatiu que pot fer, sinó en funció de la justificació de la política de govern que correspon al mateix Govern fer-ho. I quan no es produeix aquest tall d'una manera clara, nítida i transparent per a tothom, el que es produeix és una desorientació en la mateixa funció pública, sobretot quan tenim personal transferit i personal de contractació, i es produeixen nerviosismes i situacions estranyes, i això va en deteriorament —sens cap mena de dubte— del bon exercici de la funció pública de Catalunya. I només aquest principi de neutralitat és el que permet les alternances polítiques en un país, perquè allò que estem construint és sòlid, dura, no planteja cap mena de suspicàcia i,

d'una manera o d'una altra, és una cosa que hem ajudat tots a construir, perquè hem creat una normativa objectiva perquè es construis.

En relació amb el tema del centralisme o la desconcentració, senyor Macià Alavedra, no intenti ridiculitzar els plantejaments, en el sentit de quan jo he parlat de cent persones. Si aquí tenim un potencial de quatre-mil cinc-cents vuit persones, eh?, a contractar, pressupost en global! Si nosaltres tenim una capacitat extraordinària d'actuació, és evident que cal —o que hauria calgut, sens cap mena de dubte— trencar l'estricta marc provincial d'actuació. Quan resulta que es contracten noranta persones per informar dels cinc mil milions que fa el senyor Rigol, quan es fan oficines de benestar situades estratègicament en els punts febles de la presència electoral del partit que està en el Govern, quan es fan plantejaments que, d'una manera o d'una altra, són oficines no administratives, sinó estratègicament situades en funció de criteris polítics, és evident que es fa un tipus de plantejament que no és aquell desplegament administratiu que apropa l'Administració al ciutadà, sinó que és el plantejament administratiu interessat des de la perspectiva política.

I jo he volgut posar un exemple que, amb un contingent mínim, permetríem que els ciutadans de Catalunya de l'Alt Pirineu, del Baix Ebre, poguessin anar a la capçalera de comarca, trobant-se amb la Generalitat i vehiculant tot el conjunt, no de benestar social, que ens costa una milionada d'anuncis, sinó, d'una manera o d'una altra, de tots els serveis que la Generalitat de Catalunya pot oferir al ciutadà de Catalunya, i li vehicula els temes d'habitatge, i li vehicula els temes de rehabilitació, i aquest ciutadà no s'ha de traslladar a Lleida o a Tarragona, sinó que, amb unes unitats operatives mínimes, haurien pogut donar un servei al ciutadà —barat, molt més barat que els plantejaments de tipus de promoció electoral que vostès han desenvolupat en els últims períodes. Jo dic sincerament que aquest tipus de plantejaments, que no intento fer, diguem-ne, de manera grandiloqüent, però que em sembla que és una manera prudent, permetia, evidentment, el trencament d'un marc provincial a partir d'uns funcionaris transferits de base provincial, i permetia un apropament de l'Administració, sens cap mena de dubte, als ciutadans de Catalunya de les comarques. Vostès, curiosament, el que han fet és un plantejament teòric de comarcalisme —estrictament, diguem-ne, teòric—, i no han fet res més que emplenar, incrementar —si s'escau expressar-se d'aquesta manera— encara més el que és el pes d'una Administració central.

Totes aquelles promeses del President de la Generalitat: «faré una Direcció General d'Agricultura a Lleida, faré això, faré allò altre...», promeses anecdòtiques que no resolen el tema, o tot aquell conjunt d'intencions en alguns Departaments de desenvolupar la política d'urbanisme en altres zones que no fos la província, o la política de cultura...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que abreugi, que ha passat ja bastant del seu temps.

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President. Totes aquelles polítiques, evidentment, no s'han concretat en cap actuació mínimament coordinada, i en última instància, lògicament, podem tornar a afirmar que s'ha produït una manca de desconcentració i una política d'increment del que seria el grau del centralisme.

Per acabar, senyor President —i molt agraït per la seva proverbial condescendència amb aquest Diputat—, jo voldria dir a aquesta Cambra que quan aquí s'ha dit que vostès tenien un xec en blanc, vostès tenien les bases d'una creativitat política administrativa, limitada i condicionada, però que permetia, sens cap mena de dubte, poder crear els fonaments d'una Administració autònoma que demostrés a l'interior de Catalunya —i en el conjunt de sensibilitats, fins i tot, interessadament centralistes que hi ha en l'Estat— com l'autonomia es gestiona de manera millor, de manera més eficient i millor, evidentment, està servit el ciutadà d'un lloc. Això, no solament és contribuir a la defensa de l'autonomia de Catalunya, sinó a l'ideal autonomista que convé que tinguem sempre present per lluitar contra el que puguin ser plantejaments interessats, de criticar l'autonomia política des del punt de vista de la inoperància o des del punt de vista de no saber dur a terme una política correcta en aquest sentit.

Per tant, senyores i senyors Diputats, crec i vull novament afirmar que s'ha perdut una oportunitat històrica per crear els fonaments del que havia de ser, en el futur, un desenvolupament de la nostra Administració autònoma exemplar —almenys, personalment, i per al Grup que represento—, que era una de les nostres aspiracions polítiques.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, només, des de l'escó, uns breus aclariments. Quan jo he parlat de les quatre persones de la Conselleria de Treball, és independent que siguin funcionaris de carrera o no, senyor Armet, perquè jo em referia als caps de serveis, i vostè havia parlat dels caps de serveis de la Generalitat, i aquests senyors eren caps de serveis, i vostè sap que els caps de serveis són de lliure designació prèvia convocatòria; per tant, el fet que siguin funcionaris és independent, en aquest cas, perquè jo parlava d'ells com a caps de serveis territorials, i, per tant, el seu aclariment, en aquest aspecte, ha estat una aportació, però no serveix absolutament de res quant a la meua argumentació.

D'altra banda, el tema 1034... Si jo he parlat del tema 1034, i li he dit de quina persona es tracta, i que en coneixia l'expedient, i que vostè, en canvi, no el coneix, és perquè vostè —i parlem d'aquests petits impactes de notícia dels quals vostè ens acusava— resulta que convoca una roda de premsa la vigília d'aquest debat, i molts dels errors, en aquest debat, jo els hauria pogut aclarir, i fa una roda de premsa en la qual diu molts errors, fins i tot en el nombre de contractats, que en aquest debat haurien sorgit, i els debats es fan per això, i, per tant, aquest expedient 1034, doncs, jo li ho aclareixo, perquè és el que llegeixo que és a la premsa; ara, tots els altres que vostè em diu aquí, evidentment que jo no me'ls sé, però els aclarirem, evidentment; espero que hi hagi tants errors com els que acaba de citar vostè.

Personal contractat: setanta-cinc, vint-i-cinc per cent el transferit, i jo li he dit que cinquanta per cent, i és cinquanta per cent!, i, per tant, és així, i no em digui que és el mateix, no, perquè la tendència és molt diferent, i, a més a més, el transferit va pujant. Per tant, escolti, això, no em digui: «Oh, bé,

vostè m'ho ha corregit, però ve a ser el mateix...» No és el mateix, no és el mateix, i té molta importància.

I, quant al fet dels ciutadans que volen participar en l'Administració de Catalunya, doncs, miri, jo li'n donaré molts exemples, i, d'això, podem enviar una informació al Parlament, ja que, a quinze places d'auxiliar administratiu del Departament de Governació es presenten dues mil persones; a les dues-centes vuitanta places de mossos d'esquadra s'han presentat dues mil quatre-centes persones; a tres-centes places de l'Hospital Germans Trias el Conseller Laporte m'acaba de dir que s'han presentat vint-i-tres mil persones... És a dir, no es pensi que, de les convocatòries que fa la Generalitat, el poble de Catalunya no se n'assabenta, perquè hi acudeix moltíssima gent, encara que només sigui per la situació econòmica, senyor Armet! No doni aquí una visió totalment equivocada del que està passant en la realitat!

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, no pas més de cinc minuts...

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): No, no, senyor President, des de l'escó i molt ràpidament. Quan jo li he fet l'aclariment del tema dels Serveis Territorials de la Generalitat provisional, jo el que he volgut remarcar, precisament, és que eren funcionaris que estaven disposats a ser contractats en aquella època per la Generalitat i van ser, diguem-ne, de lliure designació del Conseller, i vull recordar-li quant al reglament de règim intern aprovat per la Generalitat provisional —dita per vostès provisional, nosaltres en diem restablerta; el Govern, abans de les eleccions, és encara el reglament de règim intern que vostès, diguem-ne, tenen en funcionament com a reglament de règim intern i de restructuració— que, en aquell moment, el que es produïa eren mecanismes d'autocontrol, de totes les Conselleries d'un Govern, diguem-ne, d'unitat, i uns criteris administratius que permetien d'anar avançant pas a pas. En canvi, vostès van defensar d'entrada, abans de la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, la teoria del cistell, perquè, evidentment, el que els interessava era tenir el cistell —el senyor Subirà sempre ho ha dit, el tema del cistell—, preparat per quan vinguessin les competències, la qual cosa vol dir que vostès han portat una política anticipativa de càrrecs, no anticipativa d'organització, sinó anticipativa de càrrecs, perquè necessitaven tenir el cistell de manera immediata. Només recordar això.

En relació amb els expedients, és evident que jo li trametré totes aquestes irregularitats, una a una vostè les aclarirà o veurà si són correctes o són incorrectes; jo, sincerament, el que li vull dir és que, quan es trameten des de qualsevol govern del món, uns expedients, i en aquests expedients es van detectant, expedient per expedient, irregularitats greus —alguns per manca de documentació, alguns, segurament, per manca de documentació, altres d'irregularitats paleses greus—, això vol dir dues coses: o que aquestes irregularitats greus són la norma de conducta habitual o és un menyspreu profund pel Parlament no trametre tota la documentació completa d'un expedient, i, en última instància, aquest expedient, tal com està confegit i entregat a aquest Parlament, evidentment, són nuls de ple dret molts dels seus números d'expedients.

En el tema del setanta-cinc—vint-i-cinc, jo li he dit clara-

ment aquí —i possiblement no m'ha escoltat— que jo havia fet una estimació en què em mancaven dues Conselleries; estimació, perquè no tenia cap altra documentació per fer-la, de la mateixa manera que jo m'he basat sempre en el personal pressupostat, i li he dit al principi que vostès, el mes de desembre, per exemple, contrauen el seixanta per cent de la inversió de l'any, o contrauen, vostès, la major part del personal; aquesta és la trajectòria que han portat vostès quan s'acaba el pressupost el mes de desembre.

I, a l'últim... (*Pausa.*) Tenia aquí una nota que ara no recordo exactament la nota que era..., però és evident que, al senyor Macià Alavedra li serà comunicat, de manera immediata, abans de sortir d'aquest Parlament. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a la intervenció, la darrera de les intervencions dels Grups. Té la paraula el Diputat senyor Pla, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, donat com és d'avançada l'hora i la marxa que ha anat tenint aquest debat, procuraré ser breu, però intentaré fixar, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, quin és el posicionament del nostre Grup davant aquest debat i quins són els criteris que voldríem destacar de l'acció de govern portada pel Consell Executiu.

En primer lloc, ja els avanço el suport i l'aprovació a l'exposició feta pel Conseller de Governació i la tasca efectuada durant aquest temps pel Consell Executiu. Tractaré, doncs, durant la meua exposició, d'objectivar aquest suport que he esmentat anteriorment —habitual en tota pràctica parlamentària—, però en aquesta ocasió, especialment per la importància de la temàtica objecte d'aquest debat, voldria jo acurar-lo en gran manera.

De l'exposició feta per l'Honorable Conseller de Governació, voldria remarcar que són certes i no rebatudes les limitacions legals que se'ns han assenyalat i reals els problemes que se'ns han posat de manifest. Per tant, nosaltres creiem oportunes les mesures que s'han pres, que compartim, recolzem i aprovem.

També voldria destacar que en l'àmbit com el de la funció pública, del qual tant es parla, i, malauradament, sempre amb conflictivitat o amb desig fallit de reforma, també amb teoritzacions allunyades de la realitat —vull recalcar-ho— la tasca feta pel Consell ha estat realista i positiva. És aquest realisme, doncs, el que ha posat durant tot aquest debat el Conseller en totes les seves intervencions, des de l'informe més complet, o un dels informes més complets que s'han tramès a aquesta Cambra, que han estat exposats pel Consell Executiu sobre una matèria, sobre un àmbit de l'acció de govern del Consell Executiu.

Les propostes de millora i reforma que ha fet el Govern de la Generalitat s'han portat a terme per la via del diàleg i, freqüentment, de la concertació. Això ha estat especificat pel Conseller de Governació i jo vull posar-hi un especial èmfasi perquè no totes les Administracions actuen d'igual manera.

S'han anat introduint mesures concretes, perquè és així com es poden afrontar les dificultats que planteja la gestió de govern en l'àmbit de la funció pública; dificultats que són de diversa índole. S'ha manifestat aquí, i no s'escaparà a les senyores i als senyors Diputats, que les diferències de retribucions, diferències de jornades, diferències d'horaris, diferències de llicències que afectaven diferents col·lectius, que no sempre

tenien el mateix conjunt professional d'interessos a defensar, era un tema molt conflictiu i que el Consell Executiu ha sabut resoldre de manera molt positiva.

També em sembla oportú de remarcar que, encara avui, l'Administració de l'Estat té inèrcia d'Administració pública única. Cal contemplar, solament, com les bases de la Funció Pública d'un Estat organitzat en Comunitats Autònomes encara estan per definir, precisament, estimem nosaltres, per les dificultats reals, no teòriques, d'una reforma global de l'Administració. Ara, per fi —i n'aniré parlant al llarg d'aquesta intervenció—, sembla que el Govern del PSOE a Madrid s'ha decidit a abordar aquesta temàtica i ja s'ha assenyalat aquí, també, que s'ha tramès a les Corts el Projecte de Llei de mesures per a reforma de la funció pública. Nosaltres —i aquí m'hi voldria parar un moment— voldríem demostrar, encara que sigui solament amb aquesta anècdota, recordant una mica en el decurs del temps l'evolució del partit de Govern de l'Estat, les dificultats que allà i aquí hi ha per reformar l'Administració. En primer lloc, la reforma de l'Administració que ens augurava el ministre de la presidència després de ser nomenat, tres o quatre dies després del seu nomenament, desembre de l'any 1982, augurava que en tres mesos faria la reforma de l'Administració pública, i ha hagut de passar un any perquè es tramités un projecte, que podríem analitzar si és tímid, si és positiu, si ho és més o si ho és menys, però, en tot cas, ja hi ha un projecte que té aquesta consideració de bases, de mesures per a la reforma de la funció pública. Per tant, la gestió no és tan fàcil. A mi m'hauria agradat que en aquest primer debat que hi ha sobre funció pública en la Cambra sobirana del poble de Catalunya hi hagués hagut més contingut filosòfic, hi hagués hagut més contingut filosòfic amb un programa de govern alternatiu al que té el Govern de la Generalitat, perquè aquí tots els senyors Diputats poden parlar del tema de funció pública però sempre ho farem de manera anecdòtica si el que venim a exposar aquí, quan ens contraposem al Govern i a l'exposició que fa l'Honorable Conseller, nosaltres no plantejem un programa alternatiu. Perquè el que aquí s'ha fet ha estat un petit memorial de greuges —crec jo— més propi d'unes interpellacions que poden tenir moció subsegüent en el que es pot fer parcialment o el que han fet la major part del contingut de les intervencions dels representants del Partit Socialista i del Partit Socialista Unificat, perquè crec que no és precisament aquest el rigor que s'ha predicat en aquesta Cambra al llarg dels quatre anys. I, el rigor, ens l'hem d'aplicar, no tan sols el Govern, sinó també els Grups parlamentaris.

Jo voldria assenyalat..., no voldria que passés aquesta intervenció, aquesta oportunitat d'adreçar-me a la Cambra en el tema de la funció pública en un debat general que no hem tingut durant quatre anys i que, curiosament, sempre és positiu tenir-lo, però es té al final d'una legislatura. I em sorprèn que si la realitat que dóna l'atenció que he intentat prestar a totes les crítiques i observacions fetes pels Grups de l'oposició m'han deixat en certa perplexitat per aquesta voluntat de voler donar una visió negativista o catastrofista de l'acció de govern en l'àmbit de la funció pública quan en aquest Parlament, després de més de tres anys i mig, s'hagin presentat un nombre tan prudent —per no dir un altre mot— d'interpellacions i aprovades tan poques mocions subsegüents a les interpellacions.

El portaveu socialista ha parlat de fer un balanç en termes

mercantils. Bé, un balanç no es fa cada quatre anys. Malament podria anar una empresa —i en aquest cas l'empresa és l'Administració de Catalunya— quan el balanç es fa cada quatre anys. Jo voldria destacar que aquesta situació negativa que ens han intentat deixar —l'havia titulat abans de «catastrofista», també—, si a través d'interpellacions haguéssim pogut permetre un debat més sectorialitzat, la comprovació de la realitat o no realitat del volum de qüestions que assenyalen —i m'estranyo —si no és, com he dit abans, per un plantejament purament electoralista— que es plantegin en aquest moment en que finalitza, pràcticament, la legislatura i que són qüestions que, lògicament, en el cas d'existir, haurien d'haver estat presentades molt abans.

Jo podria assenyalar dues coses: he volgut portar la documentació de les interpellacions que s'han efectuat durant tot el nostre mandat. Hi ha una interpellació del 19.XII.1980, del Grup del PSUC, que es veu en el si de la Cambra el mes de febrer. I no perquè, precisament, el Grup del PSUC hagués presentat aquesta interpellació, que va tenir moció subsegüent, va néixer el Projecte de Llei de mesures urgents, sinó que el Projecte de Llei de mesures urgents havia estat tramès a aquesta Cambra a principis del mes de desembre de l'any anterior.

Després, els podria assenyalar que, a part el debat que hi va haver aquí amb la Proposició de Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, ens hauríem de traslladar a l'11 de novembre de 1981, quan el senyor Lluís García, del Grup Socialista, fa una interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un programa per a millor eficàcia i productivitat de la funció pública.

En els debats de política general de l'any 82 hi ha una resolució que és la que informa el debat d'avui. Aleshores, potser, la perla Moció de Censura, presentada pel Grup del PSUC, i el programa en matèria de funció pública del seu candidat. Aquest programa —i no m'allargaré— està insert en el *Diari de Sessions*, número 111, del 29 de setembre de 1982. Vostès podran contrastar les paraules que els adreça aquest Diputat que els invita —per abreujar el temps i no llegir-los tota aquesta plana— com el programa del senyor Benet —no sé si estava assumit pel Grup del PSUC, que era el que presentava la Moció de censura, i, el senyor Benet, lamento que no estigui en aquesta Cambra en aquest moment—, doncs, exposava... Si això era el programa al qual donava suport el Grup del PSUC, avui el Grup del PSUC hauria hagut de tirar, no dues floretes per trencar l'hipercriticisme tradicional del qual ja s'ha parlat, sinó que hauria hagut aquí de donar el mateix suport a l'acció de govern que està donant aquí el Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Perquè és exactament un calc de l'acció que hem anat portant, i tot el que aquí ens va deixar dit el senyor Benet són temes que nosaltres ja teníem assumits i que estaven al nostre programa i que havíem resolt. Per tant, crec que aquestes qüestions són bones i aquest debat hauria hagut de transcórrer en un moment a meitat de la legislatura —almenys un any abans— per poder fer una acurada distinció entre els posicionaments polítics, perquè a la vetlla d'unes eleccions aviat no sabrem qui és qui. Aquest programa que va presentar el PSUC aquí ja no sabem si l'assumia, si l'assumeix o si mai hi havia pensat; en tot cas, el va presentar el seu candidat. Això és un fet evident.

Quan el nostre Grup parlamentari, fent el seguiment de l'acció de govern en l'àmbit de la funció pública, veia, en el transcurs del temps, que no es presentava —com acabo d'assenyalar— cap allau d'interpellacions, d'acord amb les crítiques que avui han sorgit aquí, ni de preguntes, tan sols, ho atribuïa al fet que l'oposició tenia una actitud cautelosa i responsable davant del marc legal bàsic en què ens està movent en cada moment.

S'ha parlat de determinada persona que a mi m'honora amb una gran amistat i s'ha dit, fins i tot, que aquest personatge flotava per sobre de la Cambra, però jo, que vaig compartir amb ell la Ponència de la Llei de Mesures Urgents sobre Funció Pública, voldria assenyalar que quan vàrem intervenir —ja estàvem en Ponència conjunta, com els he assenyalat cronològicament— el mes de febrer, en contestació a la Moció del PSUC, el senyor Joan Prats, President avui de l'INAP i Conseller d'Estat, ens deia que teníem una funció pública molt difícil d'ordenar i que podrem ordenar amb moltes limitacions, perquè de moment només podrem fer mesures puntuals i d'urgència i després podrem fer la Llei de la Funció Pública limitada pel respecte als criteris, principis i directrius de la legislació estatal vigent.

No ens podem enlluernar amb més expectatives, de moment, mentre no es facin les bases de l'Estatut de la Funció Pública per part de les Corts Generals d'Espanya.

Bé, el mateix Diputat, en un debat anterior, havia dit que no solament podíem fer la Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública, sinó també que podíem fer quelcom que ha apuntat aquí el senyor Hortalà, el qual ens ha anunciat que demà presentaria una resolució en aquesta direcció, que és l'elaboració d'una llei de la funció pública; una llei de la funció pública que no seria la llei de la funció pública definitiva i total de la Generalitat de Catalunya, sinó que seria una llei transitòria elaborada a cavall de les bases actuals i de les disposicions normatives vigents que, amb molt de detall, vostè, senyor Diputat, ha assenyalat aquí.

Després, en tres mesos, aquest Diputat canvia de criteri, dóna una nota quan ell va ser el primer que va parlar aquí, en aquesta Cambra, de fer aquesta llei transitòria entre mesures urgents, que anàvem a fer de seguida— i la definitiva llei de la funció pública, després d'acurats estudis, suposo, després de molts contactes polítics, després d'una autèntica anàlisi pragmàtica de la situació, perquè, aquí, cada vegada que ens impugnen davant del Tribunal Constitucional qualsevol Llei, sempre, en aquesta bugada, hi perdem un llençol, per més victòria que suposi que el Tribunal Constitucional ens doni a nosaltres la raó.

Per tant, donat que aquestes bases —com ja hem assenyalat anteriorment, i ho ha dit l'Honorable Conseller de Governació— encara no existeixen, creiem que el seguiment que es feia per part dels altres Grups de l'acció de govern tenia present les mesures que estava prenent dins del marc de les possibilitats reals del Consell Executiu.

L'acció del Consell Executiu ens està situant —i això ho podem dir amb molt d'èmfasi— com a capdavanters en el camp de les grans administracions públiques de l'Estat i, això, ningú ho ha pogut rebatre, ni ho ha dit el Conseller. Les altres Administracions públiques, les altres Comunitats Autònomes s'informen amb el que fa Catalunya. Catalunya és, ara com ara,

l'autonomia, la Comunitat Autònoma, la nació que marca, en el terreny de la funció pública, la punta de llança a seguir.

Per això, precisament per això, jo voldria assenyalar-los que les crítiques que avui hem rebut segueixen una línia de crítica generalitzada que ja es va posar de manifest en el darrer debat de política general on tothom —i això no s'amaga a ningú— ja veia en l'horitzó la nova campanya electoral per renovar aquesta Cambra.

I el que ara, després d'escoltades les intervencions dels Grups esmentats, Socialista i Comunista —i sobretot he procurat estar molt atent a la intervenció del Portaveu del Grup que pretén ser l'alternativa de l'actual govern de Convergència i Unió— crec poder afirmar que avui aquest Grup —i em refereixo al Partit Socialista— no ha presentat una alternativa seriosa ni completa per ser enfrontada a la presentada pel Govern.

De l'exposició feta per l'Honorable Conseller de Governació, crec que és de justícia i estic obligat a valorar molt positivament l'exposició que ens ha fet del marc legal bàsic, del mètode de treball per iniciar la reforma, de la distinció entre creació o reforma, de l'objectivitat en descriure la realitat dels fets i l'anàlisi de tota la problemàtica de les dificultats reals i de les mesures puntuals preses durant aquests tres anys i mig.

Tampoc hem de passar per alt les dificultats exposades i que queden representades en la Ley del Proceso Autonómico, LPA, i el Projecte de Llei de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública —que he esmentat abans—, que està en tràmit a les Corts. També ho ha exposat l'Honorable Conseller, però sobre aquest tema voldria canviar de to, ser molt curós, perquè el que nosaltres hem de dir és que l'actual esperit de negociacions que es porten creiem que arribaran a dur a bon port els problemes que es podrien suscitar. I és aquesta, senyores i senyors Diputats, la via que ens permet contemplar amb cert optimisme la possibilitat d'assolir una autèntica funció pública catalana, no les actituds «a la tremenda», no les actituds d'«al pols, a veure qui pot més», aquesta actitud de diàleg i negociació constructiva.

L'anàlisi positiva que nosaltres fem de l'acció de govern en matèria de funció pública, la iniciariem pel desplegament correcte i al seu moment de la Llei 4/81, de Mesures Urgents sobre la Funció Pública, i em veig obligat a dir-ho, perquè destacats líders de la política catalana —i no anomenaré ningú, per no entrar en polèmiques en aquest aspecte ni per donar notes ja depassades en el temps, que podrien ser desagradables—, un determinat líder que ha estat en aquesta Cambra ens deia que aquesta Llei no havia estat desplegada. Ens ho reiterava el senyor Benet. Aquesta, senyores i senyors Diputats, és una de les lleis que ha estat més ràpidament desplegada pel Consell Executiu. Per què? Perquè aquesta Llei de Mesures Urgents era l'instrument que tenia el Govern per resituar l'Administració que es trobava i per poder anar readequant tots els traspasos que li anaven venint en matèria de personal. És per això —i ho he volgut tocar de passada— que, d'aquesta Llei se n'ha parlat moltes vegades, i, d'aquesta Llei, suposo que n'hauré de continuar parlant, perquè, encara que aquí s'hagi plantejat, no veig que en aquesta legislatura es pugui elaborar —i ho dic amb tota sinceritat—, malgrat que seria també un desig personal, compartit òbviament per tot el meu Grup parlamentari, de poder-la situar en aquest marc, però això, avui, per cronologia i per possibilitats, avui, això és molt difícil.

No parlaré de l'Escola, però sí que vull fer una reflexió. Del tema de l'Escola d'Administració Pública, se n'ha parlat, i sovint —i m'atreveixo a dir-ho davant d'aquesta Cambra, amb tota solemnitat— amb gran desconeixement de causa. Estic segur que un gran nombre dels Diputats que avui han escoltat l'exposició del Conseller de Governació ignoraven que a l'Escola d'Administració Pública s'haguessin realitzat tantes activitats. I del funcionament, millor o pitjor, de l'Escola d'Administració Pública, em podré esplaïar quan es vegi en el si d'aquesta Cambra el Projecte de Llei que en aquest moment està en termini d'elaboració en Ponència conjunta. Perquè el que no podem pretendre és que funcionin institucions sense dotar-les no només de les partides pressupostàries que puguin fer fàcil la realització dels seus projectes, sinó també d'aquells òrgans —per llei—, d'aquells òrgans de participació, aquells òrgans de *consulting*, aquells òrgans assessors, en definitiva, però estructurats, no òrgans com els que hi ha avui, que són de participació àmplia i gairebé assembleària. Això no ajuda, precisament, que vagi bé una institució.

No voldria allargar-me més. Crec que el que he exposat té el suficient contingut i expressa el judici i l'objectiu del nostre Grup parlamentari. Però abans de donar per acabada la meua intervenció, voldria fer una afirmació: tenim una Administració que de cap manera es pot qualificar d'ineficaç, però precisament per la gran importància i complexitat que té hem de pensar en una constant millora per oferir als ciutadans una millor prestació de serveis. El Consell Executiu haurà pogut acomplir —i ho dic al final de la legislatura—, el seu programa de govern precisament, i, entre altres coses, perquè ha gaudit d'una Administració eficaç. Administrar uns pressupostos de 320.000 milions de pessetes, amb 1.049 càrrecs o llocs de comandament, amb un col·lectiu, com s'ha xifrat aquí, de 70.000 funcionaris, sense que es ressenten els rendiments dels serveis, això, senyores i senyors Diputats, no es pot fer amb una Administració que no sigui altament eficaç.

Crec que l'Administració que avui s'ha anat configurant a la Generalitat de Catalunya mereix que nosaltres li donem aquest qualificatiu d'eficaç. No és fàcil que, en dos anys, es traspassin 68.000 funcionaris i la gestió d'uns serveis, i es tingui la capacitat de recepció per no trencar el ritme i, com assenyalaria l'Honorable Conseller de Governació, per no portar una política de sotracs, sense una Administració on els funcionaris han estat els primers a haver de fer un esforç —perquè tinguem en compte que l'Administració espanyola és una Administració secular, que té tota una marxa establerta a través del temps—, perquè aquestes persones, aquestes mateixes persones que, el primer mes, quan se'ls va traspasar, tenien por de no cobrar la nòmina, han vist com s'han anat complint totes les obligacions, s'ha anat complint l'exigència, també, dels drets que té l'Administració d'exigir als seus funcionaris una tasca concreta, positiva i d'abnegació en el seu servei.

Nosaltres estem satisfets d'aquest comportament. Reitero les paraules que diu l'Honorable Conseller, i acabaré dient que la gran millora de serveis és la prova més clara que avui tenim per jutjar aquesta Administració. Creiem, i, això, els qui han parlat aquí, en el si del debat creuat d'enquestes i de sondeigs d'opinió, tots els qui ho facin, trobaran que els ciutadans de Catalunya el que sí que tenen present és que una Administració que encara té alguns defectes de funcionament, perquè tot és

perfectible i hem d'avançar en aquesta direcció, ha donat un servei eficaç, malgrat totes les dificultats i limitacions legals que tenien tant l'Executiu com el Legislatiu a Catalunya.

Acabaré, definitivament dient dues coses. M'ha agradat de poder assistir a un debat sobre funció pública. Crec que aquest debat, cronològicament, ha estat mal plantejat, ho crec sincerament. Aquest debat, per ser positiu, per poder matisar programes —cosa que no es fa, i que algun dia s'ha de fer, no pot ser sempre anar al Govern dient que això està malament, això està malament, això està malament, però no donen cap programa alternatiu... Això és quelcom que vull deixar palès en aquesta Cambra, i l'altra cosa que he dit que els assenyalaria és que, ja

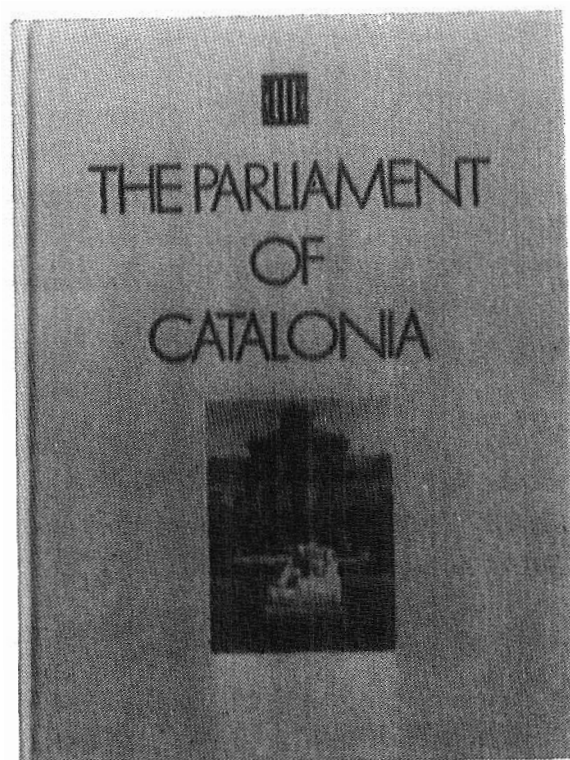
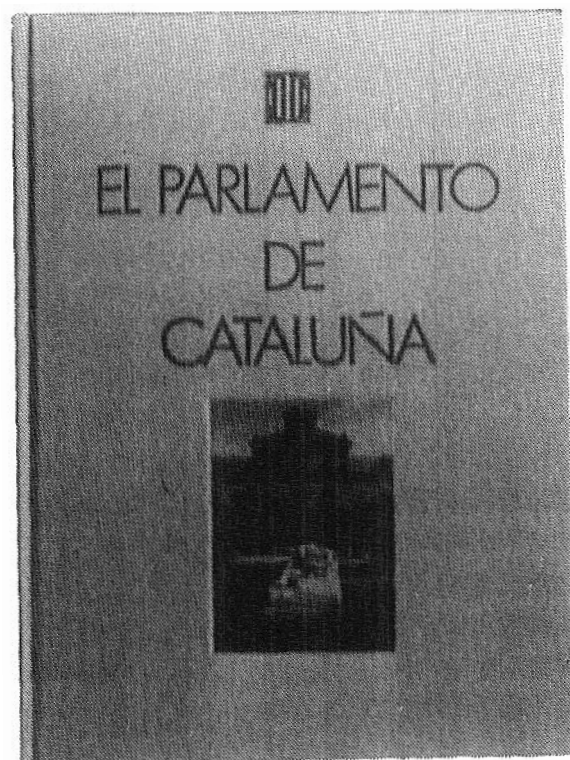
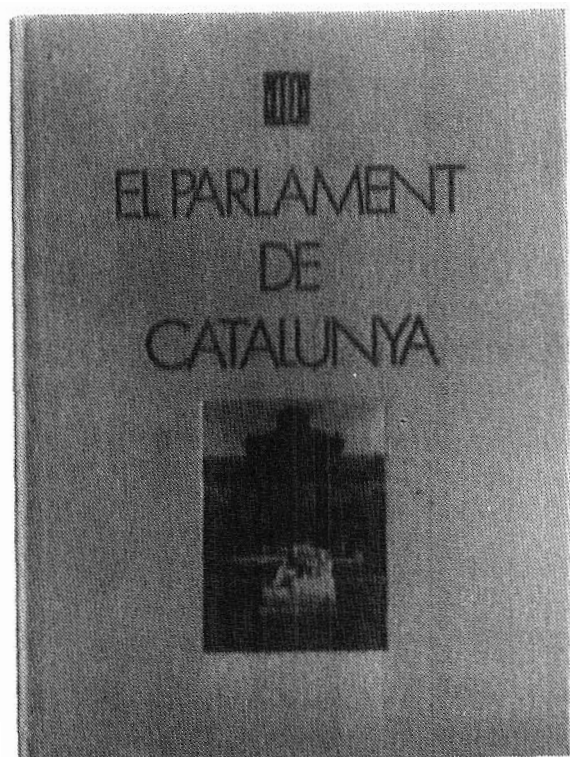
que s'ha esmentat la Direcció General de la Funció Pública, jo crec que, avui, Catalunya té una Direcció General que funciona i de la qual potser es té desconeixement.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, a fi de poder començar demà a les nou en punt a obrir el termini de presentació de resolucions, la sessió es reprendrà demà, cinc minuts abans de les nou del matí.

Se suspèn la sessió.

(Són les nou i deu minuts del vespre.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Relligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts, escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
L'arsenal de la Ciutadella
Un segle i mig de repressió
D'arsenal a palau reial
De palau reial a museu
La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya
Sociologia dels Diputats
La constitució del Parlament de Catalunya

La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya
Característiques del Parlament
L'elecció del Parlament i dels Diputats
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya
El Parlament i els Diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries

Distribució: L'Arc de Berà, SA, Lluç, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3